

SİZ ALLAH'A DİNİNİZİ Mİ ÖĞRETİYORSUNUZ?
(HUCURAT 16)

ABDESTLİ KAPİTALİZM EREN ERDEM

GÜNCELLEŞTİRİLMİŞ ve GÖZDEN GEÇİRİLMİŞ 4. BASKI

DESTEK
2014

DESTEK @ ARAŞTIRMA

ABDESTLI

Siz Allah'a Dinini mi Öğretiyorsunuz?

EREN ERDEM

DESTEK YAYINEVİ: 232

ARAŞTIRMA: 79

ABDESTLİ KAPİTALİZM / EREN ERDEM

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Editör: Tansel Mumcu

Kapak Tasarım: İlknur Muştu

Sayfa Tasarım: Adem Şenel

Destek Yayınları: Mayıs 2012

© Destek Yayınevi

İnönü Cad. 33/4 Gümüşsuyu Beyoğlu / İstanbul

Tel:(0212) 252 22 42

Fax:(0212) 252 22 43

www.destekyayinlari.com

info@destekyayinlari.com

[facebook.com/ DestekYayinevi](https://facebook.com/DestekYayinevi)

twitter.com/destekyayinlari

twitter.com/erenerdem_

facebook.com/erenerdemgayya

İnkılap Kitabevi Baskı Tesisleri

“Bir kimseyle münasebete girmek için, kendisinin ibadetine bakmayın! Sikke ve dinarla olan münasebetine bakın...”

Hz. Muhammed

“Allah, rızıkta kiminizi kiminize üstün kılmıştır.”

Fazla verilenler, neden rızıklarını ellerinin altındakilere

aktarıp da hepsi onda eşit hale gelmiyor?

Allah'ın nimetini mi inkâr ediyor bunlar?"

Nahl Suresi, 71. ayet

"... Sana neyi infak edeceklerini/dağıtacaklarını sorarlar; de ki: Kazandıklarınızın ihtiyaçtan artanının tamamını..."

Bakara Suresi, 219. ayet

"Resul de şöyle der: Ey Rabbim, benim toplumum,

bu Kuran'ı terk edilmiş/dışlanmış halde tuttular.”

Furkan Suresi, 30. ayet

ZİHİNLERDE BAŞLAYAN DEĞİŞİM,

ŞEHRİN SURLARINI KUŞATTIĞINDA...

“Bırakın Değişsinler!”

“Şu bir gerçek ki

Her ümmetin bir fitnesi vardır.

Benim ümmetimin fitnessi de maldır.”

Hz. Muhammed

Yazardan

Aydınlanmadan bahsetmek için karanlığı deneyimlemek gerekir. Karanlığı, haddince deneyimlemiş ruhların ürettiği aydınlanma, kalıcı ve esenleştiricidir...

Tarih, dindarlık maskesiyle üzeri örtülmüş putperestliğin ürettiği yıkım ve hezeyanları fazlaca kaydetmiş ve toplum vicdanına sunmuştur. Bizim ifade ettiğimiz bazı gerçekler, bizzat tarihin insanlık vicdanına sunduğu hakikatlerin ta kendisidir.

Bu bağlamda, gerçeklere muhtaç kitlelerin bu açlığını bastırma sevdasıdır yaptığımız...

Gayya Karanlığından Kuran Aydınlığına adlı kitabımı ve elinizde tuttuğunuz bu kitabı yazarken, kitaplığımın raflarında yer alan önemli kaynakları sentezleme gayreti içinde oldum. Bazı kesimler tarafından “komüncü Müslüman” olarak adlandırılırken, daimi olarak şu gerçeği ifade ettim:

İslam ve sosyalizm arasında ilişki kurmak gibi bir amacım söz konusu değildir...

Ancak, İslam’ın temel gerçeklerini gün ışığına kavuşturma gayreti içerisinde, vahyin öncelikleri ile sosyalizm arasında uyumluluk gösteren meselelerin olması, bu şekilde bir amaç uğruna yazın hayatımı sürdürdüğüm anlamına gelmez.

Aksine, insanlık tarihini “ilkel komünal yaşamdan” başlatıp, belirli bir diyalektik içinde mülkiyet konusuna açıklık getiren toplumcu bir sistem ile Kuran elbette uyum gösterebilir. Bu, utanılacak, ayıpsanacak ya da tövbe hâşâ denilecek bir durum falan değildir. Uzun süredir makale yazdığım çeşitli yerlerde ısrarla belirttiğim gibi, Kuran’ın İslam’ı ile kapitalizm hiçbir surette uyum sağlaması imkânsız iki unsurdur. Bu, tatlı su sosyalizmiyle uyum sağladığı anlamına da gelmez. Tam manasıyla “sınıfsız, kategorisiz ve düzlemsiz bir toplum” ideali olmayan hiçbir görüş ve düşünceyle uyum sağladığını söyleyemeyiz...

Ve yine şunu belirtmek gerekir:

En çok eleştirildiğimiz nokta, ideolojilerin birer din olduğu, Müslüman’ın ise ideolojilerden beri olması gerektiği düşüncesidir.

Din, anlamı itibariyle “hüküm” demektir. İlk konuşulan anlamı ise “borçtur.”

İnsan ve toplum yaşamına etki eden tüm kanunlar “din” kelimesinin kapsadığı alana girmektedir. Yani ideolojiler birer dindir...

Ancak unutulmuş esas nokta şudur:

Kuran nezdinde iki din vardır: tevhit (hak din) ve şirk (batıl din). Bu iki din ayırıcı ana kıstastır. Bu bağlamda, bir düşünce, görüş ve hüküm; bu iki din çerçevesinde mukayese edilip, hak din kutbunda

görüldüğü takdirde, o ideoloji ya da düşünce “İslam” dairesine girmiş demektir.

Çünkü İslam, bizzat kâinatın diyalektiğinden türemiş bir gerçekliktir. Şu veya bu şekilde açığa çıkan tezahürleriyle uyumluluk göstermek bir tarafa, onları kapsar ve bünyesine alır. Yeter ki, insan ve toplum yararına olsun...

Eğer sosyalizm insan ve toplum yararına ise, yaşandığı topraklarda İslam vardır.

Ancak, Kuran dışı dinciliğin ürettiği hegemonya tarafından lanetlenen bu görüşler, bizzat o hegemonyanın çıkarlarına uyumsuz olduğu için tecrit edilmiştir.

İşte bu kitapta, tevhit ve şirk dinlerinin mükelleflerini ve yaşayan ideolojilerini gözler önüne sermeye çalıştım.

Yani, tevhidin ne olduğunu, şirkin de dindarlık maskesiyle nasıl örtüldüğünü anlatma gayreti içinde oldum...

Zihinlerde başlayan değişimin, şehrin surlarını kuşatması temennisiyle...

Eren Erdem

Esirgeyen ve bağışlayan Allah 'ın ismiyle...

BÜYÜK ZULÜM! ABDESTLİ KAPİTALİZM

“Doğa insani asla aldatmaz;

İnsanı aldatan bizzat kendisidir...”

Jean Jacques Rousseau

Abdestli kapitalizm, Allah ve Peygamber’e yalan isnat etmek suretiyle oluşturulan, emperyalist bir ideolojidir. Bağlı olduğu odakların genel çıkarlarını koruma adına, dinin içeriğini tersyüz etme mücadelesi veren, sosyoekonomik bir hegemonyadır.

Abdestli kapitalistler, mutlak dindarlık iddiasıyla faaliyet yürütürler. Ancak bilinmelidir ki; abdestli kapitalizmin mimarı bizzat “Haçlı emperyalizmidir.”

Kuran verilerine bakıldığında, içerik ve pratiği açısından “şirk dini” saflarında yer alan “abdestli kapitalizm”, dinin toplumcu yüzünü katlederek, dini bir pusu kurma aracı haline getirenlerin ortak mesleğidir...

Bugün, emperyalizmle çelişmeyen bir İslam algısı egemen ise, bu tamamen “abdestli kapitalizmin” eseridir. Çünkü; pratik düzlemde yaşama dikta ettiği din algısı, “okumanın, sorgulamanın ve düşünmenin yasak olarak kabul edildiği” bağınaz bir putperestlikten ibarettir.

Dinin gerçeklerinin üzerini örtmek suretiyle oluşturulan bu bağınaz tahakküm, yine Hazreti Resul tarafından yıkılmış, ancak Kerbela harbi ve sonrasında “abdestli kapitalistler” eliyle tekrar hegemonya haline dönüşmüştür...

Onların bağlı olduğu statükonun genel adı ise rabler hegemonyasıdır.

Rabler hegemonyası; Allah’a ait kılınan ve özelleştirilmesine cevaz verilmeyen değerleri tekelleştirenlerin ortak adıdır ki, bu pratiği sergileyenlerin dininin adı “putperestliktir.”

Kuran’ın öncelikli bir emri olan “infak/mal paylaşımı” emrinin üzerini örtmek suretiyle oluşturulan bu tahakküme bina edilen din, nüsukların, şekillerin ve ataperest ezberlerin dinidir. Bu dinin mensupları şu ayetten bihaberdirler:

“... Sana neyi infak edeceklerini/dağıtacaklarını sorarlar; de ki: Kazandıklarınızın ihtiyaçtan artanının tamamını...”

Bakara Suresi, 219. ayet

Bu dinin mensupları için Kuran; “müşrik” sıfatını kullanmaktadır...

Müşrik, mülk ve saltanatta Allah’a eşler koşmak, Allah’a yaklaştırıcı aracı tanrılar (rabler) edinmek suretiyle oluşturulan tahakkümün mimarlarının ortak ismidir. Bu odak, dini, sadece kendi heva ve heveslerine bağımlı bir kurum olarak algılamak suretiyle dayatır!

Onlara göre din, ecdat kabullerinin dışında bir şey değildir...

“Onlara Allah’ın vahyettiğine/Kuran’daki dine uyun denildiğinde, ‘Hayır! Biz atalarımız/ulemamız neye uyduysa ona uyarız’ dediler. Ya ataları doğruyu bulamamış kimseler ise?”

Hatta, ataperest ezberlerin bağımlısı olmuş bu odakların oyununu bozanları irtidat/dinden çıkartma gibi bir sahtekârlığın gölgesinde katleden bu güruh, işine gelmeyenler için; reformist, oryantalist, mürtet gibi sıfatlar kullanarak tahakküm üretir.

Abdestli kapitalizmin baş düşmanlarından Allah Elçisi'nin dostu Ebuzer Gıffari, yine bu güruh tarafından "Rebeze çölüne sürgün edilerek şehit edilmiştir." Bu büyük devrimci insan, mülkte Allah'a eş tutulan rabler karşısındaki duruşu nedeniyle katledilmiştir. Ancak altı çizilmesi gereken esas mesele şudur:

Ebuzer gibi büyük bir şahsiyeti Rebeze çölüne sürgün ederek katledecek kadar vahşi olan odaklar, bu ve benzeri katliamlara rağmen "Müslümanlık" iddiasından vazgeçmemiş, ürettiği tahakkümü din diye dayatarak, bu büyük ruhların ayakta tutmaya çalıştığı gerçek din algısını yok etme çabasına girişmişlerdir...

Hatta o kadar ileri düzeyde bir tahribat söz konusudur ki, bunlar, Allah Elçisi adına yüz binlerce uydurma hadis üreterek Kuran verilerini okunmaz, anlaşılmaz veriler olarak lanse edip, uydurmalarını din adı altında kitlelere pazarlamışlardır...

Bugün yaşanan din, maalesef bu tahakkümün eseri pozisyonundadır.

Bugün dindarlık, sadece nüsuk ve şekillere entegre olma hali olarak algılanır. Bu şekilleri kutsadığı sürece, kişinin ticaretine bakılmaz. Oysaki Allah Elçisi şu ifadeyi kullanmıştır:

"Bir kimseyle münasebete girmek için, kendisinin ibadetine bakmayın! Sikke ve dinarla olan münasebetine bakın..."

Yeryüzünün bahçe sahipleri, insanlığı inanç ve ideolojik düzlemde köleleştirmiştir. Bunun yegâne nedeni, bahçe üzerinde iddia ettikleri "hak payından" ileri gelir.

Bu kitapta bu hususta önem arz eden iki dünya görüşü birbirinden ayrılacaktır. Bunları tevhit ve şirk olarak nitelemek mümkündür.

Bizim dünya görüşümüz, başlı başına "tevhitten" ileri gelir. Çünkü tevhit, varlık âlemindeki zıtları birleştiren ana kuvvedir.

Yani, aynı kucağa aslan ve ceylanı alabilme idrak ve basiretidir. İşbu bütünleştirici unsur, şirkin yoğun tahribatlarına maruz bırakılsa da, şirkin zıt kutbu ve şirk algısına göre biçimlenen bir hakikattir.

İnsanlığın ana problemi, tevhidi algılayamamak değildir. Aksine, şirki algılayamamaktır. Bunun temel nedeni ise, Kuran'ın kurduğu ilişki gereği, bir fiili zıddıyla bilme gerçeğinden ileri gelir.

Bizim diyalektiğimizin özünde yatan bilgi budur...

Zıtlar arasındaki ilişki (bkz. "Kutuplar ve Seyir", Gayya Karanlığından Kuran Aydınlığına) varlık diyalektiğinin kurgusunu idrak edebilme adına önem arz eden bir gerçekliktir.

Bu gerçeklik, kadim bir tecrübe dairesi oluşturur. Bu daire içerisindeki insan, kâinatı irdelerken,

zıtları ve aralarındaki ilişkiyi göz önüne alıp, kurgulamak zorundadır. Bizim tarihsel bakışımız, bu noktada oluşur. Tarihe ve insana, ürettiği eylemlerin sonuçlarını “zıtlarıyla mukayese ederek” bakmak durumundayız. Bu, diyalektiği üretir.

Abdestli kapitalizm, insanlık tarihinin en eski dinlerinden biridir. Çünkü, insan sürekli olarak kutsallar kullanılarak aldatılmaya açık bir varlıktır. Bu bağlamda, ortaçağ feodalizmi en yakın örnektir ki, Kilise vahşeti “Haçlı emperyalizmini üretmiştir.”

Emperyalizm, bu pratikte görmüştür ki, din olgusu “kitleler üzerinde egemenleşecek sömürü odaklarının” en önemli silahıdır. Ancak, hangi din diye sorarsanız, Karl Marx’ın şu tabirini kullanmak gerekir: afyon din.

Afyon din, Kuran’ın ısrarla raiyeleşmeyin/davarlaşmayın uyarısına rağmen, davarlaşmayı öngören bir sömürü tasallutudur.

Afyon dinin musallat olduğu toplumlar, ileri düzeyde kapitalist hegemonyalara mağlup edilip, neredeyse yok edilme noktasına gelmişlerdir. Bugün Türkiye’de genel olarak sorunumuz budur...

Bir tarafta sömürülen kitleler, diğer tarafta Allah Rızası A.Ş. yöneticileri ve en başta kapitalist elitler...

Büyük bir silsile ve altta kalanın canı çıksın oyununa muhatap edilmiş garibanlar. Ne hikmetse bu satırları Kurban Bayramı’nda yazmak, anlattığım bu gerçeklerle tekrar yüzleştirdi beni...

Etrafi kan gölüne çeviren yeşil burjuvazi, dinin “yaklaşmak” dediği; ve yetamen vel mesakin/fakirler ve yetimler üzerinden şart koştuğu eylemleri yok ederek, kurbiyeti sadece hayvan boğazlamaya entegre etmişlerdir. Bu, dini tersyüz etme organizasyonunun başarısıdır ki, parayla satın alınan bu hayvanların kurban/yaklaşma vesilesi olamayacağını Kuran şu şekilde ifade eder:

“Onların etleri de kanları da Allah’a asla ulaşmaz; fakat sizin takvanız O’na ulaşır. Onları size bu şekilde boyun eğdirir ki, sizi hidayete erdirdiği için Allah’ı yücelterek anasınız. Güzel düşünüp güzel davrananlara müjde ver.”

Hac Suresi, 37. ayet

Bugün din, cami içindeki vakitli ibadetler, kurban adına kesilen hayvanlar, çevresinde onca sefalet içinde insan varken hac için harcanan yüz binler, zekâtı verilip alınmış cipler, emperyalist müttefikler, açlık boy gösterirken dikilmiş camiler, huriler, gılmanlar, anlamı bilinmeden uygulanan ritüeller, kutsanan bezler, türbeler, hoca efendiler, risaleler, cüppeliler ve sarıklılar, katılım bankaları, faizsiz kazanç iddiaları, hilafet fetişistleri ise, bunun yegâne nedeni “afyon dini toplumlara entegre ederek, onları sömürme arzu ve hevasından ileri gelmektedir.”

İslam’da ritüel mekânı olmadığı gibi, yukarıda saydığımız hiçbir unsur “Kuran’ın dininde” yoktur.

Bu o kadar net ve açıktır ki, bu kitabı okuyan ve yukarıdaki fiillere muhatap olanlar, kitabın ileri bölümlerini bitirdiklerinde, aksini iddia dahi edemeyeceklerdir.

Çünkü Kuran, bizzat dini “yaşamın içindeki eylemler bütünü” olarak algılamamızı emrettiğinden, yeryüzünü mescit olarak tanımlamıştır. Mescit dinin alanıdır ve herhangi bir binaya entegre edilirse,

bu bidat olmuş olur.

Abdestli kapitalizm, Ortaçağ Kilisesi'nin modern (!) çağda şekil değiştirip İslam içine yerleştirilmiş bir dinamitidir. Çünkü beslendiği kaynaklar, genel olarak Kurani ve Muhammedi değildir.

Özellikle bunu, ısrarla gündeme getirilen “dinler arası diyalog” söylemlerinde net biçimde görebilirsiniz. Vahyin verilerini dahi çarpıtıp, Yahudi ve Hıristiyan olanlara dair vahyedilen ayetler için, “Efendim, bu ayetler o dönemin Yahudi ve Hıristiyanları için vahyedilmişti” diyerek dindışı bir ithama dahi yönelebilen bu güruh, insanlara afyon dini dayatmaktadır.

“De ki: ‘Kitap ehli! Bizimle sizin aranızda aynı olan bir ilkeye geliniz: Allah’tan başkasına kulluk etmeyelim ve O’na hiçbir şeyi ortak koşmayalım, birimiz diğerini Allah’tan sonra rabler edinmesin.’ Kabul etmezlerse, ‘Şahit olun, biz Müslümanlarız!’ deyin.”

Âli İmran Suresi, 64. ayet

Ayette, kitap ehline “şirki terk etmeleri telkini yapılmaktadır.” Bunun anlamı, kelimeyi şahadetten Muhammed’i çıkartmak değildir. Çünkü halihazırda, Muhammedi devrim şirke karşı gelişmiştir. Aksine, kitap ehline; şirki terk etmeleri söyleniyorken, Allah Elçisi’ni reddederek ortak müşterekte buluşulacağı iddiası Kuran dilinde küfürdür.

Allah’a kulluk etmek demek, O’nun elçilerine ve vahye iman etmek demektir. Bir kişi, Allah’ın son elçisine biat etmedikçe, iman etmiş sayılmaz.

Şirki terk etmedikçe kitap ehliyle uzlaşamayacağını belirten bu ayetin kilit noktası şudur:

Bu sözleri Allah Elçisi bizzat kitap ehline yöneltmiştir. Yani, söyleyen kişi Hz. Muhammed’dir. Dolayısıyla, onlarla uzlaşmanın yolu, kendisine biat olacaktır. Aksi halde büyük bir çelişki ortaya çıkar.

Ayette geçen diğer bir ifade, “Birbirimizi rabler edinmeyelim” ifadesidir. Bu ifade zaten kastedilen şirkin ne olduğunu gözler önüne sermeye yeter. Çünkü rab kelimesi, Kuran’da Allah’ın sosyoekonomik yönünü işaret eder bir kelimedir. Rab, rızık veren/efendidir.

Birbirimizi rabler edinmeyelim diyerek, birbirimiz üzerinde “sömürü hegemonyası” kurmayalım, “mülkiyeti” Allah’a has kılarak “tevhit dairesine” girelim, mülkü sahiplenerek “şirke” bulaşmayalım vurgusu yapılmaktadır.

Bu vurgu, dönemin ruhban ve ahbarlarına, yani “hoca efendilerine” yapılmıştır. Çünkü onlar dindarlık iddiası içerisinde, dine şirk tohumları eken odaklardır.

Bu şirk, mal mülk yığına egosuna dayalı bir sömürünün sebebi olan, sahiplenme ve kategorize etme psikozunun ürettiği bir şirktir. Çeşitli biçimlerde açığa çıkan şirk, en ciddi şekli olan “mülkiyete tapınma” biçiminde açığa çıkmış ve bu ayetle deşifre edilmiştir.

Halbuki Yahudi ve Hıristiyanların ellerindeki kaynaklarda da aynı şeyler vurgulanmaktadır:

“Çalmayacaksın!”

Her kutsal kitabın özündeki mesaj budur: “Çalmayacaksın!”

Üstelik, insanlık tarihinin derin pratiğinde yüzleştiğimiz bir hakikate binaen edilmiş bu kelam, varlık sahnesindeki “insan” rolünün tarifi noktasında önemli bir vurgu içermektedir...

Kendisine kitap vahyedildiği halde hevasını din adı altında pazarlayanlar, Kuran’da “kitap yüklü eşekler” olarak anılmıştır. Nedeni ise, ellerindeki hakikatleri gizleyip durmalarındır.

Allah’ın mülkünü sahiplenerek, Allah’ın kullarını fakirleştirenler Kuran’ın dinine göre hırsızlardır. Yani, bugün saraylarda oturup şeriat ahkâmı keserken, kapısının önünde sefalet içinde yaşayanlara “Allah versin!” diyen güruhun, hırsızın elini keserek şeriatı daim kılma sevdası, esasen kendisi için uygulanması gereken bir durumdur. Ancak bu güruh, dinin temelini dinamitleyen bir mülk algısı üretmiş ve Kuran’ın temel gerçeklerini bertaraf etmiştir.

Bu haliyle, yukarıda sunduğum “kitap ehli” ayetindeki kitap ehli dairesine girenler arasında bizlerin de olduğunu söylemek gerekir. Çünkü kendisine kitap verildiği halde, hevasını din haline dönüştüren odaklara yöneltilen bu ifade, bizim çağımızda “İdris kılıklı iblisler için de geçerli hale gelmiştir.”

Kuran bizleri uyarıyor: “İhtiyaçtan artanı dağıtın...”

Ve yine diyor ki: “Mülk Allah’ındır...”

Ancak, insan “hırs ve egosunun ürettiği hegemonyaya olan bağlılığınca, bu büyük ihtiras hevasının baş mimarı oluverir.”

Çalanlar ve kayba uğrayanlardan oluşan toplumun, şizofrenik paradigmaları arasındaki döngüye hapsolmuş düşünceler...

Kuran’a göre “hırsızın eli kesilmelidir” (Maide Suresi, 38. ayet).

Peki, bu nasıl olacak dersiniz?

Hırsızın eli, maldan çektirilecek, bu suretle el maldan kesilecek.

Yani hırsızlığa neden olan ortam ve koşullar üzerinde değişimler yaparak, hırsızlığı/mülkiyete gaspı üreten fiillerin önüne geçilecektir.

Mülkiyetin özel ve tüzel anlamda kişi ve kurumlara ait olmadığı bir toplum, Kuran’ın bu ayetini uygulamış demektir...

Ancak bizim gibi geriden gelen toplumların ürettiği hegemonya şu biçimdedir: Bu derinlik ve incelikleri ihtiva eden metinleri kale almaksızın üretilen “afyon din” algısıyla büyülenmiş kitlelerin hegemonyası...

Esasen bu sorun din algısından ileri gelir.

Şunu açık biçimde ifade etmek gerekir ki; bugün yaşatılan din ile Hz. Resul’ün savaştığı “müşrik ideoloji” arasında fark yoktur...

Öylesine ki; Kuran ve tarih verilerine baktığımızda, Bedir’de karşılaşılan iki düşman topluluğun

ikisinin de “namaz kıldığını, Allah’a itaat ettiğini ve hac ritüelini uyguladığını görürüz.”

Peki nedir bu savaşın nedeni?

Bu ve menşei diğer savaşların tamamı, “abdestli kapitalistler” ile “selam devrimcileri” arasında cereyan etmiştir...

Bu, Kuran ve tarih verileriyle sabit bir gerçektir.

Her ne kadar “kapitalizm, sanayi devrimi sonrası literatüre girmiş bir kavram olsa da, bu kavramı mantıksal bütünlüğü nedeniyle sürece entegre etmek mümkündür.”

Süreçte yaşanan din; putları Allah’a yaklaşma vesilesi kılanların ürettiği sömürü hegemonyasına dayanır. Tıpkı günümüzde iki ayaklı yaklaşımcıların ürettiği kapitalist hegemonya gibi. İyi incelersek eğer, dönemin temel mücadelesi “Kim hac yapacak?” noktasında açığa çıkar...

Ve Allah Elçisi’nin “mülkiyete” bakışıyla gelişen bir mücadele süreci söz konusudur ki; bugün o bakışı sergileyenlere “Allahsız komünist” diyenler, Allah Elçisi’ne bağlılık iddiası güdebilmektedirler.

Kapitalizme abdest aldırınlar, büyük bir zulüm unsuru haline gelmişlerdir. Kuran verilerine göre, “şirkin ileri düzeydeki tecellisi” olan bu hal şöyle özetlenir:

“Ey Allah’a güvenenler, muhakkak ki ahbar ve ruhbanların çoğu, insanların mallarını “batıl yollar uygulayarak” haksızca yerler. Ve insanları bu şekilde Allah yolundan soğuturlar. Altın ve gümüşü biriktirip Allah yolunda/halk için infak etmeyenlere/malı dağıtmayanlara korkunç bir azap müjdele...”

Tevbe Suresi, 34. ayet

Dikkatli incelersek eğer, ayetin başında “Ey iman edenler!” biçiminde bir vurgulama yapılmıştır. Bu vurgulamanın temel nedenini şu şekilde açıklayabiliriz:

İman kelimesi; emn kökünden türemiştir. Bir şeye iman etmek için, ondan “emin” olmak gerekir. Emn kökünün temel anlamı budur. Diğer anlamları ise; güvenmek ve bağlanmak demektir.

Kuran’ın tanımladığı Allah, her anlamda temel otorite sahibidir; ki ayet; sosyoekonomik bir vurgu içerdiğinden, Allah’ın sosyoekonomik sıfatı olan Rab sıfatına güvenmekle ilişkilendirilir.

Yani, “Allah’ın size önerdiği ekonomik politikadan emin misiniz?” gibi bir soru sorarak gerçek mesaj kavranabilir. Peki, bu politika nedir?

Ayetin devamında “yunfikune” olarak vurgulanan, “infak” kavramıdır.

Anlamı da bir diğer ayette verilir:

“... Sana neyi infak edeceklerini/dağıtacaklarını sorarlar; de ki: Kazandıklarınızın ihtiyaçtan artanının tamamını...”

Bakara Suresi, 219. ayet

İnfak, enfeka kökünden türemiş; mal dağıtma manasında kullanılmış bir kelimedir.

İnfak; bireylerin elde ettikleri malın mülkünü, toplumsal düzlemde oluşmuş temel ihtiyaçlardan artanının tamamının dağıtılması ya da istihdam edilmesidir. İşte Kuran'ın ekonomik anlamda sunduğu temel perspektif budur...

Yukarıda izah ettiğimiz “iki namaz kılan toplumun savaşı” bu hakikate dayanır. Topluluklardan biri, ezilen/köleleştirilen toplulukken, ötekisi ezen/köleleştiren topluluktur. Temel ihtilaf ise “infaktır...”

Bu ihtilafı oluşturan felsefi temelleri düşünürken, atlanmaması gereken önemli bir noktayı öne almak gerekir:

“Yaşam hakkı...”

Kuran'a göre; bireylerin “kenz” ederek biriktirdiği mal, toplumun belirli kesimlerini fakirleştirir ve bu yolla yaşam hakkına müdahale edilmiş olur:

“Şüphesiz O, yalnız O, diriltir ve öldürür. Dönüş de O'nadır.”

Necm Suresi, 44. ayet

Kuran'da, yaşatan, öldüren gibi bir denklem söz konusudur. Bu denklemin temelinde “hak” vardır. Her insan, bir “yaşam hakkı” ile doğar, bu hak üzerindeki tasarruf, Allah ve kul ilişkisi dahilindedir.

Bireyci ekonomi, yani rabler hegemonyası ise; bu hakka tecavüz etmek suretiyle ilahlaşmış, şerik haline gelmiştir. İşte “kapitalizmi incelerken göz önüne alınması gereken yagâne durum budur.”

Kuran'a göre Rab sıfatı, Allah'ın sosyoekonomik sıfatıdır. Bunu en iyi ilk vahyedilen sure olan Alak Suresi dahilinde görürüz...

Alak Suresi:

1. Topla-dağıt, yaratıcı Rabb'in adıyla.
2. İnsanı bir embriyodan yarattı.
3. Topla-dağıt, senin Rabb'in en cömerttir.
4. Ki kalemi öğretmiştir.
5. İnsana bilmediği şeyleri öğretti.
6. Hayır! Öyle düşünme! İnsan kesinlikle azar!
7. Kendisini ihtiyaçların üzerinde gördüğü için.
8. Muhakkak dönüş senin Rabb'inedir.
9. Engelleyeni gördün mü?
10. Salat'tayken bir kulu.
11. Gördün mü? Ya o kul doğru işler yapıyorsa...

12. Veya Takva'yı emrediyorsa...
13. Ki öyleyse engelleyen yalanladı ve yüz çevirdi.
14. Ki bilmiyor mu? Allah'ın her şeyi gördüğünü...
15. Eğer vazgeçmezse, alnından tutup sürükleyeceğiz.
16. Yalancı ve günahkâr alnından.
17. Hadi çağırsın bakalım, kurultayını, meclisini ve ordusunu.
18. Biz de zebun edicileri çağıracağız.
19. Hayır! O'na itaat etme, itaat et ve yaklaş...

Surenin Düşündürdükleri

Topla-dağıt, yaratıcı Rabb'in adıyla:

Kuran'ın ilk vahyedilen suresi olan “Alak Suresi” dahilinde geçen “ikra” kelimesi, sürekli olarak “okumak” olarak belirtilir. Ancak, Arap dili yapısı gereği; ilgili kelimenin anlamı “kitap okumak manasına gelmemektedir.”

İkra, Kuran kelimesiyle aynı kökten, “karae” kökünden türemiştir. Üç aşamalı bir kelimedir:

Hayz olan kadının rahminde kanın toplanması...

Kanın dışarı çıkışı...

Dağıtmak...

Dolayısıyla, ikra; yani “okuma” eylemi, bu anlamlarla ilişkili olmak durumundadır. Bu da, veri toplamak, sindirmek, emin olmak, dışa vurup dağıtmak manalarına gelir.

Ayrıca “Rab sıfatının ilk kullanıldığı yer burasıdır.”

İnsanı bir embriyodan yarattı:

İlgili kelime olan “alak” kelimesi sureye de adını vermiştir. Alak, kan pıhtısı manasında kullanılır. Ancak modern bilimin literatürel verilerinden istifade ettiğimizde, bu kavramın “embriyoya” karşılık geldiğini görürüz.

Bu ayetle kastedilen, ilerideki ayetlerde göreceğiniz “üstünlük” hegemonyasını kırma adına, insanın gerçeğini insana hatırlatmaktır. Herkesin eşit olarak yaratıldığı ve aslında tek özden meydana geldiği gerçeğinin çağrışımdır...

Topla-dağıt, senin Rabb'in en cömerttir:

İşte Rab kelimesinden kastedilenin açığa çıktığı ayet burasıdır. Bir makalemizde, “Ant olsun karanlığa galip gelen aydınlığın sosyoekonomik efendisine” diye bir çeviri yapmıştım. Felak Suresi'nin ilk ayetinde geçen Rab kelimesine binaen yapılan o çeviri, Kuran'ın ayetlerini eğip

bükerek yorum yapma olarak algılanmıştı. Allah'ın bu ayette kastettiği rablerin taş ve tahta putlar olduğunu söylemek, çarpıklıktır. Mesele o taş ve tahta putları üreten sistemdir...

Ayette ifade edilen şudur: “Piyasada bir sürü cömertlik iddiasında olan rab (Ebu Cehil'in darunnedvesi) var, ancak, “senin rabbin en cömertidir...”

Bu rablerin kim olduğunu ilerleyen bölümlerde ifade edeceğim.

Ki kalemi öğretmiştir... İnsana bilmediği şeyleri öğretti:

Allah, insanın yaratım sürecinde, insana bilgisini dışa vurma yetisini öğretmiştir. Bilgi dağarcığında olmayan verilerin insan tarafından talim edilmesini sağlamıştır. Bunun en belirgin biçimde beyan edildiği sure Rahman Suresi'dir.

İlk dört ayetinde, “Rahman, Kuran'ı öğretti, insanı yarattı ve ona bilgiyi beyan etmeyi öğretti” biçiminde bir açıklama yapılır.

Sıralamayı incelersek, önce Kuran öğretilir, sonra yaratım tamamlanır ve beyan etme yetisi aşılanır.

Gayya Karanlığından Kuran Aydınlığına adlı kitabımızda incelediğim “Âdem ve Evrim” meselesinde belirttiğim gibi, evrimsel süreçte sürekli deneyimlemelerle bilgi edinen insan, Kuran'ı, yani toplayıp dağıtılan bilgiyi öğrenerek “âdemleşmiştir.”

Âdem olmanın önkoşulu budur...

Hayır! Öyle düşünme! İnsan kesinlikle azar!

6. ayette geçen “kella” ifadesi ilginçtir. Kelimenin anlamı “hayır, düşündüğün gibi değil” gibi sert bir vurgu içerir. Yani ilgili ayete kadar gelinen süreçte Allah Elçisi, ifadeleri sorgulamıştır. Bunun nedeni yaşadığı toplumdaki hegemonyadan ileri gelir. Şimdi biraz düşünelim...

Allah Elçisi'ne “kendisinde açığa çıkanları paylaşması” telkin edilmektedir. Bu telkin 6. ayete kadar devam etmiştir. 6. ayette ise, Allah Elçisi'nin zihninde olumsuzlanan bir şey kendisine gösterilmiş, “Hayır, düşündüğün gibi değil!” denmiştir. Ve devamında, “İnsan kesinlikle azar!” denmiştir.

Yaşadığı toplumdaki hegemonyanın ürettiği bu endişe, ilgili ayette ortadan kaldırılmış ve bir tanıma girilmiştir:

“İnsan kesinlikle azar!”

“Kendisini müstağni/ihtiyaçların üzerinde gördüğü için...”

Müstağni, istiğna kelimesinin halidir. İstiğna içinde olma durumudur. İstiğna, her türlü ihtiyaçtan kendini uzak görmek manasına gelmektedir. Ancak, kökeni itibariyle olumsuz çekimlenmiştir. Fakat birçok yerde “Allah müstağnidir” biçiminde görebiliriz.

Müstağni, bu ayette; servet ve malı yüzünden “kendisini ihtiyaçsız gören” kimseler için kullanılmaktadır. Yani, hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını düşünen ve bu düşüncesini kitlelere dikte ederek azgınlık sergileyenlerin genel halidir.

Günümüzde de, servetini bozgunculuk aracı olarak kullananların psikolojisi bu yöndedir. Ki bu

psikolojinin egemen olduğu odakların bugün ürettiği azgınlığın adı KAPİTALİZM’dir.

Yani ayet, gayet geçerli ve reel biçimde bizlere hitap etmektedir.

20. Salat’tayken bir kulu.

21. Gördün mü? Ya o kul doğru işler yapıyorsa...

22. Veya Takva’yı emrediyorsa...

23. Ki öyleyse engelleyen yalanladı ve yüz çevirdi.

24. Ki bilmiyor mu? Allah’ın her şeyi gördüğünü...

25. Eğer vazgeçmezse, alnından tutup sürükleyeceğiz.

26. Yalancı ve günahkâr alnından.

27. Hadi çağırsın bakalım, kurultayını, meclisini ve ordusunu.

28. Biz de zebun edicileri çağıracağız.

29. Hayır! O’na itaat etme, itaat et ve yaklaş...

Salat, “saly” ve “salv” köklerinden türemiş bir kelimedir. Anlamı, ateşten korunmak için uylukların hareket etmesidir. Kuran’da özellikle İbrahim Resul’le anılır:

“Kâbe’yi halk için bir odak noktası ve bir güven yeri kıldık. Siz de İbrahim makamından bir salat yeri edinin. ‘Ziyaretçiler, kendini ibadete verenler ve secde edenler için ikiniz evimi temiz tutun’ diye İbrahim ve İsmail’i görevlendirmiştik.”

Bakara Suresi, 125. ayet

Ayette de görüldüğü gibi, İbrahim makamından bir salat yeri edinin vurgusu yapılmaktadır. Salat kelimesinin içerdiği “ateşten korunma” durumu İbrahim’in atıldığı ateşten korunmayla ilişkilendirilebilir. Çünkü bu bütünlük söz konusudur.

İbrahim Resul, bildiğiniz gibi Nemrut’a ve Nemrut’un afyon dinine (putperestliğe) isyan etmiş ve başkaldırmış, bu nedenle çeşitli belalara muhatap edilmiştir. Ancak, inancı ve kararlılığı/sabrı sayesinde bunların üstesinden gelmiştir.

Bu başarısının temelinde “Allah’ı sorgulayarak keşfetmesi, sorgucu ve akılcı olması, sisteme başkaldırması” yatmaktadır.

Dolayısıyla salat, aynı hegemonyaya karşı “kıyam, rükû ve secde” etmektir.

Kıyam, ayağa kaldırmak manasındadır. Dini ve gerçekleri ayağa kaldırarak, mücadele etmek demektir. Araplarda kölelerin bağımsızlık mücadelesi kıyam olarak ifade edilir.

Rükû, tevazu demektir. Kuran’da daha çok “rükûdayken zekât verenler” vurgusuyla anılır. Bu bağlamda, hoşgörü, tevazu içinde olmak, ilkelerin insanı olmak manasına gelir.

Secde, Allah'a ve elçisine itaattir.

Peki bu salat ise namaz nedir?

Bunu anlamak için Kâbe'yi anlamak gerekir. Gayya Karanlığından Kuran Aydınlığına adlı kitabımda yer alan bir bölümü buraya alarak konuyu açmak isterim:

“Salat, sosyal dayanışma, destekleme, bağımsızlık mücadelesi, özgürleşme, tevazuyla halk için çalışmak, Allah'ın yarattığı fitrata itaat/Allah'a itaattir.

Salat, dinin toplumsal yüzüdür!

Namaz'da da bu eylemlerin kimin adına yapıldığı ilan edilir!

Namaz, tüm çabaların Allah adına yapıldığının kitlesel ilanıdır. Ayrıca farklı manevi yönleri olan bir eylemdir.

Namaz, Kıyam-Rükû ve Secde'yi gündelik olarak anımsatan bir hatırlatıcıdır! Yani insanların gözlerine, ‘Kıyam edin!’ ‘Rükû edin!’ ‘Secde edin!’ diye sokulur bu gerçek!

Tefekkürsüz/düşünmeksizin inanılan din algısında ise, toplumsal taraf yoktur. Namazı kıl, orucu tut, cennete git!?

Bu, Mekke putperestliğinin hortlamış halidir! Çünkü, toplumsal duyarsızlığı eşleyen ve sömürüye karşı hiçbir refleks göstermeyen bir inanç, reddedilmesi gereken, sömürü yandaşı bir afyondur!

Kuran ise, tüm bunlardan uzak, toplumsal sorunların içinde olması gereken insan prototipine seslenen bir ‘aydınlanma kitabıdır.’

Namaz eylemi, kıyam, rükû ve secdeden oluşmaktadır. Bu başlı başına bir mesajdır.

Ben, kıyamı, rükûyu ve secdeyi Allah rızası için uygulamaktayım demektir namaz.

Kıyam; namazdaki ayağa kalkışın dışında, ayağa kalkış, kaldırmak, dini ayağa kaldırmak, dik duruş, özgürlük ve bağımsızlık mücadelesi, zulme karşı duruş şeklinde manalar taşımaktadır. Bu anlamları özellikle eski beyitlerde ‘kıyam etti/zalimlere isyan etti’ biçiminde görmek mümkündür.

Namazın bizlere yüklediği hakikat, yaşamdaki salatın içinde olan ‘kıyam’ eylemini Allah için yaptığını ilan etme boyutundadır. Yani, namaz kılarak; ben günlük hayatımda ‘kıyam’ ediyorum/özgürlüğüm için mücadele ediyorum, dini her türlü sömürü etkisinden uzak tutarak yaşıyorum/bunu da Allah rızası için yapıyorum demiş oluruz.

Diğer bir tavır; rükûnun işlevselliği hususunda açığa çıkmaktadır. Rükû, tevazu göstermek, tevazuyla toplumsal meselelere eğilmek, hoşgörülü tutum sergilemek manaları taşımaktadır. Özellikle sosyal dayanışma hususunda açığa çıkması beklenen bir davranıştır.

Secde, itaat manası taşımaktadır. Allah'a ve elçilere itaat, ayrıca ‘şûra’ tarafından seçilmiş lidere itaat manası içermektedir.

Bir kişi, vahyin gerekliliklerini yerine getirdiği sürece secde etmiş kişi olur. Ayrıca tabii anlamda lidere bağlı olma, yöneticiler hak kutbuna dayandığı müddetçe onları takip etme de bu realite bünyesine girer.

Kurani mesaj gereği, zalimler ve sömürü odaklarıyla işbirliği yapan önderlere itaat edilmemeli, onlara karşı ‘kıyam’ edilmelidir!

Esas mesele ise ‘Kâbe’ gerçeğiyle yüzleşme ardından açığa çıkacaktır. Bu gerçek rtldke ‘salat’ gerçeğini anlamak imknszlaşacaktır.

Hac nedir? Neden insanlar tek tip halde orada tavaf ederler? İhram neden giyilir?”

“Küfre sapanlar, Allah’ın yolundan alıkoyarlar. Hem sürekli içinde kalan hem dışarıdan gelen tüm insanlar için oluşturduğumuz Mescid-i Haram’dan da geri çeviriyorlar. Kim orada zulmederek haktan sapmak isterse, biz ona acıklı bir azabı tattıracağız.”

Hac Suresi, 25. ayet

Mescid-i Haram, İbrahim Resul ve oğlu tarafından inşa edilmiş bir binadır. İbrahim Resul için Kuran, “atanız”, “tek başına bir mmet”, “tevhidin merkezi”, “şirksiz yönelmiş Müslüman” gibi ifadeler kullanmaktadır. Mescid-i Haram (Kâbe) İbrahim makamıdır.

Çünkü Kuran oraya “İbrahim makamı” demektedir. Orası tevhidin merkezi, dinin ilkeleriyle donatılmışlar için ideal toplum modelinin uygulama alanıdır!

Orası, insanın sürekli tekmlnn tamamlanma noktasıdır. Tekml gerçeğinin yařandđı, devrin-dönüşün tamamlandđı ana merkezdir. Aynı zamanda diğer Mescid-i Haram’ların merkezi ve eğitim bölgesidir.

Hac Suresi, 25. ayet, bahsettiğimiz meknn sürekli kalanlarının ve dışarıdan katılımcılarının olduğunu ifade etmektedir. Orası kolektif toplum ruhunun en güçlü temsil noktasıdır. “SINIFSIZ” ve “şİRKESİZ” toplumun adresidir.

Günümüzde pek öyle olmasa da, bu ruhu halen daha bizlerin yolunu aydınlatmaktadır.

Mescid-i Haram’ın ince esprileri mevcuttur. Bunları başlıklar halinde ele alalım:

“Sevap Yeri”

“Salat Yeri”

“Güvenli Bölge”

“Kolektif Toplum-Sınıfsız Toplum”

“İbrahim Makamı-Hanif/şirksiz İman Noktası”

Sevap Yeri

Sevap kelimesi, tüm inanç değerlerimiz ve kavramlarımız gibi yozlaştırılmış bir kavramdır. İnsanlar sevap kelimesini işittiğinde, namaz ve oruç tutunca deftere yazılan şey gibi hatalı bir tanımlama yapmaktadırlar. Bu yanlıştır!

Sevap, yapılan işin karşılığını almaktır.

Bakara Suresi, 125. ayet: “Hatırla o zamanı ki, biz Beytullah’ı insanlar için sevap kazanmaya

yönelik bir toplantı yeri ve güvenli bir sığınak yaptık. Siz de İbrahim'in makamından bir salat yeri edinin. İbrahim ve İsmail'e şu sözü ulaştırmıştık: Tavaf edenler, kendini ibadete verenler, rükû-secde edenler için evimi temizleyin!"

Mescid-i Haram'ın sevap yeri olması demek, "kız çocuklarını diri diri gömen" sömürü sistemi karşısında, insanların emeklerinin karşılığını alabileceği devletçi anlayışı tarif etme noktasında ortaya konulmuş bir gerçektir.

Bu aleni biçimde göz önünde olan bir hakikattir.

Toplanma yeri ve güvenli sığınak tabirleri de aynı ölçüde bu modeli tarif etmektedir.

Sevapla ifade edilen, "küresel sömürü sisteminin dışında kalan, özgün bir toplumsal yapı üretip, insanların çalışmalarının karşılığını/emeğe değer veren ortam/alabileceği ortamı üretme" noktasına atıftır.

Salat Yeri

Mescid-i Haram, salat yeridir. Tamamen salatın uygulandığı beldedir. Kâbe ise merkez, yani Allah'ın varlığına işaret eden adalet kurumudur.

Salatın, tüm boyutlarıyla uygulandığı, sahip-köle sistematığının olmadığı, sadece "ilim sınıflarının var olduğu" merkezi otorite, Mescid-i Haram ruhunu yansıtmaktadır.

Namaz, bireysel bir olgudur, salatı yaşamınızda uygular ve ilahi kudret adına yaptığınızı ilan edersiniz.

Devletin bunu yapmasına gerek yoktur. Ancak devlet "salat"ı uygulamalıdır.

Yani:

Bağımsız olmalı,

Ekonomik anlamda tam bağımsız olmalı,

Adil olmalı,

Kavram ve değerleri birinci elden ayakta tutmalı,

Tüm inanç ve düşünce topluluklarını kucaklamalı,

Sosyal adaleti gözetmeli, sınıfsal ayrımların önüne geçmeli,

Yönetimi "Şûra", yani "Meclis" ile yürütmeli,

Meclise "ehil" kimseler seçilmeli,

Bu seçimin sağlığı adına, toplumun zihinsel gelişimi adına çaba harcanmalı,

Ve

Seçilen yönetici, ALLAH ADINA KONUŞMAMALIDIR!

Güvenli Bölge

İslam kelimesinin bir anlamı da “Güvenli Bölge”dir. Halihazırda bilinçli toplumun, nefis olgusunu idraki neticesinde, nefse dayalı oluşan olaylar karşısındaki tedbirli tutumu, “güvenin” ana olgusudur.

Yukarıda resmettiğimiz Mescid-i Haram portresinin en önemli unsurlarından bir tanesi budur. Güven, hem askeri hem de toplumsal bilinç düzeyi noktasında ortaya çıkan önemli bir olgudur. Mescid-i Haram toplumu için bu ifade kullanılmış, bir anlamda bu hedef tüm toplumlara bir misyon gibi yüklenmiştir.

Tedbirli duruş, iç ve dış tehditlere karşı güveni temin eden duruşu ortaya koyma bilinci, vahyin derinliklerindeki “erdem” realitesinin özüdür.

Tevhit, birleştirmek demektir! Şirk ise çoklaştırmak.

Yani, tevhidi toplum; tüm unsurlarını birlik içinde tutabilen, dayanışması yüksek toplumdur. Şirki toplumlar ise, envai çeşit ayrılığın vücut bulduğu dağınık ve sürekli çatışmanın egemen olduğu toplumdur!

Kuran, her unsurun güvenliğini ön planda tutmaktadır. Çünkü insanın kozmik dengeyi kavramasıyla birlikte, zıtlarıyla birlikte aynı seyrin parçası oluşu kabullenmesi gerekir.

Bu “olgun insan” modelinin tarifidir.

Mescid-i Haram, her alanda güvenli tutulmuş bu güven merkezi otorite tarafından temin edilmiştir. Güvenli oluşu, bünyesindeki tüm unsurları kucaklayıcılığı ve kapsayıcılığını ortaya koymaktadır.

Kolektif Toplum-Sınıfsız Toplum

Hac ayetlerini ele almıştık. Özellikle hac ibadetiyle toplumlara hatırlatılan sistematigi iyi irdelediğimizde, ihram ve tek tip giyimin özünde yatan kolektif toplum yaklaşımını görebileceğiz. Mescid-i Haram bir akademidir. Orada; adalet ve tevhit makamı olan “İbrahim makamı” gözlemlenir ve hac dönüşü içinde bulunduğumuz topluma aktarılır. Böylece her yerin Mescid-i Haram düzeyinde olması adına çalışılır.

Orada, herkes ihramlıdır. Para ve altının geçmediği beldelerdir oralar. Dolayısıyla sınıf yoktur ve üretim kolektif çalışmaya dayanır. Sosyalleşme noktasında ise sürekli bir dayanışma söz konusudur. Aynı düzlemdeki erdemli bireylerin oluşturduğu “kardeşlik” makamı mevcuttur.

Bu, üretenin tüketici olduğu, aracı sömürü mekaniğinin yok olduğu, doğrudan merkezi otoritenin kontrolü altındaki “kadim devlet” mantığının ta kendisidir ki, bu devletin dini olmaz! Bu devlet, her din ve inancı bünyesinde toplayarak tevhidi duruş ortaya koyar ve devlet bünyesindeki bireyler “Müslüman” olabilir.

İşte Darüsselam dediğimiz de budur. Ebedi selam ve esenlik yurdunun yeryüzündeki pratiği olan Mescid-i Haram modeli, varlık âleminin en ileri medeniyetini üretme noktasında önemli bir açılamdır.

Tamamen bilinçli, aydınlanmış ve ilim erbabı bir topluluğun, adalet ile küresel güç dengelerinin karşısındaki hak kutbu temsiliyle birlikte, altın ve paranın egemen olmadığı sınıfsız toplum

yaklaşımını yaşaması, hem üretilen beşeri zulüm ütopyasının dengelerini yok edecek, hem de küresel barışın teminatı olacaktır. Bu bağlamda Mescid-i Haram temsili sadece Mekke sınırları değil, yerkürenin tamamında yaygınlaşması arzulanan bir anlayışın ta kendisidir.

İbrahim Makamı-Hanif/Şirksiz İman Bölgesi

Âli İmran Suresi, 97. ayet: “Açık-seçik deliller, İbrahim’in makamı vardır orada. Oraya giren, güvene ermiş olur. Yoluna gücü yetenin o evi ziyaret etmesi, insanlar üzerinde Allah’ın bir hakkıdır. Kim nankörlük ederse hiç kuşkusuz, Allah bütün âlemlere muhtaç olmayacak bir Gani’dir.”

İbrahim Resul, tevhidin ve hanif karakterin temel temsilcisi, Kuran’ın bünyesinde bu gerçeklerin örneğini teşkil eden en temel taşlardan bir tanesidir.

Allah’ın vahyi içerisinde “halil İbrahim” olarak anılarak, bir anlamda Allah’ın doğrudan dost ilan ettiği ve bunu vahiy yoluyla ilan ettiği müstesna bir kişiliktir. Bu realite gereği, anlaşılması ve kavranması gereken bir insandır.

Vahyin İbrahim Resul için neler söylediğine bir bakalım:

“Hani Rabb’i, İbrahim’i bazı kelimelerle imtihana çekmiş, o da onların hakkını vermişti de Rab şöyle demişti: ‘Seni insanlara önder yapacağım.’ İbrahim, ‘Soyumdan birilerini de’ deyince Allah, ‘Benim ahdimde zalimler eremezler’ buyurdu.”

Bakara Suresi, 124. ayet

İbrahim Resul, İslam’ın elçisidir! İslam’ın hanifçe yaşanması hususundaki en önemli örneklerden biridir. İçinde bulunduğu toplum yapısına “isyan” ederek, sömürücü olan put sisteminin karşısında olmuş, sonuna kadar mücadele etmiş bir elçidir.

Üstelik bu mücadeleyi “tek başına” hayata geçirmiştir!

Hanif karakter (hanif ile Hanefilik apayrı olgulardır, birisi karakter, öbürü bir mezhep adıdır), her türlü şirk unsurunu reddederek, doğrudan Hakk’a yönelmek demektir. Tevhidi olmak, şirkin alametlerinden uzaklaşmak demektir.

Bugün İslam “hanifçe” yaşanmamakta, hanif karakterden yoksun “şirk dolu bir dincilik akımı” hayata egemen kılınmaktadır!

Bunun temel nedeni, Allah’ın varlık ve tekliğini idrak edememe, vahyi dışlama sapkınlığının din adına yapıışıdır. Din adına üretilen toplumsal tahakküm, vahyin hedeflediği toplumdan çok uzaktır. İki ayaklı yürüyen putların eteklerine sığınan “raiye”nin, namaz rekâtı sayarak cennet ve huri hesabı yapıışı da bu cümledendir.

İbrahim atamız, hanif bir Müslüman’dı! Yani, hiçbir surette Allah’a şirk koşmaksızın, doğrudan yönelenlerdendi...

Bakara Suresi, 127. ayet: “İbrahim’in, İsmail’le birlikte, Beytullah’ın ana duvarlarını yükselterek şöyle yakardıkları zamanı da an: Rabbimiz, bizden gelen niyazları kabul buyur; sen, evet sen, Semi’sin, her şeyi çok iyi duyarsın; Alim’sin, her şeyi çok iyi bilirsin.”

Bakara Suresi, 130. ayet: “Öz benliğini beyinsizliğe itenden başka kim, İbrahim’in milletinden yüz çevirir? Yemin olsun ki biz onu dünyada seçip yüceltmıştik. Ve o, ahirette de barış ve iyilik sevenlerden biri olacaktır elbette...”

Kuran’da, millete “İbrahime hanifen” olarak geçen bu vurgu, hanif İbrahim’in milleti olarak çevrilmektedir. Bu gayet doğru bir çeviridir. Ancak buradaki millet vurgusu çok önemlidir. Kuran’ın millet kastı, “aynı ilkeler arasında toplanmış olan topluluk” olarak gözlere çarpmaktadır. Kaldı ki, dikkat edersek, Mustafa Kemal de, “Kurtuluş Savaşı’nda mücadele etmiş olan topluluklara Türk Milleti denir” biçiminde bir açılım yaparak, “genetik milliyet” yaklaşımını bertaraf edip, “ilkelere bağlı millet” olgusunu hayata geçirmiştir.

Genetik milliyetçilik gibi yaklaşımlar, insan tabiatının özündeki “birlik” ruhuna aykırı, dinin kabul etmediği görüşlerdir.

Bunlara alternatif gibi sunulan ümmetçilik mantığı da “çarpıktır.” Kuran’ın “cılık” olarak önerebileceği tek “cılık”; “insancılık”tır!

Bakara Suresi, 132. ayet: “İbrahim de oğullarına şunu vasiyet etti, Yakub da: Oğullarım! Allah sizin için bu dini seçmiştir. O halde ancak Müslümanlar olarak can verin.”

Semavi dinler safsatasına binaen, vahyin ana hatlarında verilen mesajların yok edilme operasyonu, Müslümanların değil, ancak İslam ve Doğu kültürüne düşman Batılı emperyalist unsurların işidir!

Dolayısıyla, bu çanağa su taşıyan ve kendisini çeşitli vasıflarla lanse eden tüm unsurlar, Kuran düşmanlığını her ne kadar yaldızlı sözlerle gizlemeye çalışsa da, bizler, yani Kurani ve Muhammedi ruhun takipçileri, onların şeytani görüntüsünü görmeye muktediriz.

Şu ayeti, onlara atfetmek isterim:

Enam Suresi, 112. ayet: “İşte böyle, biz peygambere insan ve cin şeytanlarını düşman yaptık. Bunlar aldatmak için birbirlerine lafın yaldızlısını fısıldarlar. Rabb’in dileseydi onu yapamazlardı. Bırak onları, düzdükleri iftiralarla baş başa kalsınlar.”

İbrahim atamız, üç büyük dinin atası değil, Müslümanların atasıdır! Üç büyük din olarak ifade edilen, ehli kitabın küfre sapmışları olarak göze çarpan, Allah’ın kabul etmediği Yahudilik ve Hıristiyanlığı, kabul edilir kılmak, “dindarlık adına putperestliğin ta kendisidir!”

Bugün başımızdaki en büyük musibet, Emevi saltanat-perestliğine karşı tepkisizleştirilen “raiye” (koyun sürüsü) sürüsünün, Kuran’ı yeterince tanımayışı, Muhammedi çıkışı Emevi ürünü uydurma hadislerden ibaret sanışı ve dindarlık adına dinsizlik yapan grupların ürettiği “ruhban psikozu”nu kutsallaştırmalarından ileri gelmektedir.

Bakara Suresi, 258. ayet: “Allah kendisine mülk ve saltanat verdiği için, Rabb’i hakkında İbrahim’le çekişeni görmedin mi? İbrahim şöyle demişti: ‘Benim Rabbim odur ki, hayat verir ve öldürür.’ O da şöyle demişti: ‘Ben de hayat veririm, hem de öldürürüm.’ İbrahim, ‘Allah, güneşi doğudan getiriyor, hadi sen onu batıdan getir’ deyince, küfre sapan o adam apışıp kalmıştı. Allah, zalimler toplumunu doğruya ve güzele kılavuzlamaz.”

İbrahim Resul, pratik bir zekâyâ sahipti. Bunu, onun ismi geçen her ayette görebilirsiniz. Kaldı ki, bu pratik zekâsı, sorgucu kişiliğinden ileri gelmekteydi.

Mesela, Bakara 260; dindarlığın temel ölküsü olan “sorgulama” mantığını kavrama noktasında büyük bir açılımdır! Anlaşılması gereken temel nokta tam olarak budur!

Bakara Suresi, 260. ayet: “Hani İbrahim de şöyle yakarmıştı: ‘Rabbim, göster bana, nasıl diriltiyorsun ölüleri?’ O da, ‘İnanmadın mı?’ diye sordu. ‘İnanırım’ dedi. ‘Ancak kalbimin tatmin olması için...’ Allah dedi ki: Kuşlardan dört tane al, onları kendine ısındır, alıştır. Sonra her dağın üstüne onlardan bir parça koy. Sonra da onları çağır. Koşarak sana geleceklerdir. Bil ki Allah Aziz’dir, Hakim’dir.”

Bu ayet, İbrahim Resul’ün varlık âleminde övülmesinin temel nedenlerinden birini teşkil eden ayetlerdendir. İnsanlık tabiatının sürekli arayışı içerisindeki sorgulama mantığını devreye sokmuş, akıl yoluyla Hakk’ı bulmuştur.

Bir diğer ayette şöyle bir ifade kullanılmaktadır:

“Böylece biz İbrahim’e göklerin ve yerin melekûtunu gösteriyorduk ki, gerçeği görüp bilerek inananlardan olsun.”

Enam Suresi, 75. ayet

Göklerin ve yerin melekûtu, merkeze bağlı olan güçlerdir. Melek tanımı gereği, bunu böyle ele almak icap eder. Bu noktada, kozmik-evrensel işleyişin altyapısını keşfettiği anlaşılabilir. Yani, mekaniğin altyapısını düşünsel olarak aklında belli yerlere oturttüğünü söylersek, ayetle çelişmeyiz.

Bu da sorgulayan ve soru soran aklın varabileceği bir noktadır!

Bağımsız akıl, arayış süresince bütün önyargı ve tabulardan sıyrılarak bu noktaya ulaşır. Kaldı ki, önce Güneş’e, sonra Ay’a tapıp, Allah’ı keşfetmek ancak bu deneme yanılma mantığıyla izah edilebilir.

Enam Suresi, 74. ayet: “İbrahim, babası Azer’e şöyle demişti: Putları tanrılar mı ediniyorsun? Seni de toplumunu da açık bir sapıklık içinde görüyorum.”

Bu ayeti yüzyıllardır, putlara eğilenleri kibleye yönlendirme mücadelesi olarak ele alan cehaletin ürünü olan “dinci yapı”, meselenin ana mantığını her zaman gizlemiştir. Çünkü bu sistemden beslenmektedirler.

Sorun, put önünde eğilenleri, Allah’a eğilme konusunda ikna etme değil; insan tabiatının özündeki fitratın istikametinde bir yaşam standardı üretme çabasıdır!

Ve bu noktada, hiçbir elçi “baskı” yolunu seçmemiş, sadece davet yolunu kullanmıştır.

Put sistemi, ekonomik bir sistemdir. Kral putu diktirir, halk bunlara tapınır, bu süreçte kral halkı sömürür. Putlardan beslenen sahipler sınıfı da güç kazanarak köleleri ezmeye devam eder.

Sorun, fitratla çelişik bu sistemi bertaraf etmek, insan tabiatına uygun olan varlık standardını ortaya koymaktır.

Mesele, bir dinin misyonerliğini yapmak değil, din üzerinden fitrat standartlarını aşan mantıksız sistematiği bertaraf etme meselesidir!

Fıtrat, arı ve duru bir merkezdir. Ahadiyetin simge ve sembollerinin vücut bulduğu ana merkez, yaşamsal fonksiyonları düzenleyici bölgedir. Buradan türeyen standartların oluşturduğu toplum dinamikleri, Mescid-i Haram'la izah edilmiş, adil ve erdemli bireylerin bünyesinde olduğu toplum biçiminde bir izahla bizlere tanıtılmıştır.

Rum Suresi, 30. ayet: “O halde sen yüzünü, bir hanif olarak dine, Allah'ın insanları üzerinde yarattığı fitrata çevir. Allah'ın yaratışında değiştirme olamaz. Doğru ve eskimez din işte budur. Fakat insanların çokları bilmiyorlar.”

Dine yönelişin öncesinde hanifçe bakmayı öğrenmek gerektiğini bu ayetten anlıyoruz. Kaldı ki bu emir, Hz. Muhammed'e vahyedilerek, bizlere de hedef olarak koyulmuştur. Yani, aklı ve mantığı devreden çıkarmaksızın, sürekli sorgulayarak “tatmin olma” amacına yönelik çabalayıp, dine Allah'ın varlık âlemindeki tecelliyetini kavrayarak yönelmemiz gereklidir.

Aksi halde, şekil değiştiren putçuluğun bünyesinde, Allah Resulü'nün göz nuru torunlarını katletme cüretkârlığını gösterecek kadar körelir ve halen daha İslam iddiası güderiz.

Yukarıda izah ettiğim gibi, salat geniş bir dairedir.

Alak Suresi'ne de döndüğümüzde; birilerinin salata engellediği belirtilmektedir.

Yani, dönem koşulları içerisinde birileri salata uygulama gayesindeyken, başka bir zümre bunu engellemeye çalışmaktadır.

İlginç olan ise, bu kişilerin müstağni oluşu, servet sahibi oluşu, Allah'a inandığını iddia edişi ve saltanat sürüyor oluşlarıdır. Günümüzdeki dindar algısının bire bir aynısı olmakla beraber, daha koyu ve radikal olduklarını da söylemek mümkündür.

Çünkü kendilerini Allah'a yaklaştıracaklarını düşündükleri putları sıkıca savunmuş ve uğruna mücadele etmişlerdir. Elbette tek sebep bu değildir, ancak bu da nedenlerden biridir. Dolayısıyla bu kişilik:

- Allah'a inanan
- Namaz kılan
- Hac uygulayan
- Servet sahibi
- Kendisini ihtiyaçsız/müstağni gören
- Gelenekçi/Bağnaz
- İftiracı, işine gelmeyi aforoz eden
- Dindar olduğunu iddia eden, ancak Allah'a yaklaştırmacı güç ve kuvvetler üreterek hegemonya oluşturan
- Toplumsal sınıf ve çelişkiler üreten
- Elitist

- Modernist (ki bunu saray-saltanat sevdasında görürüz)
- Çıkarları uğruna herkesle işbirliği yapabilen
- Kitleleri “afyon din” ile kendisine bağımlı tutan
- Fanatik ve radikal kişi ve odaklarda açığa çıkmıştır.

İşte abdestli kapitalistler o dönem içinde bu fiilleri üretmiş, bugün de üretmektedirler.

Alak Suresi, Allah Elçisi’ne ilk beyan edilen suredir. Ancak, Resul’ün halka ilk açtığı sure değildir. Allah Elçisi’nin halka ilk açtığı sure, Fatiha Suresi’dir. Sure başlı başına bir bağımsızlık manifestosudur ki, bu sure okunurken Allah Elçisi’ne müdahale edilmek istenmiştir...

Abdestli kapitalizm, egonun körelttiği gözlerin İslam bünyesinde vücut bulma çabasıdır. İslam’ın temel niteliklerini bertaraf etmek suretiyle oluşturulan karşı kamptır.

Mal mülk yığma aşkı, Âdem’i gözden düşürmüş, idealize edilmiş toplumun tüm dengesini yok etmiştir. Bu, günümüzde de böyledir.

Bugün kapitalizm, insanlığın başına musallat olmuş en büyük musibettir.

Öyle ki, varlık sahnesindeki insan için, var olan tüm misyonların belirleyicisi ve yöneticisidir. Sahip olunan tüm değerlerin yegâne besleyicisidir. Tarihin ve vicdanın darağacında çoktan sallandırılmış olan bu sistem, insan ve insana ait olan tüm değerlerin düşmanı ve yok edicisidir.

Kapitalizm özet olarak; üretim araçlarına ve mülkiyete “bunlara sahip olanlarca oluşturulmuş” piyasa akidelerinin egemen olmasıdır. Yani, üretim değerlerini belirleyen temel unsurun “emek” değil, koşulların olması noktasında bir çıkıştır. Bu çıkışa binaen gelişen dünyada, sosyoekonomik düzlemde oluşan tüm fiillerin faili ve yöneticisidir.

Kapitalizm toplumsal şahsiyeti önemsemez. Ferdi şahsiyetin gelişimini ön plana alarak, bireyselliğin hegemonya halini alması yönünde ilkeler ihtiva eder. Bu bağlamda kullandığı temel slogan “demokrasi”dir. Demokrasi algısı, kendi çıkar ve egemenlik sahasıyla ilintilidir ki, bu demokrasiye biz, “burjuva/elitler demokrasisi” diyoruz. Az önce belirttiğim ferdi gelişim, ferdi gelişimin tekâmülüne olanak sağlar bir yönde değildir. Çünkü bu gelişim; algısal düzlemde ileri noktalara ulaşacak bir farkındalığı tetiklemekten çok, ferdi mülkiyeti güçlendirme adınadır. Bu minvalde, temel diyalektiğini oluşturan meta mücadelesini güçlü kılma adına, toplumu aydınlatacak tüm doneler yozlaştırılır...

Yozlaştırılan değerlerin tercihi, ilkesel olarak “kendi varlığı için tehdit oluşturma sırasına göredir.” Eğer bir din, inanç, mit ya da prensip, kapitalizmin çıkarları adına tehdit unsuru konumunda ise, muhakkak müdahale alanına girer ve tehdit bertaraf edilir.

Abdestli kapitalizmin çıkışı bu noktada ele alınmalıdır.

Din dilinde “şirk olarak” tanımlanan bu yıkımın gelişimi ve olgunlaşma sürecini idrak edebilmek gerekir. Bunun için, “Hangi İslam?” sorusunu sorabilmek gerekir...

HANGİ İSLAM?

“Sonra da sana, ‘Doğru yola yönelerek İbrahim’in dinine uy! O müşriklerden değildi’ diye vahyettik.”

Nahl Suresi, 123. ayet

Hangi İslam?

“Yaşadığımız İslam, âlemlerin rahmetinin

Vahiy yoluyla getirdiği İslam değil;

İslam, İslam olmaktan çıktı.

Ben bile tanıyamaz oldum.”

İmam Ali

Âli İmran Suresi, 85. ayet: “Kim İslam’dan/Allah’a teslim olmaktan gayrı bir din ararsa artık o, O’ndan asla kabul edilmeyecektir. Ve o, ahirette hüsrana düşenlerdendir.”

Zamanın ruhu değişti. Artık gerçekleri daha net görebiliyoruz...

İslam dediğimiz olgu; viranelerdeki kâhinler, kaşanelerdeki kâhinlere galibiyeti ve boyunduruk altındakilerin özgürlüğünden başka bir şey midir?

Nitekim, Allah Elçisi’nin büyücü, kâhin, sihirbaz olmadığını defalarca vurgulayan bu kitap; bu mesajıyla ne anlatmak istiyor acaba?

“Kendi içlerinden kendilerine bir uyarıcı geldi diye şaşırıp kaldılar. Ve şöyle dedi bu nankörler: Bu adam yalanlar düzen bir büyücü...”

Sad Suresi, 4. ayet

Büyücülük vahyin reddettiği bir unsur. Ama büyücülüğün reddi, oluşturduğu etkiden dolayı değildir...

Büyü, toplum tabakalarında genel algıya uzak olan bazı uygulamalar içerir. Dolayısıyla gizlidir ve büyü yapan kişi bu özel bilginin sahibidir. Dolayısıyla, kendisine ait olan bilginin oluşturduğu üstünlükle “elitleşir ve sınıfsal çelişki yaratır.”

Bu şu anlama gelir:

“Ey iman sahipleri! Şu bir gerçek ki, hahamlardan ve rahiplerden birçoğu halkın mallarını uydurma yollarla tıka basa yerler ve Allah’ın yolundan geri çevirirler. Altını ve gümüşü depolayıp da onları Allah yolunda harcamayanlara korkunç bir azap muştula.”

Tevbe Suresi, 34. ayet

Ayette geçen “ahbar ve ruhban” ifadesi, dini özel alana çekerek, gaybdan haber verdiğini iddia eden manasındadır. Yani toplumla arasında bilgi farkı olduğunu ilan eden ve bu yolla kendisine özerk bir statü oluşturan kişi ve kurumlar, ahbar ve ruhbandır. Yukarıdaki çeviride yer alan “haham ve rahipler” bölümü yerine; dini alanda kendisine statü tayin edenler demek daha doğru olacaktır ki, Allah Elçisi de bu iddiada bulunmamıştır:

“Onlara şunu söyle: ‘Ben size Allah’ın hazineleri yanımdadır demiyorum. Gaybı da bilmem ben! Size ben bir meleğim de demiyorum. Yalnız bana vahyedilene uyarım ben!’ Sor onlara: Körle gören bir olur mu? Hâlâ düşünmüyor musunuz?”

Enam Suresi, 50. ayet

Allah Elçisi, gayba dair bir bilgisi olmadığını bu şekilde ifade ederken şunu söylemiştir:

“Ben, sizin erişemeyeceğiniz bir bilgiye sahip değilim. Sizler, benim eriştiğim bilgiye, benim uyduğum verilere uyarak erişebilirsiniz.”

Dolayısıyla, Allah Elçisi; kâhin, büyücü, sihirbaz, mecnun değildir. Sokaktaki gerçeklere müdahale etme gayesiyle mücadeleye girişmiş bir elçidir.

Sokaklardaki gerçekler de ne oluyor dersiniz şu ayeti hatırlatabilirim:

“Ant olsun ki Allah, ‘Allah yoksuldur, bizler zenginleriz!’ diyenlerin sözünü işitti. Dediklerini de yazacağız, haksız yere peygamberleri öldürmelerini de. Ve şöyle diyeceğiz: Tadın, yakıp pişiren azabı!”

Âli İmran Suresi, 181. ayet

Yukarıdaki ayet ilginç bir diyalog içerir. Diyalogda; birileri Allah’ı fakirlikle itham etmekte, kendilerini ise zengin olarak beyan etmektedir. Bu ayet, esas itibarıyla, Hz. Peygamber’in mücadelesinin ana hatlarını gözler önüne sermektedir.

Hz. Resul, Allah’ın fakirler ve miskinler için öngördüğü hakikatleri pratize ederek; zenginlerin tepkisini çekmiştir. Yani temel sorun; namaz, hac, zekât vs. değil; malda eşitlenmektir.

“Allah, rızıkta kiminizi kiminize üstün kılmuştur. Fazla verilenler, rızıklarını ellerinin altındakilere aktarıp da hepsi onda eşit hale gelmiyor. Allah’ın nimetini mi inkâr ediyor bunlar?”

Nahl Suresi, 71. ayet

Allah Elçisi ilk olarak “köle ve boyunduruk altında ezilenlerle birlikte”, zenginlerin mallarını dağıtmasını emretmiştir; hatta bu öyle net bir eylemdir ki; ilk vahyedilen sure bu eylemin çağrısıyla doludur...

Bu eyleme odaklanan tepki; Allah Elçisi’nin “deli, mecnun” olduğu noktasında ithamlara kadar varmıştır. Nitekim, “Sen deli misin? Neden mallarımızı dağıtacakmışız?” noktasındaki bir vurgudan ibaret olan bu vurgu, mistik bir devrime karşı değil, sosyal bir devrime karşı açığa çıkmış bir kelamdır.

Çünkü Mekke’nin müşrikleri de tıpkı Müslümanlar gibi:

-Allah’a inanan

-Namaz kılan

-Hac uygulayan

-Zekât veren

-Önceki resullere biat ilan eden kimselerdir.

Tek farkları ise; yarattıkları afyon din hegemonyasında bir şerikler konseyi oluşturup; Allah’a yaklaşıtııcı endad ve şürekâlar üretmeleri ve bu şürekâları otorite tayin ederek; kendi menfaatlerine

uygun bir din ortaya çıkarmalarıydı...

Allah Resulü'nün farklılaşmasının temel nedeni; vahyin temel mesajının “fakirlikle ve ezilenlerle” olan ilişkisidir. Bu nedenle, “Allah fakir sanırız, çünkü fakirlerden bahsedip duruyor” diyenlere; Allah'ı fakirlikle itham edenler hususunda bir ayet nazil olmuştur.

Meseleyi ve İslam'ı daha iyi anlayabilmek için; Beled Suresi'ni inceleyelim:

1. Bu beldeye kalem ederim ki...

Belde, b-l-d kökünden türemiş; yerleşenleri tarafından bayındır hale getirilip sınırları belirlenmiş olan geniş yerleşim birimidir. (Ragıp el Isfehani, Müfredat, “B-L-D” maddesi.)

Ve kalem, bir işi yapmak ya da yapmamak için sarf edilen “yemin” sözcüğüdür. Kalem içeren bir ayetin varlığı; bir fiile işaret eder. Yani, yemin ederim şu Mekke'ye denildiğinde, yapılacak ya da yapılmayacak veya yapılmakta olan bir eylemin varlığına işaret eder...

2. Ve sen bu beldeye oturmaktasın...

3. Ve baba ile oğula...

4. Biz zorluk içinde bir insan yarattık...

Ayetleri incelerken, özellikle 4. ayette yapılan çeviri hatası nedeniyle oluşan yanlış anlamı görebiliriz. Genellikle, “Biz insanı zorluk içinde yarattık” diye çevrilen bu ayet, esas itibariyle, “Biz zorluklar içinde bir insan yarattık” biçimindedir. Bu haliyle işaret edilenler; beldenin ezilenleri, fakirleri, yetimleri, miskinleri, çalışamayanları, kodamanların himayesinde ezilenleridir...

2 ve 3. ayetlerdeki vurgu, “Sen bu beldeye oturmaktasın/sen yaşananlara şahitsin zaten” manası taşır. Yani, Allah Elçisi'ne, gözlemledikleri hatırlatılır, yaşananlar vurgulanır...

5. O kendisine bir güç yetirilmez mi sanır?

6. Der ki: “Yığınlarca mal helak ettim!”

7. O'nu gören olmadı mı sanır?

Bu ayetlerde yapılan tanımlama; yukarıdaki bölümde ifade ettiğim gibi; Hazreti Resul'ün şahit tutulduğu olayların faillerini tanımlama noktasındadır. Yani o sorunların faili olanları tanımlayan bu ayetler; sorunu da tahlil etme adına önem arz etmektedir.

5. ayette; zararlı kişiliğin, kendisini “her müdahale ve kudretten üstün gördüğünü” anlatır. Bunun adı din dilinde “melikleşmedir.” Yani mülke sahip olarak güç ve kuvvet ilan etmektir. Dilerseniz konuya devam etmeden önce “melik meselesini daha iyi kavrama adına” konuyla ilgili bir makalemi paylaşayım:

“Şirk Melikleri (!)”

“Ve en leyse lil insani illa ma sea.

Ve şüphe yok ki, insan için

Çalıştığının dışında bir karşılık yoktur!”

Necm Suresi, 39. ayet

Yeni bir din ürettiler! Hem de Kuran verilerini alaşağı etmek suretiyle, üzerine örtülmüş bir şirk kepezeliğine hapsedilmiş yepyeni bir din...

Meliklerin, hannaşların, müfretlerin dini...

Cennet’ül Varak’tan ibaret bir din algısı. Yani; mal, mülk, gümüş para, altın ve servet kenz etme hastalığının tezahürü olan “Cennet’ül Varak...”

Hem de öyle ki, ayıp örten, kusur kapatan cinsten. Yapılan pisliğin üzerini örtmek için kullanılan bir “meta.”

Meta, aldanıştır. Aldanan insan, aldatan insandır. Baki olan ise hakikattir.

Âdem’in yasak ağacı, şecere...

Şecer” sözcüğü, “ihtilaf” (Nisa, 65) ve “sarf etme” anlamlarında da kullanılır. Çünkü ihtilafların ekserisi “mal” yüzündendir, en çok harcaması yapılan da “mal”dır. (Lisan ül Arab, c. 5, s. 32-33, “Şcr” maddesi.)

Mülk, insanlığın yegâne imtihanı, ana problemi ve mevcut sorunların temelindeki reel gerçekliktir. Âdem’in yasak ağacıdır/şeceresi. Cennet’ül Varak/Yaprak’tır. Egemenliğin nedenidir...

Mülkün sahibi için Kuran, “mlk” kökünden gelen “melik” ifadesini kullanır ki; anlamı, emretme ve yasak koyma yetkisine sahip olan kişidir.

Ancak bu kelime bünyesinde ilginç bir durum söz konusudur:

Mülk sahibi, eşyanın/sahip olduklarının hükümdarı değildir. İnsanın hükümdarıdır...

Kelimenin genel yapısı incelendiğinde çıkan sonuç ilginçtir. Kuran, melik kavramıyla sunduğu hükümdarlık dairesini, aynı kökten türeyen mülk ile ilişkilendirmiş; “melik=mülk sahibi” şeklinde bir denklem sunarak hayati bir noktaya işaret etmiştir.

Bu denklemi, melik; insanların egemeni/hüküm koyucusu biçiminde oluştururken, bunu eşyaya olan egemenliğinden yola çıkarak kurgulayan bu kavram, tek başına ince bir mesaj vermektedir...

Mülkiyet, hegemonya üretir...

Çünkü eşyaya egemenleşmedeki temel gaye, insan üzerinde egemen olmaktır.

“Ve en leyse lil insani illa ma sea.

Ve şüphesiz ki, insan için çalıştığının dışında bir karşılık yoktur!”

Necm Suresi, 39. ayet

Sea olarak geçen “say” , irade etmek, dilemek, yani “üretmek-çalışmak, emek harcamak” demektir.

Kuran'ın "dileme kastı" her daim iradeye, uzantısı olan emeğe dayanır...

Allah dilemedikçe siz dileyemezsiniz...

Allah'ın dilemesi, ancak "fiilin gerçekleşmesi için yapılması gerekenleri yapmak/üretim" ile mümkündür...

Melik kavramının altını dolduran bir diğer anlam ise "çalışma ihtiyacı duymayıştır."

Mutlak anlamda Melik olan Allah, yeni bir şeye sahip olma adına çalışmaz. Çünkü arz ve arz arasındaki her şey O'na aittir. Şirk melikleri ise, edindiği mülkün ürettiği güce dayanarak "riba suyu içer..."

Riba, günümüzde çok çeşitli biçimlerde açığa çıkar. Genel olarak, alınteri dökülmeksizin edinilen gelirdir.

Bunun en büyük örneklerinden biri, kiradır. Kâr payı, faiz ve "aracılık (günümüzde yaşanan ticaret algısı) ribanın şekilleridir.

Bu hususta bir örnek vermek gerekirse:

Kuran'ın önerdiği tevhit ve şirk dairelerinden bakacak olursak, 3 adet evi mülk edinen bir adamın, kiracı edininip bu evlerden kira alması ribadır. Bu eylem, mülkiyet üzerinden meliklik üretir ki; meliklik, hükümranlılık bazında "ortaklıktır." Endad ve şürekâ kalıpları içine girer ve "şirk unsuru haline dönüşür."

Bu halin tevhidî tutumu ise, 3 evi olan bir kimsenin, ihtiyacından artan evleri "infak etmesi", ihtiyaç sahiplerine vermesidir...

Bu ise, tevhit dairesi içindeki bir eylem olmakla birlikte, Mutlak Melik'in tek hükümdar olduğunu ilan ve bu hakikate ilticadır...

Bu bağlamda, bugün "İslam adına konuşan" ancak "piyasa kutsallarına secde eden" mülkperest "şirk meliklerinin" dini indirgemeye çalıştığı algı, Allah Resulü'nün mücadele ettiği Mekke putperestliğinin ta kendisidir. Çünkü, genel olarak aynı ilkeler üzerinden hareketle; dini sadece şekil ve nüsuklardan ibaret gösterme çabası, bizzat mülkü artırma sevdasının ürettiği bir afyondur...

Şirk melikleri, ibadet ve pratikte Peygamber'e, sosyoekonomik düzlemde ise "yasak ağaca" secde biat etmekte...

Bu, ne şiş yansın ne kebab psikozunun ürettiği sancılı bir algıdır ki, bugün, "Bir Müslüman mülk edinme hususunda sınır tanımaz bir anlayışa sahip olabilir" şeklinde ibareler kullanılmaktadır...

Bu görüşü desteklemek için, Kuran'dan onay almayan bir söylemi savunurlar:

"Zekâtı verilmiş mal tahirdir/temizdir. Ve elde tutulabilir..."

İşte buna melikler hegemonyası diyoruz.

Yani esas davet, mülk edinerek "piyasa oluşturmak" ve oluşan piyasadaki temel kıstasın belirleyicisi olarak "mülkü tayin ederek, hegemonya üretmektir."

Yani “melikliğe davettir.”

İslam toplumu ise, Hubel’i sessiz pazarlayan bu cenah karşısında maalesef aldanan taraf olmuştur...

Bu öyle bir noktaya varmıştır ki; yeryüzündeki sancının temelini oluşturan “kapitalizm”, neredeyse dindarlığın ana rüknü haline getirilmiştir...

Türkiye’de, din adına konuşanların içinde olduğu “liberal bataklık” bunun en net örneğidir. Sürekli olarak mülkü artırma, sermayeyi kenz ederek yığıma yanlısı eylemler içinde olan Batı kapitalizminin ürettiği “liberal değerleri muhafaza ve müdafaa etme arzusuyla yanıp tutuşanlar” bugün İslam’ı bir afyon misali kullanma gayreti içindedirler...

Ancak her şeye rağmen, Nas Suresi:

1. “De ki: Ben insanlığın Rabb’ine (sosyoekonomik efendisine) sığınırım. (O’nun sosyal ve ekonomik önerilerine/vahye bağlılığımı ilan ederim.)”
2. “İnsanların Meliki’ne/Hükümdarı’na/Mutlak Mülk Sahibi’ne.”
3. “İnsanların İlahı’na (mutlak otoriteye, tek güce).”
4. “Sinsi ve tuzağa düşürücü, kuşkularıyla şüphe oluşturucuların ürettiği kuşkuların şerrinden.”
5. “Ki o insanların göğsüne tuzağa düşürücü kelimeler fısıldar/kuşku zerk eder.”
6. “Gerek cinlerden, gerekse insanlardan olur...”

(Eren Erdem, AdilMedya.com, “Şirk Melikleri” makalesi.)

Demek ki bu otorite, mala ve mülke hükmettiği için, insanlığa hükmetme iddiası güden bir odaktır.

Surenin devamında, 6 ve 7. ayetlerde geçen ifadeler de bu veriyi doğrular niteliktedir. Yığın/lübed kelimesi, üst üste konmuş, iç içe geçmiş, yoğunlaşmış manalarına gelmektedir. Helak kelimesi; boğazı kesmek demektir. Yani; bir şeyin can damarını, varlık âleminde tutunması adına ihtiyaç duyduğu ana unsurları ortadan kaldırmak, öldürmek manalarına gelir.

İlginç olansa malın helakidir.

Mal helak edildiğinde, dönüşümden alıkonur. Yani; dönüşümde olması gereken; sürekli olarak canlılığa vesile olması gereken mal, özelleştirilmiş, tekelleştirilmiş demektir. Yani aslında; malı helak etmek; çok ciddi bir servet yığarak, kitlelerin bu anlamda ölümüne sebep olmakla eşdeğerdir.

Ve surenin devamı “kopuş noktası”dır:

7. O’nu gören olmadı mı sanır?

İşte bu altın vurgu, hakikat perdesini aralayan; İslam ile şirk putperestliğinin arasını ayıran temel vurgudur.

Bu ayette vurgulanan husus şudur:

Servet yığan, mal biriktiren/kenz eden, bu yolla babaların ve oğulların ıstırabına neden olan, malını, topluma tahakküm kurma aracı olarak kullanan kişi ve odaklar; yaptıkları zulmün algılanamaması

adına; kitlelerin zihnini farklı düşüncelerle meşgul eder ya da içinde oldukları durumu “normal bir hal” olarak tanıtır. Dolayısıyla kitlelerin bu durumu sorgulama, idrak etme, tepki gösterme durumu söz konusu olamaz.

Bu noktada en önemli açılım şu olacaktır:

“Şu bir gerçek ki, ikiyüzlüler/münafıklar hileler düzerek Allah’ı aldatmaya uğraşıyorlar. Ama Allah da onları aldatıyor. Onlar namaza kalktıklarında tembel-miskin bir halde kalkarlar, insanlara gösteriş yaparlar. Onlar Allah’ı çok az hatırlarlar.”

Nisa Suresi, 142. ayet

Münafık, nifak eylemleri üreten kişi için kullanılır. Aynı kökten türemiş olan bir kelime de infaktır:

“Ve sana neyi infak edeceklerini de soruyorlar. De ki: ‘Helal kazancınızın size ve bakmakla yükümlü olduklarınıza yeterli olanından artanını verin.’ İşte Allah, ayetleri size böyle açıklar ki, derin derin düşünebilirsiniz.”

Bakara Suresi, 219. ayet

Yani infak; elde edilen malın hükmetme aracı olarak kullanılmaması, malın biriktirilmemesi, sürekli olarak devinime tabi tutulması, ihtiyaçtan artanın tamamının tereddütsüz dağıtımı, biriktirmeye karşı olunması biçiminde ifade edilir.

Ve Kuran’daki münafık kelimesi ise, bu eylemleri üretmediği halde, İslam iddiası içinde olanlara yönelik kullanılır.

Demek ki İslam dairesine girebilmenin öncül yolu, maldan ve mülkten vazgeçerek, tüm bunları halka arz etmektir. Kenz ederek/biriktirerek fakirleştirmemek, toplumun can damarını kesmemektir.

“Şirk Melikleri” adlı makalemde de belirttiğim gibi, mülk yığma arzusu, hâkimiyet hegemonyasından ileri gelir ki; bu eylem şirkin açık olanıdır.

Şimdi bu münafıklar ne yapıyorlar dersiniz?

7. O’nu gören olmadı mı sanır?

Algıları köreltmek için yeni bir din üretmekte: “Afyon din.”

Bu afyon din, infak, salat, hac, zekât, tevhit ve benzeri akaitleri yok eden, mal ve mülk saltanatını mubah gören, büyücülerin ve sihirbazların dinidir.

Başlığın ilk bölümünü de buraya bağlarsanız:

Bilginin tekelleştiği toplumlarda açığa çıkan durum, mülkün ve sermayenin tekelleşmesi durumudur. Nitekim “Mekke müşriklığı” bizzat bu cürümleri itibariyle lanetlenmiştir.

Aksi halde, hiçbir müşrikin ibadet, nüsuk, şekil ve Allah ile sorunu yoktur. Ana sorun, Allah’ın mal ve mülke yönelik söylem ve Peygamber’in bu alandaki icraatlarıdır.

Dolayısıyla, afyonlayarak yapıp ettiklerini göremez hale getirdikleri halk (Beled Suresi, 7. ayet),

bizzat gerçekleri görmeye başlamış, bu nedenle Muhammed'in dini; bu odaklar için "çıldırıcı bir tehdit" halini almıştır.

8. Biz ona iki göz vermedik mi?

9. Bir dil ve iki dudak?

10. Ve iki belirgin yolu da göstermedik mi?

Bu ayetlerde yapılan çağrı; yine belirgin biçimde "eşitlik ve adalet" ilkesi kapsamında açığa çıkmaktadır. Çünkü dikkat edersek; iki göz ve iki dudak gibi unsurlar, hayvanlarda da mevcut olmasına rağmen, hayvanların "akıl edebildiği söylenemez."

Akıl etmek; düşünmek, sorgulamak ve programa tabi olmaktır. Aslında bir anlamda aydınlanmadır/öze dönüşür.

Neden dersiniz eğer; varlık âleminde yaşamakta olan canlıların ezici çoğunluğunda var olan bu unsurlar, ürettikleri iş ve eylem yönüyle ortaya çıkan gerçeklere binaendir.

Yani hayvanlar âlemi; paylaşım ve dönüşümün yaşandığı ideal ortam sayılabilir. Ekolojik denge; hiçbir surette "hayvanlar tarafından" tahrif edilemez. Çünkü ekosistemde var olan işleyiş, programa tabidir. Ve bozulmaksızın süregider.

Ancak insan, kâinatın bu eşsiz diyalektiğinden haberdar kılındığı halde (gözlemci olma özelliği bahşedildiği halde), sistemin dışına çıkarak tahrif eder ve zarar verir.

İnsana, yaşantıladığı gerçekler yönüyle; ürettiği eylemlerin sonuçları gösterilir. Yıkım üreten fiiller, mutlak anlamda faili de etki alanına çekecektir ki; bu gerçeklik de insana kendi eylemlerinde gösterilir. Öte yandan, adalet ve paylaşımın sonuçları da gösterilir. Bu şekilde yapacağı tercihle ilişkili bir netice elde edeceği vurgulanır...

11. Fakat akabeyi aşamadı.

12. Akabenin ne olduğunu sana bildiren nedir?

Beled Suresi'nin 10. ayetinde belirtilen "iki yoldan birinin" akabe olduğu, 11. ayette gözler önüne serilmektedir. Demek ki "zor ve çetin yol" olan akabe bir yolken, öteki yol; kolay, basit ve işine gelen eylemlerin yoğunlaştığı yoldur.

Akabe nedir?

13. Boyunduruk altına alınmışları azat etmektir...

14. Veya açlık, darlık, perişanlık gününde doyurmaktır o...

15. Yakınlık duyulan bir yetimi...

16. Veya çalışmayan, toprağa düşmüş, fakir ve yoksulu...

17. Ve tüm bunları yaparken, iman edenler arasında sabrı/kararlılığı ve merhameti önerenlerden olmaktır o.

Akabe, Fekku Ragabe'yi, açları, fakirleri, miskinleri, yetimleri ihya etmektir. Yani "kâinatın güçlü diyalektiğinin temellerini oluşturan iki yoldan" biridir.

Dolayısıyla İslam'dır. Ve diğer yolun zıddıdır.

Şu yargıdan kurtulmak gerekir; İslam olmanın yolu Allah'a ve Peygamber'e tabi olma iddiası değildir!

Kâinatın diyalektiğini oluşturan zıtlar ilişkisi üzerinden, "akabe- tevhit" dairesine dahil olmaktır. Bu yolla, Allah'a ve Resul'e biat etmiş sayılırsınız...

Yani, mal biriktirmeden; kenz etmeden; malı paylaşarak; boyunduruk altına alınmışların özgürlüğünü temin etmektir.

Boyunduruk altına alınanlar kimlerdir?

Bir çıkar ya da amaç uğruna, özgürlüğü kısıtlanmış olan, tabi haklarından mahrum edilen, yaşama hakkına el konulan, yeme içme hakkından mahrum edilen, çalıştığı halde geçinemeyen, alınterinin karşılığını alamayan, sürekli fakirleşen ve fakirleşmesi zenginleşmeyle ilişkili olan, yani zenginler arttıkça fakirleşen...

Günümüzde bu durum:

- Kredi kartı mağdurları
- Çalıştığı halde açlık sınırının altında yaşayanlar
- Sosyal güvencesi olmayanlar
- Eğitim-sağlık ihtiyaçlarını karşılayamayanlar
- Barınma ihtiyacını karşılayamayanlar
- Sosyal alanda, içinde olmak istediği faaliyetlerden alıkonanlar
- Düşünce suçluları
- Savaş mağdurları
- Küresel kapitalizmin reel politikaları nedeniyle yoksullaşanlar
- Yetimler, aile içi şiddet görenler
- Tefeci hegemonyasına teslim olanlarla tanımlanabilir...

Yani, İslam'ın yolu; öncelikli olarak bu zümrelerin özgürlüğünü temin etmekten geçmektedir. Bu gerçeği bertaraf ederek yaşama geçirilen din "nifak dini" olarak tanımlanırken, bu gerçeği ihya edenlerin fiillerine de infak denir.

Yani bir Müslüman, bu sorunlara neden olan ideolojileri savunamaz, o ideolojilerin bayraktarlığını yapamaz.

Bu günümüzde şu manaya gelir:

Malını dağıtsa dahi, eğer bir Müslüman; bu duruma neden olan ideolojileri (kapitalizm, emperyalizm, faşizm) savunmak suretiyle yaşamını idame ettiriyorsa, bunun adı nifaktır.

Dolayısıyla “sarp yokuş”, yani akabe, aynı zamanda; ideolojinin yıkımı adına mücadele vermektir. Yani; özgürleştirme hamlesinin dip dalgası formuna ulaşması adına çaba sarf etmektir.

Bilginin, mülkün, gücün, iktidarın, malın tekelleşmesinin önüne geçmek, bunların halk arasında “eşit taksim edilmesi adına gayret sarf etmek, bu cümledendir.”

Yani daha özetle şunu söylemek gerekir ki:

İslam dairesine girmenin yolu; hükümde, saltanatta, bilgide, mülkte, iktidarda, güçte, malda, evlat olgusunda, aile olgusunda hegemonyalaşmış kültürlerin yıkımı; ve eski bir tabirle “yâr yanağı hariç her şeyin” paylaşılmasıdır.

18. İşte bunlar ashabı meymenettir.

19. Ayetlerimizi inkâr edenler ise meşemet ehlinin ta kendisidir.

20. Üzerlerine sımsıkı kapatılmış bir ateş vardır.

Meymenet sözcüğü, uğurlu ve bereketli manalarına gelmektedir. Genellikle “meşemet” kelimesine zıt kullanılır. Bildiğiniz gibi; dönem koşullarında “uğursuzluk ve bereketsizlik” bir yafta pozisyonundadır. Bu yafta, özellikle iktidarın kullandığı bir yaftadır.

İktidar; çıkarlarına aykırı işler üreten odaklara “uğursuz” diyerek yafta yapıştırır; halk kitleleri de, kendilerine zerk edilen afyon dinin etkisiyle, bu yafta üzerinden yargılar üreterek, ilgili odakları tekfir/aforoz eder.

Kuran, bu ayetiyle bu hegemonyayı yıkmış; esas bereketsizliğin nedenini mal biriktirmeye dayamıştır. Yani şöyle demektedir:

Ey ezilenler ve kaşhanelerde zevkusefa içinde gönül eğleyenlerin oyuncağı edilenler...

Sizin uğursuz dediğiniz, sizin için hayırlı olandır!

Ve sizin uğurlu, bereketli dediğiniz ise, sizin için hayırsız olandır!

Sizin mevcut boyunduruk altında tutuluşunuz; anlatılanların aksine; bu kodaman servet sahipleri nedeniyledir.

Ve bu kodamanların mülkte egemenlik kurması, sizler üzerinde hak iddia etmelerinin nedenidir...

Oysaki Allah adildir ve mülkün yegâne sahibidir. Dolayısıyla mülkü aranızda taksim ediniz ve bu boyunduruğu kodamanların başına geçiriniz...

Surenin sonunda yer alan ayet ise, neredeyse surenin en çarpıcı ayetidir...

20. Üzerlerine sımsıkı kapatılmış bir ateş vardır.

Bu ayet; süreklilik arz eden bir ayettir. Yani yapısı gereği; olmakta olan bir şeye işaret eder.

Yani, ashabı meşemet denilen odakların üzerine bir ateş kapatılmıştır...

Yani onlar fiilen cehennemi yaşamaktadırlar.

Bu ayetin geniş açılımlarını, “Kuran’daki Cehennem: Sınıflı Toplum” başlığında sunacağım.

Yukarıda belirtilen odaklar (ashabı meşemet), bilindiği gibi, İslamlık iddiasıyla, Allah Resulü’nün vefatı sonrası egemenleşmiş; ve dini, çıkar ve ihtiraslarına bağımlı bir pusu kurma aracı haline getirmişlerdir.

Hatta, bugün yaşanan din; o dinin ta kendisidir...

Çünkü; yukarıda belirtilen ilkeler ihlal edilmiş, dindarlık şekil ve nüsuklara bağımlı bir olgu haline sokulmuştur. Dolayısıyla dinin ana ilkeleri ihlal edilmiştir.

Beled Suresi, Kuran’da yer alan 114 sureden sadece biridir. Kitabımızda bu surelerin çoğundan ayetler sunarak; bu meselenin “kitabın ana mesajı olduğunu” gözler önüne sereceğim...

Ağaç, Mülk ve Âdem

“Bir kimseyle münasebete girmek için,

Kendisinin ibadetine bakmayın!

Dirhem ve dinarla olan

Münasebetine bakın...”

Hz. Muhammed

Gizemli bir kitap var yeryüzünde. Ölülere okunan, mızrak uçlarına takılan ve ancak bir türlü anlattıklarını anlama gayreti içinde olmayanların cehaletine teberrük edilip kutsanan gizli bir kitap...

Cehalete teberrük edilen her olgu, yozlaşmaya mahkûmdur. Nitekim, mevzu ettiğimiz bu olguların içeriği yozlaşmasa dahi, yaşamdaki fonksiyonlarının yozlaşacağını söylemek mümkündür.

Tıpkı bugün Kuran’a yapılanlar gibi...

Bugün insanlık, yaşadığı felaketten bihaber; kendisine yüklenen programa tabi olmuş vaziyette hayat sürdürmektedir. Kuran’da kulluk/abd kelimesine karşılık gelen anlam, programa tabi olmaktır. Ancak bu gerçekliğin “tevhit kutbunda” yer almanın adı, Allah’ın programına tabi olmak, yani rabler hegemonyasının şirk bataklığına teslim olmamaktır.

İnsan, kelime anlamı itibariyle “algılanıp iletişim kurulabilen” demektir. Aslında bu iletişimin özü; paylaşımdır. Diyaloğun başlangıç noktası, paylaşım adına mütalaa etme arzu ve çabasıdır.

Bu konuda en net örneği, Kuran’ın genel diyalektiğinin en önemli noktalarından biri olan, bizim tarihsel bakışımızın temelini oluşturan “Âdem meselesinde” görürüz...

Âdem, Kuran’ın hiçbir ayetinde “ilk insan” biçiminde tanımlanmadığı gibi, hiçbir surette “göksel cennetten” yeryüzüne indirilmiş bir kişi değildir. Ve eşi de (Havva) kaburga kemiğinden halık olmamıştır. Hatta bu isim (Âdem) bir kişiye ait de değildir...

Hatta şunu da söylemeliyiz ki; Âdem mevzuunda üzerinde duracağımız Bakara Suresi 30. ayet, süreklilik arz etmektedir. Yani halen daha Allah ile melekler arasında bu diyalog sürmektedir.

Bu hususta önemle üzerinde durulması gereken ayet Bakara Suresi’nin 30. ayetidir:

“Hani Rabb’in sizin için anlamı olmayan bir zamanda meleklerle, ‘Ben yeryüzüne bir halife tayin edeceğim!’ demişti. Bunun üzerine melekler, ‘Ya Rabbi, sen yeryüzünde ifsat edip kan dökmekte olan birini mi halifeleştireceksin, hele ki biz seni takdis edip tenzih ediyorken?’ dediler. Bunun üzerine Allah, ‘Ben sizin bilmediklerinizi bilmeye yeterliyim’ dedi.”

“Ve Âdem’e bütün isimleri öğretti ve meleklerle, ‘Eğer sadıklardansanız hadi bakalım bunlar hakkındaki bilginizi paylaşın’ dedi.”

Bakara Suresi, 31. ayet

Yeryüzüne tayin edilen halife, Allah’ın ardılı olan bir halife değildir. Çünkü halef kelimesi anlam olarak, ardıl/sonraki manasına gelmektedir. Allah’ın halifesi demek, Allah gitti halifesi geldi demektir ki; bu minvalde bu tip bir yaklaşımın içinde olmak, uzunca bir örtüyü gerçekler üzerine örtmekle eşdeğerdir...

Ayetlerde bildirilen halife, varlık âlemindeki işleyişe müdahale eden, müdahalesini

gerçekleştirirken, “Hakk’ın isim, sıfat ve tecellileri” ile hareket eden bir ayna makamından ibarettir. Nitekim bunu Allah’ın değişmez yasası olan “tevhit” yasasında da görürüz ki; Allah, kendisinden başkasına secde edilmesini emretmediği gibi, varlık âleminde kopuk ve bağımsız bir varlık olduğunu da iddia ya da teyit etmemiştir...

Konumuza dönersek, yeryüzünde bozgunculuk eden ve kan döken bir toplumun var olduğunu söylemek gerekir. Bu süreç, âdemleşme öncesi süreçtir. Yani kan döken bilinçsizlikten, bilinçli ve düzenleyici pozisyona geçiş süreci...

Meleklerin tepkisine baktığımızda, varlık âleminde “müfsit” ve kan dökücü bir unsurun var olduğunu gözlemleriz. Ayetlerde kullanılan “ifsat” kavramı bu noktada önem arz eder:

Fesad, f-s-d kökünden gelen; bir şeyin az ya da çok, hak edilen ölçüden çıkmasıdır. Beden, nefis ve eşyanın istikametinden çıkması yönünde kullanılan bir kelimedir. (Ragıp el Isfehani, Müfredat, “F-S-D” maddesi.)

Ve devamında kullanılan “yesfiku” kelimesinin temel anlamı ise; kan dökmektir...

İki tavır arasında muazzam bir ilişki söz konusudur. Bu ilişki, insanın ölçü dışına çıkmasından ötürü kan dökücü bir unsur haline geldiği noktasındadır; ki, bu önemli bir ayetle daha ileri düzeyde açılmıştır:

“Böylece onları kandırarak yasağa sürükledi ve şecereye yaklaştıklarında çirkinlikleri açığa çıkı. Derhal ayıplarını Cennet’ül Varak’la örtmeye başladılar. Rabb’in de nida ederek, ‘Ben sizi bu işten alıkoymadım mı? Şeytan sizin apaçık düşmanınızdır demedim mi?’ dedi.”

Araf Suresi, 22. ayet

Bu önemli bir ayettir. Çünkü Âdem süreci iki düzlemlidir:

Önceki süreç/müfsit-kan dökücü.

Sonraki süreç/Âdem süreci.

Kuran’ın genel mantığı gereği şunu söylemek gerekir: Allah bir önceki süreçte yaşananlardan ötürü, sonraki süreçte; önceki sürecin müsebbibi olan tavır ve davranışları yasaklamıştır!

Yani daha evvelce “yasak ağaç” nedeniyle kan dökmesi gerekir ki daha sonra bu yasak olabilsin.

Peki bu ağaç nedir?

“Şecer” sözcüğü, “ihtilaf” (Nisa 65) ve “sarf etme” anlamlarında da kullanılır. Çünkü ihtilafların ekserisi “mal” yüzündendir, en çok harcaması yapılan da “mal”dır. (Lisan ül Arab, c. 5, s. 32-33, “Ş-C-R” maddesi.)

Ayette kullanılan şecer sözcüğü, anlam olarak “mal mülk” manalarına işaret etmektedir. Aynı şekilde Cennet’ül Varak/Cennet Yaprağı olarak ifade edilen kavram da; altın, gümüş ve benzeri “meta” araçlarına işaret eder ki, meta kelimesinin manası “hoşlanılan şey” demektir. Bu anlamı itibariyle, cennette bulunan unsurların “meta” olduğunu söylemek mümkündür...

Yani, meleklerin tepkisine mazhar olan bu “bozguncu varlığın” genel problemi “paylaşımıdır.”

Sürecin biyolojik yönünü teferruatlı ele aldığımız Gayya Karanlığında Kuran Aydınlığına adlı kitabımızdan alıntılatalım. Bakara 30 sonrasındaki pasajı da bu bölüme taşıyarak düşünce yolculuğumuza devam edelim:

31. “Ve Âdem’e isimlerin tümünü öğretti. Sonra onları meleklerle göstererek şöyle buyurdu: Hadi, haber verin bana şunların isimlerini, eğer doğru sözlüler iseniz.”

32. “Dediler ki: Yücedir şanın senin. Bize öğretmiş olduğunun dışında bilgimiz yok bizim. Sen, yalnız sen Alim’sin, her şeyi en iyi şekilde bilirsin; Hakim’sin, her şeyin bütün hikmetlerine sahipsin.”

33. “Allah buyurdu: ‘Ey Âdem, haber ver onlara onların adlarını.’ Âdem onlara onların adlarını haber verince, Allah şöyle buyurdu: Dememiş miydin ben size! Ki ben, göklerin ve yerin gaybını en iyi bilenim. Ve ben, sizin açığa vurduklarınızı da saklayageldiklerinizi de en iyi biçimde bilmekteyim.”

34. “O vakit biz meleklerle, ‘Âdem’e secde edin’ demiştik de iblis dışında tümü secde etmişti. İblis yan çizmiş, kibre sapsmış ve nankörlerden olmuştu.”

35. “Ve Âdem’e şöyle buyurmuştuk: Ey Âdem, sen ve eşin cennete yerleşin ve ondan dilediğiniz yerde, bol bol yiyin. Ama şu ağaca yaklaşmayın, yoksa zulme sapanlardan olursunuz.”

36. “Bunun üzerine şeytan onların ayaklarını kaydırda da onları içinde buldukları yerden çıkardı. Biz de şöyle buyurduk: Bir kısmınız bir kısmınıza düşman olarak aşağıya inin. Belli bir süreye kadar yeryüzünde sizin için bir bekleme yeri, bir nimet/bir yararlanma imkânı olacaktır.”

37. “Bunun üzerine Âdem, Rabb’inden bazı kelimeler öğrenip belledi de O’na yöneldi. O da onun tövbesini kabul etti. Gerçekten de O, evet O, Tevvab’dır, tövbeleri cömertçe kabul eder; Rahim’dir, rahmetini cömertçe yayar.”

38. “Hepiniz oradan aşağıya inin, dedik. Benden size bir yol gösteriş ulaşır da kim bu yol gösterişime uyarsa artık böylelerine hiç bir korku yoktur. Onlar kederle de yüz yüze gelmeyeceklerdir.”

Yeryüzünde kan dökmekte olan bir canlı türünün ilahi benlikte vücut bulmuş karakteristik özelliklerle donatılması neticesinde, akıl işleten ve tüm uzuvları kendisine itaat eden bir canlı türünün ortaya çıkışıyla başlayan “Bakara 30. ayet”, yine bu akıllı işleten varlığın, tüm varlık âlemine üstünlük gösterişiyle devam etmektedir.

Sonraki süreçte olan olaylar ise, günümüzde çok hatalı biçimde ele alınmaktadır.

Âli İmran Suresi, 59. ayet: “Allah katında İsa’nın durumu, Âdem’in durumu gibidir. Onu topraktan yarattı, sonra ona ‘Ol!’ dedi. Artık o, olur.”

İsa Resul’ün doğum olayını anlamak için Âdem’i anlamamız gerektiğini ifade eden Kuran’ın bu ayetini şiar edinerek, ilerleyen süreçte Âdem meselesi ile İsa Resul’ün doğum olayını birlikte inceleyeceğiz. Şimdi Âdem meselesine devam edelim.

Araf Suresi, 11. ayet: “Ant olsun ki sizi yarattık, sonra sizi biçimlendirdik, sonra da meleklerle, ‘Âdem’e secde edin’ dedik. Onlar da secde ettiler. Ama iblis etmedi, secde edenlerden olmadı o.”

Araf Suresi, 12. ayet: “Allah buyurdu: ‘Sana emrettiğimde secde etmeni engelleyen neydi?’ İblis dedi: Ben ondan hayırlıyım. Beni ateşten yarattın, onu çamurdan yarattın.”

Araf Suresi, 13. ayet: “Buyurdu: O halde in oradan. Senin haddine mi orada büyüklük taslamak! Hadi çık! Sen alçaklardansın.”

Araf Suresi, 14. ayet: “Dedi: İnsanların diriltileceği/gerçekleri göreceklere güne kadar bana süre ver.”

Araf Suresi, 15. ayet: “Buyurdu: Süre verilenlerdensin.”

Araf Suresi, 16. ayet: “Dedi: Beni azdırmama yemin ederim ki, onları saptırmak için senin dosdoğru yolun üzerine kurulacağım.”

Araf Suresi, 17. ayet: “Sonra onlara; önlerinden, arkalarından, sağlarından, sollarından musallat olacağım. Birçoklarını şükreder bulamayacaksın.”

Araf Suresi, 18. ayet: “Allah buyurdu: Çık oradan, yenik düşmüş ve kovulmuş olarak. Onlardan sana uyan olursa yemin olsun ki, cehennemi tamamen sizden dolduracağım.”

Araf Suresi, 19. ayet: “Ey Âdem! Sen ve eşin cennette oturun, dilediğiniz yerden yiyin ama şu ağaca yaklaşmayın. Yoksa ikiniz de zalimlerden olursunuz.”

18. ayet ile 19’u dikkatli incelemek gerekir. Bu tabii sürecin işleyişi bünyesinde cereyan etmektedir. Âdem’in cennete girişi öncesinde iblis, ahiret konağı olan cennetten kovulmuştur!

İblis ve cinler/kendini başıboş sanan kuvvetler, “cehennem” ile temsil edilmektedir. Ve 11. ayette belirtildiği gibi, şekilsel ve metabolizması itibariyle tamamlanan evrim sonrası, insana kazandırılan “algılama/seçim yapabilme” yetisi sonrası, tüm uzuvlarının/meleklerin kendisine itaati hayata geçmiş, sadece “kibrin merkezi olan iblis” bunu yapmayarak, çözümsüzlüğe/cehenneme hapsedilmiştir. Ve iblis, insanlar gerçekleri görene kadar geçecek sürede, gaflet içinde olanları aldatacağını, onları “ego” oyunlarına hapsedeceğini belirtmiş, sistem bu şekilde oluşturulmuştur.

Oysaki, geleneksel dinciliğin esinlendiği “genesisçi” yaratılış hikâyesi gereği; Âdem yaratılmış, Allah’ın ruhu kendisine üflenmiş, sonrasında iblis kendisine secde etmemiş ve kovulmuştur. Âdem ve “Havva” (Kuran’da Havva ismi geçmemektedir) cennete koyulmuş, orada bir ağaçtan yemeleri yasaklanmış, sonrasında kovulduğu halde iblis gelip onları kandırmış ve dünyaya düşmelerini sağlamıştır. Sonra Âdem dünyanın bir ucuna, Havva da diğer ucuna gönderilmiş ve asırlarca birbirlerini aramışlardır!

Açık yüreklilikle söylemek gerekir ki, bu aleni bir yalandır!

Eğer bilerek söylenmiş ise “küfür” (gerçeklerin üzerini örtme), bilmeden söylenmiş ise de “şirk”, yani ilahi kitabın dışında hüküm ve yaklaşım üretme dairesinde yer alan bir durumdur.

Bakara 30. ayette bahsedilen yaratılışın Âdem’e evrilme noktası öncesindeki işleyişini de ele almalıyız ki resim daha net biçimde otursun:

Nuh Suresi, 14. ayet: “O ki, sizi halden hale/evreden evreye geçirerek yarattı.”

Nuh Suresi, 17. ayet: “Ve Allah sizi bir bitki olarak yerden bitirdi.”

Nuh Suresi, 17. ayet: “Vallahu enbetekum minel’ardi nebaten.”

Bakara 30. ayetteki aşama öncesinde, evrelerden geçerek “bitki” misali yeryüzünde başlayan bir evrim sürecini gözler önüne seren ayetlerdeki en ince detay, meselenin “yeryüzünde” vücut bulduğuna işaret eden Nuh 17. ayettir.

Ayrıca, Âdem’in tamamlanışı, yani kan döken halden, aklını kullanan ve yönetsel güçlerin kendisine itaat ettiği hale geçişi ardından, eşiyile birlikte cennete koyuldukları ve iblisin onların ayağını kaydırıldığı ifade edilmektedir. Bu cennet bildiğimiz cennet değildir!

Nedeni ise:

Bu olayın öncesinde, zaten iblis cennetten kovulmuştur!

Ayrıca, cennette yasak diye bir şey söz konusu değildir, kaldı ki yasak ağaç olsun!

Vakıa Suresi, 25. ayet: “Ne boş bir laf işitirler orada ne de günaha sokacak bir şey.”

Vakıa Suresi, 32. ayet: “Birçok meyveler arasındadırlar.”

Vakıa Suresi, 33. ayet: “Ne tükenir ne yasaklanır.”

Vakıa Suresi, uzun uzun cennet tasviri yapan bir suredir. Bu surede geçen iki ayet, genesisçi (Yahudi-Hıristiyan mitolojisine dayandırılan yaratılış düşüncesi) düşüncüyü adeta yok etmektedir. Çünkü:

1. Cennette günaha teşvik edecek söz işitilmez! (Vakıa 25)
2. Cennette yasak söz konusu değildir! (Vakıa 33)

Ve yine sünnetullah gereği bunlar değişmez olgulardır! Yani Allah davranış mekaniğini geçici bir süreliğine değiştirmez, bunu da Kuran’da, Ahzab Suresi 62. ayette şöyle ifade eder:

“Bu, Allah’ın daha önce gelip geçmişle de işleyen tavrı-tarzıdır. Allah’ın tavrında/sisteminde herhangi bir değişiklik asla bulamazsın.”

Peki Âdem’in cenneti neresidir?

Araf Suresi, 20. ayet: “Derken, şeytan, kendilerinden gizlenmiş çirkin yerlerini onlara açmak için ikisine de vesvese verdi. Dedi: Rabb’inizin sizi şu ağaçtan uzak tutması, iki melek olmayasınız yahut ölümsüzler arasına katılmayasınız diyedir.”

Cennet hayatı ölümsüzdür. Bu vaatle, cennet içinde olduklarını varsayarsak, ölümsüz olan biri neden ölümsüzlükle aldatılsın gibi bir soru sormamız gerekir.

Ölümsüz olan biri ölümsüzlükle aldatılamaz. Hele ki bu kişi akıl ve idrakle donatılmış ise...

Dolayısıyla, Âdem ölümlüdür. Olay da bildiğimiz ölüm ötesi hayatın bölümü olan cennette değil, yeryüzünde bir bahçede yaşanmaktadır.

Kalem Suresi, 17. ayet: “İnna belevnahum kema belevna ashabelcenneti iz aksemu leyasri munneha musbihiyne.”

Kalem Suresi, 17. ayet: “Biz onları, o bahçe sahiplerini belalandırdığımız gibi belalandırdık. Hani, onlar sabaha çıktıklarında, bahçeyi mutlaka kesip biçeceklerine yemin etmişlerdi.”

Dikkat edersek, Kalem Suresi bünyesinde anlatılan ve tamamen dünyada yaşanan bir meseleye işaret eden mevzu dahilinde, çeşitli nedenlerden ötürü yeryüzünde cezalandırılan bahçe sahipleri için “ashabel cenneti”, yani cennet ashabi ifadesi kullanılmaktadır.

Cennet, cinnet ve cin kelimeleri aynı kökten gelmektedirler. Konuyla ilgili olarak Ragıp el Isfehani Müfredat'ta, “c-n-n” köklerinin anlamının, gizli olan, duyu organlarından gizli olan manaları taşıdığını ifade etmektedir.

Aynı kökten türeyen cennet ise, bahçe anlamına gelmektedir.

Yani, yeryüzünde var olan bahçeler için de aynı kelime kullanılabilir. Kaldı ki yukarıda verdiğimiz izahatın özü itibariyle, yaratılışın yeryüzünde gerçekleştiği ve yeryüzünün o dönemki koşulları itibariyle bir anlamda “cennet” olduğunu ifade etmeye çalışıyoruz. Kaldı ki Kuran'ın bütüncül mantığı da bunu göstermektedir.

Konuya devam edersek eğer, “İnin oradan!” ifadesini ele alarak devam etmemiz gerekir. Cennette/bahçede yaşanan olay sonrasında (yasak ağaç hadisesi), Allah, Âdem ve eşine, “Birbirinize düşman olarak inin oradan!” şeklinde bir ifade kullanmaktadır.

Bakara Suresi, 36. ayet: “Bunun üzerine şeytan onların ayaklarını kaydırды da onları içinde buldukları yerden çıkardı. Biz de şöyle buyurduk: Bir kısmınız bir kısmınıza düşman olarak aşağıya inin. Belli bir süreye kadar yeryüzünde sizin için bir bekleme yeri, bir nimet/bir yararlanma imkânı olacaktır.”

Bakara Suresi, 36. ayet: “Fe ezellehümeş şeytanü anha fe ahracehüma mimma kana fih ve kulnehibitu ba'duküm li ba'din adüvv ve leküm fil erdi müstekarruv ve metaun ila hiyn.”

“Kulnehibitu” ifadesi hubut kökünden gelmektedir. Hubut ise, gözden düşmek manasındadır. Yüksek bir yerden düşmek, “nezele” ile ifade edilir. Daha doğrusu, eğer kitapçıları dolaşırken Kuran raflarına bakarsanız orada, “Nüzul sırasına göre” biçiminde bir ifade göreceksiniz. Bu, iniş (yüksekten iniş) sırasına göre demektir.

Hubut ifadesi ise, gözden düşmek, değer yitirmek anlamları taşımaktadır. Esas dikkate alınması gereken mesele ise şudur:

“Bir kısmınız bir kısmınıza düşman olarak gözümde düştinüz” ifadesindeki, kısımları işaret eden çoğulluk, çok ciddi bir durumdur.

Buradaki itham, Âdem'e yöneliktir. Âdem'in işlediği günah nedeniyle gözden düşüşü ve yine kendi neslinden birileriyle düşmanlığı söz konusudur.

Çünkü, Arapçada çoğul 3'ten başlar. Yani, iki kısım da minimum 3'er kişi olmak durumundadır. Yani minimum 6 kişi olmaları gereklidir. İşte Kuran'ın Arapça olmasının nedenlerinden biri de bu derin semantiğe sahip oluşu olabilir. Bu da bizlere, Âdem'in bir jenerasyon olduğunu işaret eder.

Bakara 30. ayette ifade edilen, kan döküp bozgunculuk etmekte olan varlık, âdemleştirilmiş (adamlaştırılmış) ve akıl verilmiştir. Ona öğretilen isimler ise, Allah'ın isimleridir. Yani, o varlık

ilahi benliği yansıtmaya başlamıştır. Adalet, Dirilik, Alim gibi isimleri bünyesinde taşımaya başlamıştır. Bundan önceki hali ise, vahşi ve aklını kullanamaz haldir. Sonraki süreçte aklı kullanışıyla birlikte, tabiatın koşullarını lehine çevirmiş (melekler ona secde etmiş) ve bu jenerasyonun adı “âdem” olmuştur...

(Gayya Karanlığından Kuran Aydınlığına, s. 57-62.)

Yani yeryüzünde yaşanan bir evrim süreci sonrası, çalışmanın başında belirttiğim paylaşım problemlerine mazhar olmuş bir topluluk yeryüzünde sorun çıkarmaya başlamış, ancak kendisinde çıkan bilinçle birlikte, sorun bertaraf edilme noktasına gelmiştir.

Ve yine belirttiğim gibi bu sorunun temelinde yatan hakikat; mülkiyettir...

Âdem, mülkiyet sınavında başarısız olmuştur. Ve ilginç olan ise; Kuran’da geçen ilk kıssanın da mülkiyetle doğrudan ilişkili olan “bahçe sahipleri kıssası” olduğudur.

Bahçe sahipleri kıssası, mülkiyet düşüncesinin neden ve sonuçlarını işleyen önemli bir kıssadır...

Ancak bu kıssanın bahsinden önce tekrar hatırlatmak gereken önemli bir nokta; mülkiyetin “kan dökme nedeni” olduğu gerçeğidir.

Beşer kelimesi, derisinin üstünde kıl olan varlık manasına gelmektedir. Dolayısıyla, âdemleşme süreci öncesindeki dönemin beşeriyet dönemi olduğunu söyleyebiliriz. Beşeriyetin ürettiği çatışmanın temelinde “sahip olma ve paylaşım” vardır. Bugün tabiata baktığımızda, hayvanlar âleminde hemcinslerin mücadelesinde dahi, ya yemek, ya da dişiyi paylaşma gibi bir gerçeğin olduğunu gözlemleriz. İşte bu paylaşım, âdemleşme süreci evvelinde temel sorunken sonraki süreçte “yasaklanan ağaç” konumuna indirgenmiş ve insanlığın vicdanında sorgulatılmıştır.

Ve unutulmaması gereken mesele, bu sürecin süreklilik arz eden bir süreç olduğudur. Yani bugün yaşanan hengâme; bizzat bu ayetin muhatabı olanların ürettiği bir haldir. Yani, paylaşım ve mülkiyet gibi fesat unsurlarının müfsidi olmuşların ürettiği bozgunculuk, kan dökücü ve fesat yayıcılığın sürdüğünü, âdemleşmenin durakladığını gözler önüne sermektedir.

Bunu felsefi bir çıkarım olarak almak yerine, bir gerçek olarak görmek; Kuran’ın yaşamdaki damarlarının farkına varmak olacaktır ki, vahyin sunduğu hiçbir veri “tarihe gömülmemiş”, aksine sürekli olarak tekerrür etmiştir...

Bu hususta araştırmacı-yazar R. İhsan Eliaçık’ın şu önemli tespiti düşünülmelidir:

“Musa gittikten sonra altın buzağıya tapanlar ile Muhammed gittikten sonra mala tapanlar aynıdır.”

Evet! Tam olarak böyledir. Vahyin yaşamdaki karşılığı bu olmakla beraber, bu algının ürettiği değerlerin irdelenmesi gerektiği gözler önüne serilir...

Beşeriyetten âdemiliğe geçişle lağvedilen “mülkiyet”, bugün insanlığın muhabbetine musallat olmuş bir tasallut haline dönüştürülmüştür. Öyle ki, yazının başında belirttiğimiz gibi; Kuran’ı mızrak uçlarına taktıracak kadar zalimleştirici olmuş ve ifsat etmiştir.

Ve insanlık nezdinde bu ayetteki diyalog devam etmektedir. Halen daha yeryüzünde kan dökülüp ifsat edilmektedir.

Kuran'daki Cehennem: Sınıflı Toplum

“Hutamenin ne olduğunu

Sen ne bileceksin?”

Hümeze Suresi, 5. ayet

(Not: Bu bölümde, ahirette yaşanacak bir cehennem yurdu inkâr edilmemekle beraber, bu sürecin dünyada başladığı iddia edilmektedir.)

Kuran’da kullanılan cehennem tabirleri; sihirbazların, bilgiyi tekelleştirerek toplumu bilgiden alıkoyan ve bundan menfaat elde edenlerin elinde, mistik bir masala dönüşmüştür.

Halbuki cehennem, gayet anlaşılır, açık ve net bir bilgidir. Ve fiili olarak yeryüzünde yaşanmaktadır...

Cehennem kelimesi Farsça olup, Allah’ın kızdırılmış ateşi/azabı olarak tanımlanır.

Kuran’da çok kez zikredilen bu azap, farklı isim ve formlarda ele alınır. Bunlardan bazıları şu şekildedir:

- 1) Nar (“ateş”; genel bir tabirdir)
- 2) Leza (“hiddetli alev/alev püskürtüsü”)
- 3) Sair (“harlı alev”)
- 4) Sekar (“kavurucu ateş”)
- 5) Cahim (“harlı ateş”)
- 6) Haviye (kızgın ateş)
- 7) Hutame (“ezici, iliklere işleyen azap”)

Hatta bu 7 telaffuza dayanarak, cehennemin 7 kapısı olduğu dahi ifade edilir. Ancak bize göre bu nitelemelerin kapılarla bir ilgisi yoktur...

Cehennem kavramını incelerken, Kuran’ın kurduğu zıtlık ilişkisinden yararlanmak gerekir. Bu zıtlık ilişkisi, cennet ile cehennem biçimindedir...

Kuran’da cennet, cenn kökünden gelen; saklanmış bahçe manasında kullanılan bir kavramdır. Ancak saklanmasının nedeni, yapraklarıdır. Uzun, büyük yapraklarla saklanmış bir bahçe için cennet tabiri kullanılır.

Bu meseleyi zıtlar çerçevesinde ele almadan önce daha önce yayımlanmış bir makalemde alıntı yaparak konuyu genişletmek isterim:

Hümeze Suresi:

1. Yazıklar olsun davranışlarıyla insanların kişiliklerini kıran, haysiyet ve namuslarını inciten sömürücülere!
2. O ki servet yığıp, mal biriktirir, parayı tedavülden çeker/kenz eder ve onlara odaklanır.

3. Ve zanneder ki, sahip oldukları kendisini ebedi kılacak.

4. Hayır! Ant olsun o hutameye atılacaktır.

5. Bilir misin sen nedir hutame?

6. Allah'ın tutuşturulmuş ateşidir o.

7. Ki gönüllere işler.

8. O, onların üzerine kilitlenecektir.

9. Uzatılmış sütunlar arasında...

Hutame; aşırı yediği için cehenneme benzetilen kişi manasına gelmektedir. Efendim, şimdi dikkatli bakın:

Kapitalizme bağımlı olduğu için, sürekli mal biriktiren ve bu heves odaklı yaşayanların, hak yiyen, sömüren zorbaların eline düşeceği; muhakkak surette bu sistemin bu sonucu üreteceği bilgisidir.

Yani; infak/paylaşım gerçeğine hizmet etmezseniz; muhakkak tekeller ve tröstler tarafından yutulacaksınız. Bu; Allah'ın vaadidir. Yeryüzündeki azaptır.

İnsanların onurlarını, onları fakirleştirerek kıranlar (ki ayetler arasındaki ilişki incelendiğinde bu daha net açığa çıkacaktır. 1. ayet onur kırma; 2. ayet mal biriktirmeyle alakalı, dolayısıyla ana mesaj bu ikisinin birleşmesinden ortaya çıkmaktadır) buna rağmen insanları takva ve dindarlık maskesiyle kandıranlar, bağımlı oldukları sistemin olumsuzluğuna bizzat muhatap olacaklardır.

Her sıkıştığında Kuran'ı kullanan bu hümezeler, bu sureyi dikkatli okusun. Çünkü bu onları deşifre eden bir gerçek...

Dine Karşı Din!

Dr. Ali Şeriatî hayati bir tespitte bulunuyor: "Dine karşı din." Evet; yaşayan bir Kuran algısının ürünü olan bu muhteşem tespit bugün yine gözler önünde yaşanıyor.

Bir tarafta; fakirlerin, boyunduruk altındakilerin özgürlüğü için mücadele eden bir din. Öte tarafta köleleştiren ve algıları körelten bir din. Bu ikisi arasındaki temel çelişkiden bihaber bir kitle...

Efendim; Hazreti Peygamber der ki:

"Bir kimseyle münasebet kurmadan evvel, sakın onun ibadet ve takvasına bakmayın. Onun sikke ve dinarla olan münasebetine bakın..."

Altın ve gümüş biriktirmek suretiyle takva gösterisi yapanlar, emperyalizmle olan ilişkilerinden ötürü; dini salt bir yozlaşma sürecine tabi tutmuşlardır.

Artık dinden bahsetmek için ehliyet aranıyorsa ve bu salt bilgiler çarpık bir hurafe yığınıyla yer değiştiriyorsa; ortada bir sorun var demektir.

Ebuzer Gıffari, Peygamber'in vefatından sonra Medine'ye sürülür. Orada, Resulullah'ın mescidine girdiğinde bir bakar ki; etraf altın ve gümüş oymalarla süslenmiş. Kenarda bir adam oturmuş ve halka

şunu anlatıyor:

“Ben bizzat duydum ki, Resulullah şöyle buyurdu:

Kim çerçi şeyhten bir akse soğanı alırsa, ona bir karış cennet toprağı, kim iki soğan alırsa; ona iki karış cennet toprağı...”

Ebuzer soluğı halifenin sarayında alır. Mervan kendisine sorar: “Sen de kimsin?”

Ebuzer:” Bugün puthanedeki İbrahim'im, yarın kim olacağım meçhul. Ve sizler; yine kimin kabağını kurtarmak için hadis uyduruyorsunuz...”

Hucurat Suresi 16. ayet: “De ki: Siz Allah'a dinini mi öğretiyorsunuz? Oysaki Allah, gökte ne var, yerde ne var hepsini bilir. Allah her şeyi çok iyi bilmektedir.”

Casiye Suresi, 6. ayet: “İşte bunlar, Allah'ın ayetleridir ki, onları sana hak olarak okuyoruz. Hal böyleyken Allah'tan ve O'nun ayetlerinden sonra hangi hadise inanıyorlar!”

Puthanenin orta yerindeyiz. Ya köklü bir değışim, ya devasa bir yıkım!

İsra Suresi, 16. ayet: “Biz bir ülkeyi/medeniyeti mahvetmek istediğimizde, onun servet ve nimetle şımarmış elebaşlarına emirler yöneltiriz/onları yöneticiler yaparız da onlar, orada bozuk gidişler sergilerler. Böylece o ülke/medeniyet aleyhine hüküm hak olur; biz de onun altını üstüne getiririz.”

Ya çözüm?

Enfal Suresi, 53. ayet: “Bu böyledir. Çünkü Allah bir topluma lütfettiğı nimeti, o toplum birey olarak içlerindeki/birey olarak kendilerine ilişkin olanı değıştirmedikçe, değıştirmemiştir. Ve Allah, iyice işiten, gereğince bilendir.”

Zihinlerde değışim başlamadıkça, hiçbir şey değışmeyecektir...

(“*Dersimiz Maun Suresi*”, Oda TV, Eren Erdem)

Görüldüğü gibi Hümeze Suresi'nde bahsedilen “hutame” cehennemi, dünyevi ve yıkıcı bir ıstıraptır. Ve diğere cehennemler de analiz edildiğinde bu şekilde bir hakikat ortaya çıkacaktır...

Vahye göre hümeze; hasta evladına ilaç alamayan babanın bu onur kırıcı hal içine gömülmesini sağlayan “güç odaklarıdır.” Yeryüzünde, birileri servet edindikçe, birilerinin evladına ilaç alması imkânsızlaşır...

Meseleyi zıtlar çerçevesinden ele aldığımızda yine aynı noktaya varırız:

“Ve Âdem'e şöyle buyurmuştuk: Ey Âdem, sen ve eşin cennete yerleşin ve orada dilediğiniz yerde, bol bol yiyin. Ama şu ağaca yaklaşmayın, yoksa zulme sapanlardan olursunuz.”

Bakara Suresi, 35. ayet

Ayette “ağaç” olarak çevrilen kelime, daha önce de belirttiğim gibi “şecere” kelimesidir. Lisan ül Arab'da bu kavram için kullanılan ana anlam; ihtilaftır.

Yani Âdem meselesinde belirttiğim gibi, ana ihtilafın mal olması hasebiyle, bu kavram “mülkiyeti” temsil eder...

Yeryüzündeki adil paylaşım düzenini yok eden başlıca unsur olarak “şecere/mülkiyet” gözler önüne serilir. Demek ki, mülkiyetin özelleşmediği/tekelleşmediği ortam için Kuran, “cennet” ibaresi kullanırken; özel mülkiyetin var olduğu ortam “cehennemdir.”

Bu bağlamda, hutame ve Âdem kıssası arasında analogi kuracak olursak ortaya ilginç bir netice çıkacaktır:

“Mevcut egemen hegemonya olan kapitalizm, içinde tuttuğu tüm zümreler için bir cehennemdir. Cennet ise, sınıfsız ve dolayısıyla mülkiyetsiz bir toplumdur.”

Peki dinin bu konuyla ne alakası var dersiniz?

Mekke’de yaşanan rabler hegemonyası çoktanrıçılık ile Mekke’nin sosyoekonomik düzeni arasında bir ilişki yok mu dersiniz?

Hele ki geleneksel kast/sınıf sisteminin en güçlü olduğu bölgede, her kabilenin bir putunun olması bir ilginçlik abidesidir. Özellikle de, sınıflı toplumların tamamında, rablik; sosyoekonomik yaşama müdahale eden “mistik bir kuvve” olma noktasındadır.

Ve Kuran bunu “şirk” olarak tanımlayarak, aslında sınıflı topluma gönderme yapar. Çünkü sınıflı toplum ve çoktanrıçılık arasında kopmaz bir bağ vardır. Bu bağ, sürekli olarak güçlenip, sınıfsal çelişkilerin yoğunlaşması yönünde fiiller üretir.

İnsanlık bir zamanlar tek bir toplumdur (ümme-i vahide). Sonra Allah, doğru yolda olanları müjdelemek, yoldan çıkanları da uyarmak üzere peygamberler gönderdi. Anlaşmazlığa düştükleri konularda insanlar arasında hüküm versin diye o peygamberlerle birlikte adaletin yolunu gösteren kitaplar gönderdi. Ancak kitap verilenler, apaçık deliller geldikten sonra aralarındaki ihtiras ve zorbalıktan ötürü anlaşmazlığa düştüler. Bunun üzerine Allah, iman edenlere anlaşmazlığa düştükleri konularda adaletin yolunu gösterdi. Allah yürüme isteyeni doğru yolda yürütür... (Bakara Suresi, 213. ayet)

Yani görüldüğü üzere, insanlar bir zamanlar tek bir toplummuş. “İhtilafsız/şeceresiz” bir toplum. Ancak, ihtilaf/şecere nedeniyle; bu toplum ayrılmış ve çelişkiler yaşamış.

Ki bu durum halen daha böyledir. Bugün sahip olduğumuz “çelişki bilinci” bu ihtilafı üreten temel faktördür. Ve ihtilafın kendisi “tek başına” maldır.

Çünkü mal çoğaltma sevgisi, insanlar arasındaki uyumun önüne geçen tek problemdir. Bu problem, ihtilafları, sınıfsal ayrılıkları, çelişkileri, savaşı, bozgunculuğu ve zorbalığı üreten yegâne unsurdur.

Âdem bölümünde anlattığımız gibi; şecere yüzünden kan döküp ifsat eden mahluk/beşer, âdemleştirilip belli bir bilinç düzeyine getirildikten sonra, şecere, yani ihtilafın nedeni olan “mülkte egemenlik kurma psikozu” yasaklanmıştır.

Bu yasak çiğnenerek, toplumlar arası birlik ve beraberlik ortadan kalkmış, yoğun bir ayrılık ve çelişki zemini bu yapıya egemen olmuştur.

Bu noktada; ümmet-i vahide için Âdem'in ideal cenneti demek gerekir. Ve Âdem'in cehennemi ise, ümmet-i şeceredir...

Yani, mülkiyetli toplum, sınıflı, düzlemlî ve kategorik toplum algısı...

Şimdi bu cehennemin temelini atan düşünceyi analiz edelim:

Karia/Devrim Suresi:

1. Ses getiren olay!/devrim!
2. Nedir o olay!/devrim?
3. Sana o olayın/devrimin ne olduğunu idrak ettirecek bir şey var mı?
4. Birtakım insanların kaçışacakları gündür.
5. Yeryüzü de renkli yünler gibi olur.
6. Ve hesap sorulurken, hesabı ağır gelenler...
7. Artık onun hayatı hoşnutlaşmıştır.
8. Fakat kimin yükü ağır gelirse...
9. Anası haviyedir!
10. Haviyeyi bilir misin?
11. Kızgın bir ateştir!

Surenin henüz başında kullanılan “karia” ibaresi; kılıçların birbirine değmesi, yankı, başta saçları dökken olay gibi anlamlara gelir. Bir arada kullanıldığında ise, “devrim” kavramının altını dolduran anlamsal bütünlüğe işaret eder.

Sure; mülk artırma ve çoklukla övünme fiiline muhatap olanların, bu eylemlerinin “bu dünyadaki sonucu/karşılığı” olarak bir azapla azaplandırılacağı vurgusu yapmaktadır.

Nitekim 3. ayette geçen ma edrake ifadesiyle tanımlanan “apaçık görme” vurgusu; mutlak anlamda “insanın yaşarken görmesi” gerekliliğini ortaya çıkarır. “Sen bunu nerden bileceksin/görerek bileceksin/ bu dünyada göreceksin.”

Çünkü, yeryüzündeki fiillerin yeryüzündeki bir sonucu olarak tanımlanan bu cehennem, yeryüzündeki cehennemin ürettiği ıstırapın sonucu olan “kişisel muhakeme/hesap” mantığını da gözler önüne sermektedir...

Onların malları da evlatları da seni imrendirmesin. İş sadece şudur: Allah onlara şu iğreti hayatta azap etmeyi ve canlarının küfre sapmış bir halde çıkmasını istiyor. (Tevbe Suresi, 55. ayet)

Malları da evlatları da seni imrendirmesin. Allah bunlarla, dünyada onlara azap etmek istiyor. Kâfir olarak çıkaracaktır canları. (Tevbe Suresi, 85. ayet)

Görüldüğü üzere, mal artırmak; dünyada yakalanacak bir ıstıraba işaret edilmektedir. Bu ıstırap

“cehennemdir.”

Peki bu iş nasıl olur dersiniz?

Şecer/mülk, özelleştiği an itibariyle; insani değerler yozlaşır ve çekişme başlar. Günümüzde yaşadığımız örnekler üzerinden gidersek:

- Birileri silah satmak için savaşlar çıkartır!
- Birileri daha fazla zengin olmak için fakirleştirir!
- Zenginler muhaliflerini oyalamak için yapay çelişkiler yaratır ve kitleleri birbirine kırdırır!
- İnsanlık, açlığa, ayrılığa, çelişkiye, savaşlara, fakirliğe mahkûm edilir...

Buraya kadar görünen; bu mülk artırma sevgisinin mazlumlaştırdığı odakların “garibanlar olduğudur.”

Evet, bu önermeye göre; mazlumiyet üreten her şey zalimdir. Ve mülkiyet artırma zulümdür...

Dolayısıyla, mülkiyet artırma sevgisine bağlı kılınanlar zalimlerdir ve bu ucu olmayan bir savaştır.

Yani, kendi içlerinde de ilkeleri aynıdır!

Ve mutlak anlamda herkesin batacağı, yok olacağı, bağımlılaşacağı alışkanlıkları olan bir gerçekliktir.

Yani her kapitalist, bizzat kendi ürettiği sistemin çarkları arasında sıkışmış bir yemdir.

Büyük bir balığa yem olma ihtimali her zaman vardır. Mal yitirme korkusuyla cehenneme dönen hayatın doğal tepkileriyle mutlak anlamda yüzleşir...

Ve kendi ürettikleri ayrılık ve çelişkilerden, kendileri de nasiplenirler.

Sahip oldukları insani bir değer yoktur. Kendilerini “beşerden” ayıran hiçbir özel fonksiyon yoktur.

Mülk artırmak için kan dökebilecek kadar vahşi ve barbardırlar. Ve bu nedenle, gözlemlerinin tamamı; sahip oldukları algıya mahkûmdur. Bu mahkûmiyet; varlık âlemi için saplantısal bir bağlılık üretir ki; yarattıkları kaosun en büyük cürmünü bunlar çekmektedir...

Ancak, kendilerine “tabiatın tepkisini dışa vuran bir isyanla başkaldırmayan”, yani cihat etmeyenler de bu cehenneme mahkûm kalırlar. Kontrol, iki ayaklı rablerdedir. Ve bu kontrole biat etmek zorundadırlar...

Dolayısıyla, Musa bölümünde anlattığım kutsal isyan, cennetin kapısını aralayan bir anahtar konumundadır...

Şimdi dikkatle inceleyelim:

- 1) Nar (“ateş”; genel bir tabirdir)
- 2) Leza (“hidetli alev/alev püskürtüsü”)
- 3) Sair (“harlı alev”)

4) Sekar (“kavurucu ateş”)

5) Cahim (“harlı ateş”)

6) Haviye (kızgın ateş)

7) Hutame (“ezici, iliklere işleyen azap”)

1. ifadede geçen “nar”; evvelki incelediğimiz Beled Suresi’nde geçen ifadedir:

20. “Üzerlerine sımsıkı kapatılmış bir ateş/nar vardır.”

Bu ayet, süreklilik arz etmektedir. Yani Beled Suresi’nde “fiillere muhatap olanların” içinde olduğu genel haldir.

2. ifadede geçen “leza”, Mearic Suresi 15. ayette kullanılır. Öncesinde muhatap aldığı kimseler şöyledir:

- Dostların dostları sormaz hale geldiği

- Eşlerin birbirini feda edebileceği

- İnsanlığın aile ve toplum bağlarını yok ettiği düşünsel ve ideolojik eylemlerin muhataplarıdır...

Yani, toplumculuk karşısında bireyciliğin yükselişe geçmesi akabinde oluşan bir hal olduğu söylenmektedir. Bu sahneler, çok yanlış anlaşıldığı gibi; gerçekdışı ithamlarla çarpıtılır...

Ayette geçen “eşlerin birbirini unutması” bir kıyamet sahnesi değildir. Bu; oluşan fiildir. Bundan dolayı insanlar ıstıraba duçar olmuşlar demektir!

3. ifadede geçen “sair”; İsra Suresi’nde önemli vurgular dairesi içinde ele alınır:

“Allah kime hidayet verirse doğru olan yolu bulan odur. Kimi de şaşırtırsa, böyleleri için O’nun dışında dostlar bulamazsın. Kıyamet günü böylelerini kör, dilsiz ve sağır bir halde yüzleri üstüne sürerek haşrederiz. Varacakları yer cehennemdir ki, alevi dindikçe kızgın ateşini körükleyiveririz.” (97. ayet)

Ayetin öncesinde; Allah Elçisi’ne, neden Allah bir melek göndermiyor gibi sorular sorulur.

Bu soruları soranlar için öngörülen “sair”, esasında; bilgiyi tekelleştiren, bilgi üzerinden rant elde eden, bilgi sayesinde mülke erişenler içindir. Bunun en net örneği, Karun’dur...

Bu kimselerin ürettiği hegemonya dahilinde çekecekleri ıstırap anlatılmak için “sair” kullanılır...

4. ifadede geçen “sekar”; Kuran’ın en geniş cehennem kavramlarından biridir.

Kamer Suresi’nde ve Müddessir Suresi’nde bahsedilen bu kavram şu özelliklere dikkat çekmiştir:

- Delil ve gerçeklere rağmen “inatta ısrar edenler.”

- Heva ve heveslerini din diye pazarlayanlar.

- Uyarılara kulak asmayanlar.

- İftiracı, düzenbaz, statükocu, işbirlikçiler.

- Emelleri için şiddet gösterenler!

Sekar ehli için yapılan tanımlama budur.

5. ifadede geçen “cahim” kavramı ise, “Öfkesinden yüzü kızardı! Dehşete düştü!” gibi anlamlara sahiptir.

Ürettiği eylemlere karşıt gelişen tepkilerin oluşturduğu hezimet ve mağlubiyete ve bu neticeye konuşlanmış psikolojiye işaret ettiğini söylemek mümkündür.

Bu halin en çarpıcı örneği olarak Adolf Hitler’i düşünmekteyim. Şaşaalı bir yükselişin ardından yaşanan büyük çöküş ve akabinde gelişen intihar sürecinin öncesinde yaşanan psikolojik buhran; cahim kelimesinin kastettiği ruh haline işaret eder.

5. ifadede geçen “haviye”; tabiatın isyanıdır.

“Zalim olduğu için helak ettiğimiz nice kent/medeniyet var ki, duvarları, tavanları üzerine çökmüş halde. Nice kullanılmaz halde bırakılmış su kuyusu, nice görkemli/süslü/bakımlı köşk var.” (Hac Suresi, 45. ayet)

Ürettiği zararlı fiillerin etki alanına giren kişi ve odaklar için kullanılır. Haviye; çatının çökmesi gibi bir anlama işaret ederken, kubbenin çökmesi gibi bir mana da çıkar.

Yani, yeryüzünü cehenneme çeviren genel sorunlar:

- Mülkte yarışma ve mülk artırma.

- Bireyselliği toplumsallıktan evla görme hastalığı.

- Özgürlüğe müdahale etme.

- Mülkte egemenlik kurarak, toplumda hegemonya oluşturma.

- Ümmet-i vahideyi tahrif etme; ihtilaf ve çelişki üretme.

- Ve bu fiillerin sonuçları.

Bu hususta ilgi çekecek bir sure de Müminun Suresi’dir. Bu surenin henüz başında anılan “Rab kelimesi”, sosyoekonomik bir sıfattır. Bu konuya daha ileri bölümlerde gireceğim.

Müminun Suresi, 52-61. Ayetler:

“İşte sizin toplumunuz tek bir toplumdur. Ve bu toplumun rızık vericisi olan/Rab benim. Daima benim bilincimde olun.”

“Gel gör ki; kendi aralarında paramparça olup gruplara/sınıflara ayrıldılar. Her gruba kendini hak, diğerini batıl görmek hoş göründü...”

“Şimdi sen onları, cehalete batmış olduklarını anlayıncaya kadar kendi hallerine bırak!”

“O elde ettikleri mal ve oğulları, hayırda yarıştırmak için kendilerine özel olarak verdiğimiz mi

zannediyorlar?”

“Hayır anlamıyorlar!”

“Ancak Rab’lerinin delillerine inananlar; ve saygılarından dolayı haşyet duyanlar.”

“Ve Rab’lerine ortaklar, şerikler, aracı tanrılar, yedek ilahlar, panteonlar, mammonlar koşmayanlar.”

“Ve Rab’leri huzuruna dönecekleri için, verdikleri/dağıttıkları malları kalpleri ürpererek verenler/dağıtanlar.”

“İşte onlar hayırlara koşuşurlar ve hayır için yarışırılar...”

Yukarıda da görüldüğü gibi, tek toplumun yok olma nedeni; birilerini mal ve oğulları özel mülk edinmesi, bunlarla övünmesi ve “kendilerine özel olduğunu sanmalarıdır.”

Yani, Âdem’e yasaklanan şecer, mutlak anlamda budur...

Ve bu odaklar, “kendi mülkleriyle şımarır, üstünlük taslar ve sınıfların oluşmasına neden olurlar.”

Halbuki esas iş surede belirtildiği gibi; mülkün özel bir hayır olduğunu zannetmemek ve insana verileni halka vermektir.

“Allah, rızıkta kiminizi kiminize üstün kılmıştır. Fazla verilenler, rızıklarını ellerinin altındakilere aktarıp da hepsi onda eşit hale gelmiyor. Allah’ın nimetini mi inkâr ediyor bunlar?” (Nahl Suresi, 71. ayet)

Ve ayetleri dikkatli incelediğimizde, “içinde buldukları hali anlamaları” gibi vurgular görmekteyiz.

Esas olan, tekâmül yoluyla gerçekleri bulmaktır. Yani Allah dileseydi insanlığı tek bir ümmet yapardı, ancak bunu; insanlığın bu ideale kendi kendisine ulaşması adına müdahale etmemektedir...

Peki, insanlık ne yapmalıdır?

Bu konuda önerilenler nelerdir?

Bunun örnekleri mevcut mudur?

Bu soruların cevabını “Musa”da arayalım...

Musa'nın En Büyük Mucizesi (İsyan)

“Ant olsun ki Musa size

Kesin kanıtlarla geldi

Ama siz kendinize buzağı edindiniz

Siz o zalimlersiniz işte...”

(Bakara Suresi, 92. ayet)

Bakara Suresi'nin 92. ayeti çok ilginçtir ki, kasıtlı olarak yanlış çevrilen bir ayettir. Ayette “buzağıyı tanrı edinmek” geçmediği gibi, “buzağı edinmek” geçmektedir...

Buzağı edinmek ile buzağıyı tanrı edinmek iki ayrı olgudur ki, Kuran'ın ilk bölümde ifade ettiğimiz yaratılış diyalektiğine aykırılık teşkil eden, buzağıyı tanrı edinme kalıbıdır. Ve ayette böyle bir ifade de yer almamaktadır...

Buzağı edinmek de mesele değildir esasında. Esas mesele; Musa'nın kavmi, onun Allah'la konuşmaya gidişinden sonra, süs eşyalarından oluşmuş, böğürebilen bir buzağı heykelini edinmişti. “Görmediler mi ki, o onlarla ne konuşabiliyor ne de kendilerine yol gösterebiliyor? Onu benimsediler ve zalimler haline geldiler.” (Araf Suresi, 148. ayet)

Esas mesele, “süs eşyalarından oluşmuş, böğürebilen bir buzağı” edilmeleridir.

Ayette “böğürme” olarak çevrilen huvar kelimesi çok ilginç bir anlam içerir. Hayvanı/beşeri aldatmak için ses çıkartan varlıklardır. Örnek olarak, hayvan avlamak için kullanılan keklikler verilebilir. Ancak, ana manası; avlamak için aldatmaktır...

Tebyin'de çok önemli bir yeri olan değerli yazar Hakkı Yılmaz bu ayeti şu biçimde çevirir:

“Samiri onlara bir buzağı; böğürmesi [çekiciliği] olan bir ceset çıkardı da onlar: [İsrailoğulları] ‘İşte bu sizin ilahınızdır ve de Musa'nın ilahıdır. Ama o [Musa] onu terk ediverdi’ dediler. – Peki, onlar görmüyorlar mıydı ki, o [buzağı] kendilerine hiçbir sözle karşılık veremiyor; onlara bir zarara ve bir yarara güç yetiremiyordu!” (Taha Suresi, 88. Ayet, Tebyin'ül Kuran, İşaret Yayınları)

Ve devam eder:

“Bilindiği gibi, buzağı sığır yavrusuna denir. Ancak buzağı sözcüğü burada hakikat anlamıyla, yani yeryüzünde var olan milyonlarca sığır yavrusundan biri kastedilerek kullanılmamıştır. Zaten Rabbimiz de burada buzağıyı iki ayrı özellikle nitelemek suretiyle sözcüğün anlamını tevil etmiş ve dolayısıyla buzağı sözcüğünün müteşabih olduğunu göstermiştir. Rabbimizin nitelemelerine göre bu buzağı böğürmesi [çekiciliği] olan bir buzağıdır. Buzağının ikinci niteliği ise bir ceset mesabesinde olmasıdır. Ceset, ölü vücut demektir. Fakat buradaki ceset sözcüğü de bize göre müteşabih olup hakikat anlamının dışında kullanılmıştır. Ceset sözcüğünün hakikat anlamı dışında kullanımının Kuran'daki bir diğer örneği de [Sad Suresi'nin 34. ayetindedir](#). Ceset sözcüğü orada kinaye yollu bir anlatımla Süleyman Peygamber'in iktidarı sırasında bir dönem iyi işler yapmadığını belirtmek için kullanılmıştır. İşte, ceset sözcüğü nasıl Sad Suresi'nde Süleyman Peygamber'in iyi işler yapmadığını, Arapça deyimiyle meyyit-i müteharrik/hareketli ölü bir tutum sergilediğini anlatmak için kullanıldıysa, burada da söz konusu buzağının hiçbir işe yaramadığını, kendine veya başkalarına yarar veya zarar verebilecek iradeye ve etkinliğe sahip olmadığını belirtmektedir. Nitekim buzağının bu işe yaramaz özellikleri, [Araf Suresi'nin 148. ayetinde](#), ‘Onun kendilerine bir söz söylemezliğini ve bir yol göstermezliğini görmediler mi?’ ifadesiyle; konumuz olan 89. ayette de, ‘Onlar görmüyorlar mıydı ki, o, [buzağı] kendilerine hiçbir sözle karşılık veremiyor; onlara bir zarara ve bir yarara güç

yetiremiyordu' ifadesiyle vurgulanmıştır. Buzağının bu nitelikleri aslında insanların Allah'ın asıtlarından edindikleri sözde ilahların nitelikleridir. Rabbimiz pek çok ayette tekrarlayarak bu nitelikleri insanlara iyice tanıtmış ve bu nitelikteki şeylerin ilah edinilmemesini öğütlemiştir." (Tebyin'ül Kuran, Hakkı Yılmaz, "Taha Suresi")

Allah'ın asıtları, Kuran'da dunillah olarak ifade edilen güruhtur ki, genel işlevleri, Allah'a yaklaştırmacılık iddiası gütmeleri ve böylece şirkin bataklığına sürüklenme rolü üstlenmiş olmalarıdır.

Dunillah, vazifesi gereği; sınıflar üreterek, Allah'la ast-üst ilişkisi kurma iddiasıyla yola çıkar ve ruhban kimliğinin altını dolduran eylemler üretir.

Yine Tebyin'ül Kuran'da sığır meselesi şu şekilde ele alınır:

"Görüldüğü gibi, Bakara Suresi'nin yukarıdaki ayetlerinde geçen bakara [sığır] sözcüğü de mecaz anlamda kullanılmıştır. Çünkü hakikat anlamıyla çifte koşulmayan, tarla sürmeyen, salma gezen ve hiç alacası olmayan bir sığırın varlığından söz etmek mümkün değildir. Dolayısıyla gerek Bakara Suresi'ndeki sığır, gerekse Araf Suresi'nde ve bu surede konu edilen buzağı, bilinen sığır ve yavrusu değil, tevilinden anlaşıldığına göre 'altın'dır. O halde, hem Bakara Suresi'ndeki bakara, hem de Araf ve Taha surelerindeki buzağı sözcüklerinden 'altın' anlaşılmalıdır. Ancak 88. ayette geçen buzağı sözcüğünün meallerde parantez içi ekleme şeklinde de olsa 'altın buzağı' olarak ifade edilmesi yanlıştır. Sözcük sadece buzağı olarak ifade edilmeli fakat 'altın' olarak anlaşılmalıdır.

Buzağının mecazen 'altın' anlamında kullanılmış olması, hadiseye İsrailoğulları'nın sapmasına yol açması bakımından yaklaşıldığında da konuyla tam bir uyum göstermektedir. Çünkü, 'altın'ın insanları nasıl tuzağa düşürdüğü, onları nasıl kendisine köle yaptığı, yani insanların 'altın'ı nasıl ilah edindiği, günlük hayatın içinde hiç çaba sarf etmeden görülebilecek bir olgu durumundadır." (Tebyin'ül Kuran, Hakkı Yılmaz, İşaret Yayınları)

Peki dunillah ile altın arasındaki ilişki nedir? Yani buzağı Allah'ın asıtları ise, altınla kurulan ilişki nasıl ele alınmalıdır?

"Ey iman sahipleri! Şu bir gerçek ki, hahamlardan ve rahiplerden birçoğu halkın mallarını uydurma yollarla tıka basa yerler ve Allah'ın yolundan geri çevirirler. Altını ve gümüşü depolayıp da onları Allah yolunda harcamayanlara korkunç bir azap müjdele." (Tevbe Suresi, 34. ayet)

Yukarıda izah edilen kavramsal manalar ve ayetin bir bütün olarak ele alınması neticesinde ortaya bir sonuç çıkmaktadır. Musa, insanlığa bir antitez sunmuştur. Ve öyle bir antitez ki, kopmaz bir ikili olan "ruhbancılık ve mülkiyetin" ortasına saplanan levhalarca kuvvetli ve aydınlanmacı bir antitez...

Bu antitez bizzat "asa"dır.

Daha evvelki çalışmamda, asanın bir anlamına işaret etmiştim. Asa, yapısı itibariyle Firavun'un/Sistem'in büyücülerinin/aracı güçlerinin sergilediği oyunları yutan bir yılan/teze dönüşmüştü.

Bu çalışmada ise asanın bir diğer yüzünü göreceğiz: İSYAN!

Kuran'da asa ve isyan aynı kökten türemiş iki kavram olarak karşımıza çıkar.

• Fe kezza ve asa: "Yalanladı ve isyan etti..." (Naziat Suresi, 21. ayet)

• Fe elka Musa asahu fe iza hiye telkafu ma ye'fikûn (ye'fikûne): “Musa da esasını attı. Bir de ne görsünler, o onların hüner olarak ortaya getirdikleri şeyleri yalayıp yutuyor.” (Şuara Suresi, 45. ayet)

Her iki ayette de geçen kelime “aynıdır.” Ancak farklı anlamlarda kullanılmıştır. Fakat semantik bağlantıları itibariyle, ciddi bir anlam bütünlüğü arz etmektedirler.

İşin ilginç kısmı ise, ilk ayette (Naziat Suresi, 21. ayet) geçen isyan ifadesi; Firavun'a ait bir tavidir. Ve genel olarak işleyiş mantığı şöyledir:

Firavun'un, Allah'ın sosyal ve ekolojik kanunlarını reddetmesi ve başkaldırmasıdır. Yani buradaki isyan, yalanlamaya dayalı bir isyandır...

Musa'nın isyanı ise farklı bir gerçekliğe dayanır:

Yine Şuara Suresi'nin 45. ayetinde belirtildiği gibi, Firavun'un büyücülerinin oyunlarını bozan TEZ'in ürettiği doğal bir refleks olan isyandır. Ve mucizevi yönü ise; beklenmeyen, şaşırtıcı bir isyan olmasıdır. Beklenmemesinin nedeni ise, huvar/avlamak için aldatma hilesine yenilen Musa kavminin içinde, böyle bir isyanın oluşma ihtimalinden ileri gelir...

Yani bu isyan, beklenmedik bir isyandır. Bu tepki; uyuşturulmuş toplumun kırılmaz pasifliğine binaen beklenmemektedir...

Şimdi bu süreci ayetlerle inceleyelim:

“Hidayete erersiniz ümidiyle Musa'ya Kitap'ı ve furkanı/hak ile batılı ayıran mesajı vermiştik.” (Bakara Suresi, 53. ayet)

Ayette ilk bölümde ifade edilen “hidayet”, tek topluma geçiştir. Nitekim, Müminun Suresi'ni açarken verdiğimiz ayetlerde, tek toplumun parçalandığı; bu çelişkinin ortadan kalkması için resuller ve kitaplar gönderildiği belirtilmektedir.

Yani hidayet; sınıfsızlaşmaktır.

İşte, bu noktada “bölen, parçalayan, ayıran”, kısacası şirkin tüm sürekli eylemlerini ihya eden kişi “Firavun'dur.”

Firavun nedir?

1. Cani, sadist (Bakara 49)
2. Gerçekleri kabul etmeyen (Âli İmran 11)
3. Apaçık delil ve kanıtlara rağmen bildiğini okuyan bir DİKTATÖR (Araf 106)
4. Toplumun gözünü boyayan aracı güçleri olan (Âli İmran 116)
5. Yalancı-sahtekâr (Araf 116)
6. Halkının inanç ve düşünce özgürlüklerini sonuna kadar kısıtlayan ve onlara karşı DESPOT bir tutum sergileyen (Araf 123-124)
7. GELENEKÇİ, atalar kültürüne aşırı BAĞLI (Yunus 78)

8. Haddi aşmış/toplumuna ekonomik-sosyal-politik anlamlarda ambargo koymuş ve onların tüm özgürlüklerini elinden almış (Taha 24)

9. Kullandığı metot: Halkı SINIFLARA ayırıp birbirine kırdırmak! Farklı görüşler yaratıp, bu görüşleri çatıştırmak (Kasas 4)

10. Halkı kayıtsız şartsız egemenliği altına alan (Kasas 28)

Peki tüm bu özelliklerin temelinde yatan hırs nedir?

Musa şöyle dedi: “Rabbimiz! Sen, Firavun ve kodamanlarına şu geçici hayatta debdebe verdin, mallar verdin. Rabbimiz! Senin yolundan saptırsınlar diye mi? Rabbimiz! Onların mallarını sil süpür, kalplerini şiddetle sık ki, acıklı azabı görünceye kadar inanmasınlar.” (Yunus Suresi, 88. ayet)

İşte Firavun’un bu eylemleri üretmesindeki temel neden “mal”dır.

Firavun sahip olduğu mal aracılığıyla, yukarıda saydığım özellikleri ihya etmiş, zulüm ve fesat çıkartmıştır. Çünkü tek toplum, mülkiyetin hegemonyasını kıran, dayanışması güçlü toplumdur. Dolayısıyla, toplumu sınıflara ayırmak, kategorize etmek; var olan gücü kırmak ve etkiyi/muhalefeti etkisiz bırakmak demektir.

Firavun tam olarak bunu yapmıştır.

Ve yapmaktadır!

Peki ya Musa?

Musa ise, asa ile isyan etmiştir. Asa ile isyan etmek; bilgiyi tekele alan “büyücülerin” oyunlarını bozmak, bu suretle halkın bağımsızlığını temin etmektir.

Yani; göklere hapsedilen ilahi gerçekleri göklerden yere indirmektir. Evet! Musa da bunu yapmıştır...

Firavun ve ahalisi; dindardır. Ancak; göksel bir dinin temsilciliğini iddia etmektedirler.

Firavun, toplum vicdanında kutsanmış bir tanrının yeryüzündeki temsilcisidir. Ve halkı buna ikna etmeleri için “büyücülere” sahiptirler.

Büyücüler, sürekli olarak halkın bu yönde bir sadakat sergilemesi için, onların gözünü boyayan illüzyonlar sergilemektedir. Bu illüzyonları iki açıdan incelemek gerekir:

1. Doğaüstü illüzyonlar

2. Halkı afyonlama adına üretilmiş fiiller

Doğaüstü illüzyonlar, daha çok sihir diye tabir edilen, göz boyayıcı eylemlerdir. Mesela; bağırsak içine cıva koyarak; bağırsağın yüzeye temas ettiğinde “yılan gibi hareket” etmesini sağlamaları bir illüzyondur.

Aynı bağırsağı boyayarak asaya benzetmeleri, ancak arka tarafına çizdikleri baş figürüyle yere atıldığında yılan benzemesi de illüzyondur.

Taha Suresi 49-74. Ayetler:

“Firavun dedi: Sizin Rabbiniz/Efendiniz/Rızıklandırıcınız kim, ey Musa?”

“Musa dedi: Rabbimiz, her şeye yaratılışını lütfeden, sonra da yol yordam gösteren kudrettir.”

“Dedi: Peki, ilk nesillerin hali ne olacak?”

“Onlara ilişkin bilgi, Rabbim katında bir Kitap’tadır. Rabbim ne şaşırır ne de unuttur.”

“Yeryüzünü size beşik yapan, onda sizin için yollar açan, gökten su indiren O’dur. Biz o suyla çeşitli bitkilerden çiftler çıkardık.”

“Yiyin, hayvanlarınızı yayıp otlatın. Kuşkusuz bunda, akli başında insanlar için ibretler vardır.”

“Sizi yerden yarattık. Tekrar oraya göndereceğiz. Ve oradan sizi bir kez daha çıkaracağız.”

“Yemin olsun, o Firavun’a ayetlerimizin tamamını gösterdik ama yalanlayıp inadını sürdürdü.”

“Şöyle dedi: Sihrinle bizi, toprağımızdan çıkarasın diye mi geldin, ey Musa!”

“Seninki gibi bir büyü, biz de mutlaka sana getireceğiz. Seninle bizim aramızda öyle bir buluşma yeri ve zamanı belirle ki, ne biz cayalım ne de sen. Herkese uygun bir yer olsun.”

“Musa dedi: Bizimle buluşacağınız zaman, süs günü olsun. İnsanlar kuşluk vakti bir araya getirilsin.”

“Bunun üzerine Firavun oradan ayrıldı, tüm kurnazlığını topladı, sonra geldi.”

“Musa onlara dedi ki: Yazıklar olsun size, yalan düzerek Allah’a iftira etmeyin! Yoksa bir azapla kökünüzü kurutur. İftira eden, perişan olmuştur.”

“Bunun üzerine işlerini aralarında tartıştılar, fısıltıyı koyulaştırdılar.”

“Dediler ki: Şunlar (Musa ve Harun), iki büyücüden başka bir şey değillerdir. Büyüleriyle sizi toprağınızdan çıkarmak ve sizin örnek dininizi silip yok etmek istiyorlar.”

“Hemen hünerlerinizi birleştirin; sonra saf bağlanmış olarak gelin! Bugün, üstün gelen kurtulmuş olacaktır.”

“Dediler: Ey Musa, ya hünerini ortaya at yahut da ilk hüner sergileyen biz olacağız.”

“Musa dedi: ‘Hayır, siz atın!’ Bir de ne görsün! Onların ipleri, sopaları, yaptıkları illüzyonlar yüzünden, kendisine gerçekten koşuyorlarmış hayalini verdi.”

“Musa birdenbire içinde bir korku duydu.”

“Şöyle dedik: Korkma, üstün gelecek olan sensin!”

“Sağ elindeki yere bırak! Onların, sanayi olarak ortaya çıkardıklarını yalayıp yutsun. Onların sanayi olarak ürettikleri sadece bir büyücünün hilesidir. Sihirbaz ise nereye gitse iflah etmez.”

“Bunun üzerine büyücüler secdelere kapanıp şöyle seslendiler: Harun’un ve Musa’nın Rabb’ine inandık!”

“Firavun dedi: Ben izin vermeden ona inandınız öyle mi? O size, büyüü öğreten büyüğünüzdür. Yemin olsun, ellerinizi, ayaklarınızı çaprazlama keseceğim ve yemin olsun sizi hurma ağaçlarına asacağım. O zaman iyice bileceksiniz, hangimizin azabı daha şiddetli ve sürekli.”

“Dediler: Biz seni, bize gelen açık seçik kanıtlara ve bizi yaratmış olana asla tercih etmeyeceğiz. Verdiğin hükmü uygula. Senin hükmün olsa olsa bu dünya hayatında geçer.”

“Biz Rabbimize inandık ki, günahlarımızı ve senin bizi zorladığın büyüü affetsin. Allah daha hayırlı, daha süreklidir.”

“Şu bir gerçek ki, Rabb’inin huzuruna suçlu olarak gelen için cehennem vardır. Orada ne ölür ne de hayat bulur.”

Yukarıdaki metinde de görüldüğü gibi; Firavun ilk olarak “ilk nesilleri sorgulamıştır.”

Bu, Firavun’un kullandığı dinin en önemli bölümüdür. Yani, yaratılış kıssasına göre; Firavun ve ailesi özerktir; mülke bu nedenle sahiptir.

Musa ise, kâinat ve tabiattaki devinimi anlatarak; her canlının eşit koşullarda yaratıldığını ilmi bir yolla izah etmiştir. Bunun üzerine, Firavun’un hüküm ve saltanat sürdüğü dinin liderleri/sihirbazlar, illüzyon göstermişlerdir.

Kuran bu illüzyonları “sanayi” olarak tanımlar. Yani üzerinde çalışıp teknik olarak oluşturulmuş illüzyonlardır.

Musa’nın mucizesi de, bu sırrı çözmesi. Bu konuda talim yapmış olması, büyücülerin sihrini bilmesi ve halka, “İşte bakın, bunlar sizleri yıllarca aldattılar! Size gizemli ve mistik bir kılıfta sundukları bu palavralar gördüğünüz gibi benim de yapabildiğim bir şey. Kaldı ki bu işin sırrı şudur! Ve siz de bunu yapabilirsiniz...” demesidir.

Bunun üzerine sihri boşa çıkanlar, Musa’ya tabi olmuşlardır...

Ve Firavun’u firavun yapan esas hal bu yolla ortaya çıkmıştır:

“Firavun dedi: Ben izin vermeden ona inandınız öyle mi?”

İşte Firavun’u Firavun yapan sır buradadır. Firavun bir “şirk melikidir” Yani mülke hâkim bir kabadaydır.

Bunu, “Musa sizi yurtlarınızdan çıkartmak istiyor” tehdidiyle görürüz ki; Firavun, bu yurtlarda hüküm süren bir zorbadır. Bir kraldır...

Ve insanların iradesi dahi Firavun’un malıdır.

Yaşanılan toprak, üretim araçları, halk, halkın yaşam alanındaki mülk ve diğer her şey Firavun’un tasarrufundadır. İşte bu nedenle halihazırda Firavun lanetlenmiştir.

Ve bunu da, büyücülerin diniyle güçlendirmiş, halkı “afyonlayarak aldatmıştır.”

Bu işin bir boyutudur.

Diğer bir boyutu; asanın isyan niteliğiyle uyumludur. Bu mücadele; Firavun ve sihirbazların tüm tahakküm ve sistemini altüst eden bir mücadeledir.

Yani çağımıza uyarladığımızda:

Üretim araçlarına sahip olan ve dinleri afyonlaştıran zorbaların halkı kandırdığı araçların niteliklerini deşifre etmek; Musa'nın işini yapmaya eşdeğerdir.

Bir anlamda “abdestli kapitalizmin” çelişki ve yalanlarını halka sunmak, bu mücadeleye ortak olmak ve Musa kuvvesini harekete geçirmek demektir.

Ancak esas mesele halkın durumudur:

Bu çetin mücadele ve pratiğe rağmen halk, altın buzağıya tabi olmuştur.

Altın buzağıya tabi olması; elbette pratik düzlemde koptuğu düzenin alışkanlıklarıyla ilişkilidir. Yani, süreç hızlı gelişmiş; halk yeterince ehilleştirilememiştir.

Bu nedenle; mülke bakışlarında ciddi bir değişim olmamıştır.

Bu konuya da Altın Buzağı(larımız) bölümünde değinelim...

Altın Buzacı(larımız)

“Ve Musa ile kırk gece için sözleşmiştik de

Siz bunun ardından buzağıyı tanrı edinmiştiniz.

Zulme sapmıştınız siz.”

Bakara Suresi, 51. ayet

Zulüm, aydınlığın olmaması, şirk, cehalet ve fitne gibi manalara gelir. Dilbilimcilere göre “z-l-m” kökü, bir şeyi kendisine ait olmayan bir yere koymaktır. Bazı kaynaklarda ise; az veya çok olarak haddi aşmak olarak geçer.

Ancak Kuran’da genel olarak; küfür, şirk, karanlık, fesat gibi anlamlarda kullanılır...

Hani Lokman oğluna vaaz etmişti: “Oğulcuğum; Allah’a sakın şirk koşma! Çünkü şirk en büyük zulümdür...” (Lokman Suresi, 13. ayet)

Zulüm, “mazlumiyet” sonucu üreten bir fiildir. Yani zulüm halindeki bir kişi; etki alanında “mazlumların” oluşmasına vesile olur. Mazlumiyeti güçlendirir.

Yani zulümden bahsedebilmek için; mazlumiyetin söz konusu olması gerekir. Aksi takdirde “zulüm” fiilinin sürekliliği ve geçerliliğinden bahsedemeyiz.

Efendim, küfür, şirk, fesat ve karanlık ne gibi bir mazlumiyet üretir?

Şirk kelimesinin anlamı; iki malın birbirine karıştırılmasıdır. Şirk/şirket, ister maddi ister manevi olsun; bir şeyin iki veya daha fazla kişiye sahip olmasıdır.

Yani şirk, Allah dışında irade tanımlamak; kuvve ilan etmek gibidir. Özellikle de, din alanında, “Allah dışında, Allah’a yaklaşıtırcıların/dunillah” varlığını kabuldür.

Şirk fiili sürekli bir fiildir. Ve en büyük zulümdür.

Çünkü şirk, mülkte Allah’a ortak olmaktır...

Yani mülkün sahibi Allah iken, tıpkı lügat anlamında verdiğim gibi, ona sahiplik iddia ederek; malın ikinci sahibi olma eylemidir.

“Göklerin ve yerin mülkü Allah’ındır; dönüş de ancak O’nadır.” (Nur Suresi, 42. ayet)

Şirk fiilinin hayata geçebilmesi için, kişilerin “göklerin ve yerin mülküne” ortak olduklarını iddia etmeleri gerekir. Özellikle de, bu iddiayı destekler tasarruflarda bulunmaları ve bu şekilde fiiller üretmeleri gerekir.

Bu, şirkin en tehlikeli formlarından biridir.

Öte taraftan:

“Yemin olsun, mallarınızla da, canlarınızla da imtihan edileceksiniz. Ve yemin olsun ki; sizden önce kitap verilenlerden çok eziyetli kelimeler işiteceksiniz. Ancak sabredin ve takva sahibi olun, bu mutlaka zor bir yoldur...” (Âli İmran Suresi, 186. ayet)

Kuran’ın bu önemli vurgusu, maalesef çarpıtılmaktadır. Çarpıtılan husus ise; mülke ortak olma konusudur!

Efendim mülk Allah'ındır. Biz onda sadece emanetçiyiz...

Bu, İslam toplumunun klasik söylemidir. Kökü ise şu “şirk dolu” söze dayanır:

“Her kim zekâtını vermişse, her tuğlası altından oluşan bir saray yaptırıp oturabilir.” (Kab'ül Ahbar'dan rivayet edilen bir hadis.)

Bu hadis, Emevi uleması; meşhur Yahudi Kab'ül Ahbar'dan rivayet olunur ki; Allah Elçisi'ne atılmış büyük bir iftiradır.

Çünkü, kompleks olarak Kuran ile çelişik ve Peygamber'in pratiğinde yer almamış bir uygulamadır:

Konumu itibariyle saraylar yaptırabilecek bir pozisyonda olan Allah Elçisi, ardında miras bırakmadan vefat etmiştir.

Ancak onun ürettiği toplum karakterini yönetmeye talip olanlar ise, saraylarda sefa sürmüşlerdir...

Bundandır ki; Allah Elçisi'nin devrimci tavrını ayakta tutan ashabı ve ailesi, bu hunhar ellerce katledilmiş, devrim alaşağı edilmiştir...

Allah Resulü, namaz kılarken; namazı yarıda bırakıp hızlıca evden çıkar. Döndüğünde kendisine hayretle bu durumun nedenini soranlara, “Evde bir miktar para vardı, namazdayken aklıma geldi, vallahi eğer bir gece daha elimde tutup infak etmeseydim helak olacaktım” der...

İşte bu, Kuran'a ve tarihe uyumlu, hakiki olduğuna inandığım bir hadistir ki; tenkidi zayıf, çok kişi tarafından kabul görmüş ve hak ettiği yere oturtulmuştur...

Hele ki başka bir hadisinde, “Siz, fırka fırka, parça parça bir haldeydiniz; Allah benim üzerimden sizi bir ülfetle kaynaştırıp birleştirdi” (B. Megazi, 56) şeklinde bir ifade vardır ki; daha önceki bölümlerde sunduğum “ümme-i vahide” olgusuyla iç içedir.

Ülfet kavramının zıddı; tefrika, firkalaşma manasındadır. Ve ihtilafa/mala mülke dayanan bir ayrılık, sınıflaşma, çelişme durumuna işaret eder. Ve ülfet esasında; sınıfsızlaşma, mal mülk savaşının nihayete ermesi manaları taşır.

Yani şirk; ülfetten tefrikaya doğru meylettiren bir fiildir...

“Şu bir gerçek ki, her ümmetin bir fitnesi vardır; benim ümmetimin fitnesi de maldır.” (Tirmizi, Zühd 26)

Fitne, ayrılık manasına gelir. Ümmeti parçalayan yegâne unsur, malca çoğalma yarışıdır. Nitekim Allah kitabında,

“Rabb'inin rahmetini onlar mı bölüştürüyorlar? Dünya hayatında onların geçimliklerini aralarında biz paylaştırdık. Ve onların kimini kimine derecelerle üstün kıldık ki, bazısı bazısını tutup çalıştırsın. Rabb'inin rahmeti, onların derleyip topladıklarından daha hayırlıdır” (Zuhruf Suresi, 32. ayet) biçiminde bir ifade kullanır.

Bu ifade; çoğu kimselerce, patron sınıfının eylemlerini mubah gösteren bir ayet olarak tanımlanır. Ancak işin aslı bu değildir.

Ayette kullanılan fiil; bir muhtaçlık belirtmektedir. Yani, insanlık kendi içinde vasıflandırılmıştır.

Dolayısıyla kolektif çalışmaya mahkûm ve muhtaçtır.

İşte bu derecelendirme dahi, kolektif dayanışmanın gelişmesi adınadır. Nitekim bu dayanışmadaki gaye, “ümme-i vahide”dir.

Bu yaklaşım, vahyin derinliği içinde önemli yer edinmiş bir yaklaşımdır ki; ruhu itibariyle, insanlığın tekâmül gerçeğini gözler önüne sericidir.

Yani, ümme-i vahide/tek topluma giden yolda, bireylerin terbiyesi için gerekli olan talim/egitim; yine yeryüzünde yapılmalıdır. Dolayısıyla imtihan denilen olgu; sonucu yeryüzünde yaşanması arzulanan bir sınavdan ibarettir.

“Allah, rızıkta kiminizi kiminize üstün kılmıştır. Fazla verilenler, neden rızıklarını ellerinin altındakilere aktarıp da hepsi onda eşit hale gelmiyor? Allah’ın nimetini mi inkâr ediyor bunlar?” (Nahl Suresi, 71. ayet)

Bu gerçek, Nahl 71’de gözler önüne serilir. Derecelendirilen rızık, Nahl 71’de ifade edilen eylem içindir. Yani kolektifleşme bilinci, edinilir bir bilinçtir. Gökten inme, jakoben bir bilinç değildir. Kalıcı ve etkin olan; ancak ve ancak, edinilir oluşuyla mümkündür.

Bu deneyimsel gelişim; vahyin genel prosedürüdür. Çünkü vahiy, süreci irdelerken “Allah’ın fiillerine” atfen kullandığı terimlerde dahi, bu deneyimsel gelişimi ön plana çıkarır.

Bu ne demektir diye sorarsanız şöyle bir diyalogla ifade edebilirim:

Kuran: “Ey X, karşıdan karşıya geçerken, dikkatli ol! Aksi halde helak ederiz seni...”

X objesi, otoyolda karşıdan karşıya geçerken dikkatsiz davranırsa ölür.

Ve Kuran, “Gördünüz mü? Onları nasıl da helak ettik!” diye genel işleyişi, kozmik bilincin ürettiği mekaniği tarif eder...

Dolayısıyla:

Kuran, “Mallarını Allah yolunda harcamayanlara acı bir azap müjdele!” dediğinde, mal biriktirip sermaye yığanların ürettiği toplum yapısının sınıflı ve düzlemsiz olacağı gerçeğine binaen, o kimselerin de mutlak anlamda bu hengâmeden nasipleneceğini belirtir. Ve oluşan sonuç ortaya çıktığında, “Allah nasıl da gazap etti” biçiminde yaklaşım sergileyerek; vahyin sürece hâkimiyetini gözler önüne serer...

Yani ilgili ayetler, bir patron sınıfı yaratma davasıyla vahyedilmemiştir. Ki bu hususta mütevatir olduğu belirtilen, yani tüm İslam topluluklarının üzerinde hemfikir olduğu bazı hadisler de noktada ilgi çekici veriler sunmaktadır:

“Yabancı halkların krallarına yaptıkları gibi, benim elimi öpmeyin. Ben kral değilim! Ben sadece sizden biriyim.” (Kadı İyaz, 1/172)

“Sizi kendime hizmet ettirerek sivrilmek, farklılaşmak istemem. Allah, kulunun kendisini kardeşlerinden farklı-seçkin görmesinden hoşlanmaz.” (T. Şemail, 164, Taberi’den naklen.)

“Ben ve şu, yavrusunu bağrına basan, yanakları güneş ve rüzgârdan yanıp kavrulan mazlum kadın,

kıyamet günü iki parmağım gibi yan yana olacağız.” (Edeb, 121; İbn Hanbel, 6/29)

Bu hadislerde çizilen tablo; sınıfsal çelişki ve ayrılıkları bertaraf eden bir algı düzeyinde oluşmuştur. Kaldı ki Allah Elçisi'nin genel prensibi olan “sınıfsızlaşma eğilimi” bu noktada büyük bir etki olarak karşımıza çıkabilir.

Ancak bu hususta en ilginç ifadeyi yine başka bir hadiste görürüz:

“İran ve Bizans hazineleri elinize geçtiğinde nasıl bir topluluk haline geleceğinizi biliyor musunuz? Allah'ın istediği topluluktan başka bir şey olacaksınız o zaman. Çekişeceksiniz, hasetleşeceksiniz, birbirinize sırt çevireceksiniz ve nihayet kin ve öfkeyle birbirinize girip muhacirlerin barınaklarına uğuşerek birbirinizin boynunu vuracaksınız.” (İ. M. Fiten, 18)

Hatta başka bir hadiste daha feci bir tablo çizilir:

“Bana şu gerçek vahyedildi: Ben kısa bir süre sonra aranızdan ayrılacağım. Ve sonra siz birbirlerinin boyunlarını vurmuş zümreler halinde benim ardından öbür âleme geleceksiniz.” (Buhari, *Tevhid*, 29; Nesei, *Hayl*, 1)

Yani mülkiyetin üreteceği standart kavgadan bahsedilir ve adeta geleceği görmüşçesine; Allah Elçisi'nin vefatı sonrası oluşacak konjonktür tespit edilir.

Ki her şey tıpkı bu hadisteki gibi olmuştur...

Allah Elçisi'nin vefatı sonrası, onun muazzez evlatları katledilir; bir avuç bozguncu, zalim ve madrabaz, İslam dinini bir saltanat sultasına evrilterek, sömürü ve zulme dayalı bir süreç tahakküm eder.

Ve günümüze kadar yaşananların özünde, bu zulüm şebekesinin gönlünde yatan yegâne sevgi olan “mal mülk artırma” sevgisinin ürettiği yıkım yaşanmaktadır...

Bu noktada tarihin ve toplumun vicdanına bir serzenişte bulunmak gerekir:

Musa gittiğinde “buzağı edinenler ile Muhammed gittiğinde mal edinenler aynıdır...

Çünkü iki topluluk da, ortak bir şizofreninin tasallutunu tetiklemiş; zulme sapmış, ayrışmış ve çelişmişlerdir...

İki kavmin de bugün geldiği noktada, aralarında hiçbir fark bulunmamakla beraber; ikisi de şirk bataklığına saplanmıştır.

Bu bağlamda, şirkin en ileri aşaması; malda iki ortağın meşrulaştırılmasıdır demek gerekir. Ki aslı böyledir.

Bu hakikat üzere, yeryüzünün isyanından evvel; aydın ve bilinçli vicdanların üreteceği “kutsal bir isyanın” ne kadar gerekli olduğunu görüyoruz. Çünkü ömrünü “mülkiyet meselesine” adanmış bir elçinin ümmeti olarak; mal ve mülk artırma yarışında; Haçlı emperyalizmiyle boy ölçüşür hale geliyoruz, bu vahim dramın belirginleşen yüzüdür...

Allah yardımcımız olsun...

Dabbe'tül Arz! (Arzın İsyanı)

“Sözün dikildiği yer gönüldür.

İsmarlandığı yer düşüncedir,

Onu kuvvetlendiren akıldır,

Meydana çıkararak dildir!”

İmam Ali

Dabbe, Kuran-ı Kerim’de 14 yerde tekil olarak geçen bir kavramdır. Kelime anlamı; hafif yürümektir. Daha çok; hayvanları temsilen kullanılır. Arap örfüne göre atlara uygun düşer, fakat Kuran’da sürüngenler için dahi kullanıldığı görülmüştür.

Dabbe, Kuran genelinde bazı ayetlerde “canlıların tümü”, bazı ayetlerde “sadece hayvanlar” ve sadece Sebe Suresi 14. Ayette, ağaç kurdu olarak kullanılır.

Kuran’ın genel semantiğinden kopuk olarak incelenmediği sürece; geleneksel hurafenin ürettiği “Dabbe” tasavvuruna ulaşmak imkânsızdır. Çünkü Dabbe kavramı çok açık bir kavramdır.

Dabbe; yeryüzünün isyanıdır!

İnsan eliyle üretilen yıkım sonrası oluşacak doğal refleks, tabiatın tepkisi ve insan neslinin yapıp ettiklerini yüzüne vuracak kıyımdır.

Dabbe, doğal bir reflekstir. Aslında; insanı gerçeklerle yüzleştiren etkiye dayalı tepkidir...

Sebe Suresi’nin 14. ayetinde bu durum şöyle anlatılır:

“Sonunda, Süleyman için ölüm hükmünü verdiğimizde, onun ölümünü, değneğini yiyen dabbe’ül arzdan/ağaç kurtçuğundan başkası onlara göstermedi. Süleyman yere yığılınca, açıkça anlaşıldı ki, eğer cinler gaybı bilmiş olsalardı, o alçaltıcı azap içinde bekleyip durmazlardı.” (Sebe Suresi, 14. ayet)

Ayette geçen “cinler”, yine hurafe dinciliğinin ürettiği tasavvurla ilişkisizdir. Bu cinler, yapı ustalarıdır.

Ancak bu yapı ustaları, kimliklerini gizleyen; kehanet ve benzeri iddialarda bulunan kimselerdir...

(Cin konusunu daha iyi analiz edebilmek için bkz. *Gayya Karanlığından Kuran Aydınlığına*, Eren Erdem)

Demek ki, Süleyman’ın ölümü üzerine çeşitli spekülasyonlar üreten, hatta bunu toplumsal bir mesele haline getiren birileri mevcuttur.

Öylesine güçlü spekülasyonlar ki; tüm halkın bu noktaya odaklandığından dahi bahsedebiliriz. Bugün kapitalizmin pazarlamacısı konumundaki televizyon programlarının ürettiği şizofreniye benzer bir şizofreniden bahsetmek gerekir.

Ancak bu süreçte “ansızın” vefat eden Süleyman’ın bastonunu kemiren bir ağaç kurdu; “istemsizce” gerçekleri gün ışığına çıkartır. Kemirildiğinden zayıflayan baston kırılır ve kısmen ağırlığı bastona dayanan Süleyman yere devrilir. Ansızın öldüğünden olay bu şekilde gelişir...

Peki, ne olmuştur?

Kâhinlerin, madrabazların, sihirbazların, büyücülerin, aracı tanrıların hegemonyası yıkılır!

Halk vicdanında “ağaç kurdundan” daha basiretsiz ve aşağılık bir duruma düşerler...

Yani dabbe, halka “gerçekleri gösterir...”

“Ve iza vakaal kavlu aleyhim ahracna lehum dabbeten minel ardı tukellimuhum ennen nase kanu bi ayatina la yukınun (yukınne).”

“Ve o söz gerçekleştiğinde! Arzdan mamul/topraktan mamul bir dabbe çıkartırız. Ve onlara ayetleri yalanladıklarını gösterir.” (Neml Suresi, 82. ayet)

Geleneksel İslam tasavvuruna göre dabbe; kıyamete yakın yerden çıkacak heybetli bir hayvandır. Ve kâfirlerin alınına cehennemlik, müminlerin alınına ise cennetlik mührü basacaktır.

Ancak bu inanç, ne Kuran’ın ne de yaşayan toplumun pratiğine uygun olmamakla beraber; Kuran dışı bir hurafedir.

Kuran’a göre dabbenin faaliyete geçmesi için “vakaal kavlu/sözün yerine gelmesi” önkoşuldur.

Bu ifade Kuran’da başka nerelerde geçer derseniz bakalım:

“Ve vakaal kavlu aleyhim bima zalemu fe hum la yentıkûn (yentıkûne).”

“İşledikleri zulümler yüzünden o söz tepelerine inmiştir; artık tek kelime söyleyemezler.” (Neml Suresi, 85. ayet)

Yine aynı surenin 85. ayetinde, “kavlu”nun gerçekliği gözler önüne serilir. İnsanlığın işlediği zulümler yüzünden kendi hazırladığı yıkımdan bahseden ayet; kendi elleriyle yapıp ettiklerinden dolayı hiçbir şeyi savunamaz hale gelen insanlıktan dem vurmaktadır.

Yine bu sözü çok net biçimde gözler önüne seren ayetlerden biri de Musa ve Firavun diyalogunu vurgulayan Araf Suresi’nde geçmektedir.

Büyücülerin oyunlarını bozan Musa için, “Böylece hak ortaya çıktı, onların yapıp ettikleri, işe yaramaz hale geldi” (Araf Suresi, 118. ayet) biçiminde bir ifade kullanılır.

Yani esas itibarıyla o söz; insanlığın zulmünün yadsınamaz boyutlarda “insanlığın yüzüne vurulduğu” gündür.

Oyunların bozulduğu, baldırların çıplak kaldığı, sistemin çöktüğü, palavraların, düzenbazlığın deşifre edildiği, sahtekârlığın ve kirli çamaşırların meydana döküldüğü, batılın toplum vicdanında sorgulandığı “süreç”tir.

Her sayfasında “Lehul Mülk” diye haykıran Kuran; çelişkilerin ve toplumsal ayrılıkların özünde yatan “sahte meta” algısını, hoş vakit geçirme aracı olarak görmektedir.

Yani bu bir “sefa” unsurudur. Dabbe ise; cefa sürecindeki ana unsurdur.

Dabbe; diyalektiğin en önemli kısmıdır!

Çünkü; varlık âlemindeki doğal döngünün de tabiatına aykırılık teşkil eden eylemlerin, bizzat şirk kulelerinde imar edildiği belirtilir. Yani; şirk/zulüm tabiatı bizzat tehdit eden bir olgudur.

Neden mi?

Çünkü kapitalizm; meta algısını her şeyin üstünde tutar. Bugün yok edilen doğal güzellikler, bombalanan beldeler, delinen ozon tabakası, katledilen hayvanlar, afyon din etkisiyle kıyılan canlılar, savaşlar, nükleer denemeler, petrol ve karbon salınımıyla oluşan küresel ısınma ve tamamı, mülkiyetçi sistemin eseri ve ürünüdür.

Tüketim toplumu üretebilme adına tüketilen tabiat, feryadufigan, can çekişmektedir.

Dabbe, kendisini fark ettirme gayesi taşımaz!

Tıpkı ağaç kurdu gibi. Emin olun ki; ağaç kurdu bastonu kemirdiğinde, kimse ağaç kurduna itibar etmez, oluşan sonucu gözlemlerdi.

Dolayısıyla, tabiat; tek toplumu katleden ayrılığın temellerini oluşturan “bireyci, kapitalist sistemin” ürettiği çılgın tüketim toplumunun etkisine bugün yüksek bir tepki göstermektedir.

Fakat insanlık sonuca dahi yeterince ilgi göstermemektedir. Ancak durum yıkıcı bir boyuta ulaştığında; tek kelime dahi edemeyecektir.

Bu Dabbe'nin birinci misyonudur.

İkinci misyonu ise; Musa misyonudur. Yani Musa'nın ürettiği insani isyan!

Kâinatın toplu kıyamı dediğimiz bu isyan dalgası; tabiatın tepkisine paralel biçimde, insan vicdanının tepkisinin etkiye dönüşmesi sürecidir.

Bu süreçte; sistemin pisliklerini meydana döken ve insanlık vicdanını aydınlatan her aydın birey “Kuran'da bahsedilen Dabbe'tül Arz"dır.

İsyan, kötü bir şey değildir. İsyan, yıkmak, parçalamak, zarar vermek manasına da gelmez. İsyan; daha evvel de izah ettiğim gibi, pislikleri gün ışığına kavuşturarak, ilmi bir yol tutarak halk vicdanını aydınlatmaktır.

Yani zamanımızın isyancıları, aydınlar, yazarlar, araştırmacılar, muallimler, uzmanlar ve bunların ürettiği gerçekliği halk vicdanına duyuran kitlelerdir.

İnsanlık vicdanının harabe bir binaya çevrildiği zamanımızda; yıkımın faturasını birilerine yüklemek yerine, toplumsal bir değişim ve gelişim yolunu seçmektir isyan.

Fakirin, yetimin, miskininin daha da kötü biçimde hallenmesine neden olan “mülk algısının” karşısında durmaktır.

Mülk artırma yarışında daha fazla başarı elde etmek için savaşlar çıkartan, kan döken, darbe yaptıran, can alan, katleden, tabiatı tahrif eden, zarar veren ve tüketen algının karşısında; üreten, paylaşan, seven ve aşkın hakikatine eren gönüller inşa edebilmektir isyan...

Ve gerçeklerin izini sürmektir...

Aşk ve esenlik ağacının altında gölgelenen, hayret ve haşyet içinde bir varlık türküsü mırıldanan o güzel gözlü çocuğun gülüşündeki gerçekliğe kadar...

Salat, Kible ve Hac

“İhtiyaç sahiplerine malını ver, paranı sayma!”

Öyle yaparsan Allah da sana sayı ile verir...

Mahını kilere kapatma (saklama);

Allah da senin rızkını daraltır.”

Allah Elçisi Muhammed

Büyük şair Halil Cibran der ki: “Onlar yaşamak için veriyorlar, çünkü vermezlerse ölür, yiterler...”

Ve bir atasözü der ki:

“Arının ağzına bal, kuyruğuna iğne verilmiştir. Hangisine talipsen onu alırsın...”

Ve yine Kuran’ın Meryem Suresi’nde, “Hurma ağacının kütüğünü kendine doğru salla, üzerine olgun, taze hurma dökülecektir” (25. ayet) biçiminde bir ifade kullanılır.

Kuran’ın okunmasından bihaber olanlar, bu ve benzeri ayetleri okurken; bir hikâye kitabı okurcasına, sürece ait bir veri sunulduğunu sanırlar!

Düşünsenize, Bedir’de, Uhut’ta uğruna gaza edilen, evlatları babasız bırakan, Allah Elçisi’ni ve kendisine bağlı olanları kırıp geçiren o haşmetli mücadelenin bayrağı konumundaki bir kitap; Meryem’in hurma ağacını nasıl silkeleyeceğinden bahsediyor!

Ne anlamak gerekir bu ayetten dersiniz?

Peki ben size, tüm bu savaşların, Bedir’in, Uhut’un, Hendek’in, Kerbela’nın bu ayet için yapıldığını söylesem ne dersiniz?

Hurma ağacından hurma silkeleme tarifi üzerine dökülen onca kan!

Ve 1.400 yıl boyunca insanlığa kan kusturan “Emevi dinciliği...”

Evet, her şey bu ayette gizli...

“Hurma ağacının kütüğünü kendine doğru salla, üzerine olgun, taze hurma dökülecektir.” (Meryem Suresi, 25. ayet)

Ayet ne diyor bir bakalım derseniz:

“Ey Meryem, hurma ağacının yanına git!

Ağacı kendine doğru silkele ki üzerine taze hurma dökülsün.

Neden mi?

Çünkü senin hurma yemen gerekiyor!

Eğer hurma yemen gerekiyorsa; ağacın yanına gideceksin! Ağacı silkeleyeceksin! Ve hurmaları yiyeceksin!”

Bazıları diyor ki, yumurtaya can veren Rabbim keramet sahibidir. Evliyasını korur, kollar...

Efendim bu ayet diyor ki: Allah’a dost olmak isteyen, emek harcasın. Üretsin, gayret halinde olsun!

Kuran, hiç kimseye, “Hurmaları toplattır ve toplananın başına otur ye” dememiştir.

Aksine, “Git hurmayı topla ve ye” demiştir.

Ve öylesine muhteşem bir döngü inşa etmiştir ki...

Silkele ve ye, nasılsa dalda yenileri bitecektir... Kökü yerde olan ağaç, herkese yetecektir...

Bunun için kavga etme. Sadece çalış, üret ve karşılığını al!

Bu kadar basit bir kurgu “insan sıfatınca” dehşet verici bir hezeyana dönüşmüştür.

Şeyh Şadi’ye insan nedir diye sorulur. Buna karşılık, “Birkaç damla kan, bin bir endişe” yanıtı verir.

Evet! İnsan, yeryüzündeki rızkın tükeneceğini zannederek, rızkı tekelleştirir ve özel himayesine alır. Bu, bir süre sonra üretimden kopuş ve sadece tüketim gibi sonuçlar üretir.

Aslına bakarsanız bugünün toplumu; zulmü ve barbarlığı sayesinde yaşayabilmektedir.

Onların elinden bunları aldığınızda, açlıktan ölürlersiniz...

Çünkü tüketim toplumu, üretimin niteliklerinden koparak, ötekileşir. Hatta bu hususta sahip olduğu tüm becerileri körelir ve Kuran’ın mele, müfret kavramlarına muhatap hale gelir.

Bu kavramlar, yiyen, yedikçe yiyen, şişen, tüketen, tipik bir kapitalisti tanımlar...

Bugünün temel ihtiyaçları, belirli bir zümre tarafından üretilmektedir. Mesela çiftçiler!

Çiftçiler olmasaydı, muhtemelen kitlesel ölümler olurdu.

Peki ya hayvancılar?

Protein yetersizliği ve ölüm...

Peki bu insanlar, tüketenler kadar refah ve esenliğe sahip mi dersiniz?

Elbette değil...

İşte bu ayetin hedef aldığı, karşısında gördüğü kitle; üretmediği halde üretenlerin sırtına yapışan parazitlerdir...

“Hiçbiriniz, kendi için arzu ettiğini mümin kardeşi için de istemedikçe iman etmiş olmazsınız!” (Hz. Muhammed)

“Ey âdemoğlu, ihtiyacından fazla kazandığın şeyi biriktirmedesin!” (Hz. Ali)

Öte taraftan bu ayet bir manifestodur...

“Der ki: Ey iman ettiğini söyleyen; içinde olduğunu söyleyip durduğun selam (müslim/ma-slim) ve esenlik için gayret et!”

Hurma ağacı yeryüzüdür!

Meryem ise, bütün insanlıktır!

Hemen bir beyin fırtınası yapalım: Eğer Meryem o ağacın yanına gittiğinde, bir adam karşısına dikilip, “Ey Meryem/İnsan, bu ağaç bana aittir! Sen bu ağaçtan yiyemezsin. Bunun için ancak bir ücret ödemek gerekir...” deseydi?

Kuran’ın cevabı aynen şu şekilde olurdu:

“Sor: ‘Kimindir gökler ve yer?’ Cevap ver: ‘Allah’ındır.’ O Allah ki, rahmeti öz benliği üzerine yazmıştır. O sizi, varlığında hiç kuşku bulunmayan kıyamet/devrim gününde bir araya mutlaka toplayacaktır. Benliklerini hüsrana yuvarlamış kişiler var ya, onlar iman etmezler.” (Enam Suresi, 12. ayet)

Benlikleri hüsrana yuvarlananlar...

Kuran’dan devam edelim isterseniz:

“İnsan mal ve zenginliğini kendisine yeterli görünce haddini aşar/tağut olur.” (Alak Suresi, 6-7. ayetler)

“Bana bırak doğarken yapayalnız olan o adamı,

Zenginliğine zenginlik kattığım

Etrafında dolanıp duran oğullarıyla

Önüne alabildiğine geniş imkânlar verdiğim o adamı...

Hâlâ gözü doymuyor! Verdiğimden de fazlasını istiyor!

Hayır! O böyle yaparak ayetlerimizi inkâr ediyor!

Ben onu dimdik bir yokuşa süreceğim.

Düşündü, ölçtü, tarttı,

Kahrolasıca nasıl da ölçüp biçti,

Canı çıkasınca boyuna hesap yapıp durdu,

Çevresine bakındı, kaşlarını çatıp surat astı,

Sonra sırtını döndü ve küstahça böbürlendi:

‘Bunlar eskilerin masallarından başka bir şey değil’ dedi.

‘Bu bir insan sözü, başkası değil’ diye diretti.

Onu ateşe sokacağım...

O öyle bir ateş ki, geride bir şey kalmaz.

Derileri yakıp kavurur...” (Müddessir Suresi, 11-29. ayetler)

“Kahrolsun Ebu Leheb iktidarı, kahrolsun!

Malı ve kazancı onu kurtaramayacak!

O alev alev yanan ateşe atılacak!

Çenesi düşük karısı da!

Boynundan bağlanmış bir iple!” (Leheb Suresi)

Her sayfası “Lehul Mülk” diye haykıran bu kitabın bugün vahyedildiğini düşünelim derseniz?

Böylece, salat, hac, kible gibi gerçekleri daha net görebiliriz...

Yıl: 2010

Yer: İstanbul

Allah Elçisi Muhammed, İstanbul’da doğdu. Ve burada yetişti. Bu süreçte, mütevazı bir eğitim aldı. Pazarlarda çalışırdı ve pazarcılara yardım ederdi.

Ara sıra yalnız kalmak için Anadolu Kavağı’ndaki Yoros Kalesi’ne gider; düşüncelere dalardı.

Ve bir gün...

Şehre döndüğünde bir bildiri yazdı.

Bildirisi şu isimlere yönelikti:

- Koç ailesi
- Sabancı ailesi
- Ülker ailesi
- Şahenk ailesi
- Eczacıbaşı ailesi
- Tara ailesi
- Yazıcı ailesi
- vs.

Bildirisinde şunlar yazıyordu:

“Allah yolunda mallarınızı infak edin/dağıtın. Mal tutarak kendinizi tehlikeye atmayın. İyilik edin. Çünkü Allah iyilik edenleri sever...” (Bakara Suresi, 195. ayet)

“Ve sana neyi infak edeceklerini de soruyorlar. De ki: ‘Helal kazancınızın size ve bakmakla yükümlü olduklarınıza yeterli olanından artanını verin.’ İşte Allah, ayetleri size böyle açıklar ki, derin derin düşünebilesiniz.” (Bakara Suresi, 219. ayet)

“Ey iman edenler! Alışverişin, dostluğun, şefaatin olmadığı o gün gelmeden önce size verdiğimiz rızıktan infak edip dağıtın. Küfre sapanlar zalimlerin ta kendileridir.” (Bakara Suresi, 254. ayet)

“Mallarımı Allah yolunda harcıyıp sonra bu harcadıklarına bir eziyet ve başa kakma eklemeyenlerin, Rab’leri katında kendilerine has ödülleri vardır. Korku yoktur onlar için, tasalanmayacaklardır onlar.” (Bakara Suresi, 262. ayet)

“Ey iman sahipleri! Allah’a ve ahiret gününe inanmadığı halde, insanlara riya için malını infak eden kişi gibi, sadakalarınızı başa kakmak ve eza etmek suretiyle boşa çıkarmayın. Böylesinin durumu, üzerinde biraz toprak varken tepesine şiddetli bir yağmur inip kendisini cascavlak bırakmış yalçın bir kayanın haline benzer. Böyleleri, kazandıklarından hiçbir şey elde edemezler. Allah, küfre sapan bir topluluğu doğruya ve güzele kılavuzlamaz.” (Bakara Suresi, 264. ayet)

“Allah’ın hoşnutluğunu kazanmak ve öz benliklerindeki kökleştirmek için infakta bulunanlara gelince, onların durumu kendisine bol yağmur isabet edip de ürününü iki kat veren bir bahçenin durumuna benzer. Böyle bir bahçeye bol yağmur düşmese de bir çisenti, bir nem bile yetiştir. Allah, yapmakta olduklarınızı tam bir biçimde görmektedir.” (Bakara Suresi, 265. ayet)

“Ey iman sahipleri! Kazandıklarınızın ve yerden sizin için çıkarmış olduklarımızın temiz ve güzellerinden infak edin. Kendinizin göz yummadan alıcısı olmadığınız pis/bayağı şeyleri vermeye kalkmayın. Bilin ki Allah Gani’dir, cömertliğinde sınır yoktur; Hamit’tir, bütün övgülerin sahibidir/övgüye layık olanları gereğince över.” (Bakara Suresi, 267. ayet)

“Mallarımı; gece ve gündüz, gizli ve açık infak edenler var ya, işte onlar için Rab’leri katında kendilerine özgü ödüller vardır. Korku yoktur onlar için; tasalanmayacaklardır onlar.” (Bakara Suresi, 274. ayet)

“Sevdiğiniz şeylerden infak etmedikçe hayırda erginliğe/dürüstlüğe asla ulaşamazsınız. İnfak etmekte olduğunuz her şeyi, Allah çok iyi bilmektedir.” (Âli İmran Suresi, 92. ayet)

“Allah’ın, lütfundan kendilerine verdiği şeyde cimrilik edenler, bunun kendileri için hayırlı olduğunu sanmasınlar. Tam aksine bu onlar için bir şerdir. O cimrilik konusu yaptıkları şey, kıyamet günü bir tasma gibi boyunlarına dolandırılacaktır. Göklerin ve yerin mirası Allah’ındır. Allah, yapmakta olduklarınızdan haberdardır.” (Âli İmran Suresi, 180. ayet)

“De ki: ‘Eğer Rabbim’in rahmet hazinelerine sahip olsaydınız, o zaman da harcanır biter korkusuyla cimri davranırdınız.’ İnsan çok cimridir.” (İsra Suresi, 100. ayet)

Bunlar, Allah Elçisi’nin; Leheb ailesi ve Mekke kodamanlarını çıldırtan kelimeleridir. Zaten bu sözler üzerine oluşan ihtilaf savaflara dönüşmüştür.

Çünkü bugün yaşayan versiyonları gibi; o gün de bu aileler:

Allah’a inanan,

Namaz kılan,

Zekât veren (malının 1/40’ını dağıtan) kimselerdi...

Hatta meşhurlarından Velid bin Muğyi, bizzat Müddessir Suresi’ne muhatap olmuştur...

Peki, namaz, salat, hac; bu çağrı kime yapılırdı dersiniz?

Elbette tüm insanlığa. Fakat o bildiğimiz anlamda değil tabii ki...

Şimdi salat meselesine girelim:

Salat kelimesi, saly ve salv köklerinden türemiş, “ateşten korunmak için uylukları hareket ettirmek” manasına gelen bir kavramdır.

Kuran çevirilerinde “namaz” olarak çevrilen bu kavram, maalesef Emevi döneminde “namaz” kelimesine indirgenmiştir.

Hali hazırda, namaz kelimesi Arapça olmayıp, Farsça bir kelime olmasına rağmen, din diline entegre edilmiş, salat kavramı görülen her yere bu kelime yapııştırılmıştır...

Din dilinde salat; hurma ağacındaki hurmayı elde etmek için ağacı silkelemektir...

Kıble kelimesi “hedef, misyon” manasına gelir.

Yani salat, hac/Kâbe hedefi için hareket etmek, eylem üretmektir.

Kuran’da salat farklı formlarda sunulur:

“Yazıklar olsun o namaz kılanlara ki, onlar salatlarından gafildirler...” (Maun Suresi, 4-5. ayetler)

Desteklemek

“Şu bir gerçek ki, Allah ve melekleri, o Peygamber’e destek verirler/SALAT EDERLER. Ey inananlar! Siz de ona destek olun/onun şanını yüceltin ve ona içtenlikle selam verin.” (Azhab Suresi, 56. ayet)

Topluma Yararlı Birey Olma/Toplumcu

“Şeytan; uyuşturucu ve kumara sokularak aranızda düşmanlık ve şiddetli nefret yerleştirip sizi Allah’ı anmaktan, namazdan geri çevirmek ister. Artık son veriyorsunuz değil mi?” (Maide Suresi, 91. ayet)

Mal Paylaşma

“Salatı dosdoğru uygularlar onlar. Ve bundan dolayı kendilerine rızık olarak verdiklerimizden bol bol dağıtırlar.” (Enfal Suresi, 3. ayet)

“Dediler ki: Ey Şuayb! Salatın mı emrediyor sana, atalarımızın kültürünü terk etmemizi yahut mallarımızda dilediğimiz gibi davranmaktan vazgeçmemizi? Esasında sen; gerçekten yumuşak huylu, olgun bir insansın.” (Hud Suresi, 87. ayet)

“Onlar, Rab’lerinin yüzünü arzularak sabrederler, namazı kılarlar, kendilerine verdiğimiz rızıklardan gizli ve açık dağıtırlar ve kötülüğü güzellikle savarlar. İşte bunlar içindir ölümsüz yurt.” (Rad Suresi, 22. ayet)

“İnanan kullarıma söyle: Namazı kılsınlar, kendilerine verdiğimiz rızıklardan, hiçbir alışverişin, hiçbir dostluğun olmadığı o gün gelmeden önce, gizli ve açık infak etsinler.” (İbrahim Suresi, 31. ayet)

“Ailene namazı emret, kendin de ona sabırla devam et! Biz senden rızık istemiyoruz. Seni biz rızıklandırıyoruz. Sonuç takvanındır!” (Taha Suresi, 132. ayet)

Ahlaki, Akli Değerleri Yaygınlaştırma, Eğitime Destek Verme

“Ama arkalarından öyle bir nesil geldi ki; salatı yitirdiler, şehvetlere uydular. Bunlar, azgınlıklarının cezasını bulacaklardır.” (Meryem Suresi, 59. ayet)

“Onlar o kişilerdir ki eğer kendilerini yeryüzünde imkân ve güç sahibi yapsak namazı kılarlar, zekâtı verirler, iyiliğe özendirirler, kötülükten sakındırırlar. Tüm iş ve oluşlar Allah’a varır.” (Hac Suresi, 41. ayet)

“Allah uğrunda O’na yaraşır bir gayretle didinin. O sizi seçmiş ve dinde size hiçbir güçlük çıkarmamıştır. Babanız İbrahim’in milletini esas alın. Allah sizi, önceden de şu Kitap’ta da ‘Müslümanlar/Allah’a teslim olanlar’ diye adlandırdı ki, Resul sizin üzerinize bir tanık olsun, siz de insanlar üzerine tanıklar olasınız. O halde namazı kılın, zekâtı verin ve Allah’a sarılın. O’dur sizin Mevla’nız. Ne güzel Mevla’dır O, ne güzel yardımcıdır O!” (Hac Suresi, 78. ayet)

“Hepiniz O’na yönelerek O’na karşı gelmekten sakının, salatı uygulayın; müşriklerden olmayın.” (Rum Suresi, 31. ayet)

“Gizli konuşmanızdan önce, sadakalar vermekten ürperdiniz mi? Çünkü yapmadınız. Allah size tövbe nasip etti. Artık salatı uygulayın, zekâtı verin, Allah’a ve resulüne itaat edin. Allah, yaptıklarınızdan haberdardır.” (Mücadele Suresi, 13. ayet)

Özellikle Mücadele Suresi’ne baktığımızda, birilerinin bir işi yaparken erindiğini, bu nedenle Allah’ın onlara bir şans daha verdiğini görürüz. Bu şans; “namazı kılın” olarak çevrilemez. Çünkü, orada tamamlanması gereken bir infak işi vardır. O infak işi salat olarak anılır.

Yani salat:

- Mal paylaşma
- Bir arada bulunma
- Birbirini destekleme
- Eğitim, gelişim
- Sürekli bir faaliyet
- Şirke karşı tavır, haniflik/devrimci tavır gibi anlamlara işaret ederken, “ekiymus” fiiliyle birlikte kullanıldığında “nüsuk/ritüel” bazında bir uygulama ortaya çıkabilir.

Nitekim salat, toplumu hedefe hazırlama adına üretilen faaliyetlerken, namaz bu işin kimin adına yapıldığının ilanıdır. Yani her ikisi bir arada iken bir ibadet, yani kulluk ortaya çıkar.

Bundandır ki, namaz kıldığı halde mülk artıranlar için, “Veyl olsun o namaz kılanlara ki...” (Maun Suresi, 5. ayet) biçiminde bir ifade kullanılır.

“Hatırla o zamanı ki, biz Beytullah’ı insanlar için sevap kazanmaya yönelik bir toplantı yeri ve güvenli bir sığınak yaptık. Siz de İbrahim’in makamından bir salat yeri edinin. İbrahim ve İsmail’e şu sözü ulaştırmıştık: Tavaf edenler, kendini kulluk programına verenler, rükû-secde edenler için evimi temizleyin!” (Bakara Suresi, 125. ayet)

Bu ayet tek başına salata ve Kâbe'yi bizlere tanımlamaya yeterlidir.

Kâbe tanımlanırken, “sevap kazanma yeri” olarak ifade edilir. Sevap kelimesi; bir iş karşılığı oluşan emek değeridir. Yani emeğin karşılığıdır.

Güven, “emn” kökünden gelir. Yani iman, güven manası da içermektedir. Dolayısıyla, iman edenlerin bulunduğu bölge güvenlidir.

Bu güven, fakirlik ve açlığa karşı oluşmuş bir güvendir. Sevapla ilişkilidir. Yani emeğin korunması noktasında bir anlam ihtiva eder.

Ve İbrahim makamından bir salat yeri edinim bölümü; meselenin en vurucu noktasıdır...

Salatın kelime anlamını verirken, ateşten korunmak için uylukları hareket ettirmek, fiil üretmek manasına geldiğini belirtmişim.

Ne ilginçtir ki, salat kelimesinin en çok anıldığı kişilik; ateşe atılma tehlikesi yaşayıp bundan korunmuş olan İbrahim'dir.

“Hani Rabb'i, İbrahim'i bazı kelimelerle imtihana çekmiş, o da onların hakkını vermişti de Rab şöyle demişti: ‘Seni insanlara önder yapacağım.’ İbrahim, ‘Soyumdan birilerini de’ deyince Allah, ‘Benim ahdime zalimler eremezler’ buyurdu.” (Bakara Suresi, 124. ayet)

“Hatırla o zamanı ki, biz Beytullah'ı insanlar için sevap kazanmaya yönelik bir toplantı yeri ve güvenli bir sığınak yaptık. Siz de İbrahim'in makamından bir salat yeri edinim. İbrahim ve İsmail'e şu sözü ulaştırmıştık: Tavaf edenler, kendini ibadete verenler, rükû-secde edenler için evimi temizleyin!” (Bakara Suresi, 125. ayet)

“İbrahim şöyle yakarmıştı: ‘Rabbim! Şu kenti güvenli bir kent yap, halkının Allah'a ve ahiret gününe inananlarını çeşitli ürünlerle rızıklandır.’ Rab dedi ki: Küfre sapanları bile rızıklandırırım. Ama az bir nimetle rızıklandırır, sonra da ateş azabına itiveririm. Ne kötü bir dönüş yeridir o...” (Bakara Suresi, 126. ayet)

“Öz benliğini beyinsizliğe itenden başka kim, İbrahim'in milletinden yüz çevirir? Yemin olsun ki biz onu dünyada seçip yüceltmıştık. Ve o, ahirette de barış ve iyilik sevenlerden biri olacaktır elbette...” (Bakara Suresi, 130. ayet)

“Allah kendisine mülk verdiği için, Rabb'i hakkında İbrahim'le çekişeni görmedin mi? İbrahim şöyle demişti: ‘Benim Rabbim odur ki, hayat verir ve öldürür.’ O da şöyle demişti: ‘Ben de hayat veririm, hem de öldürürüm.’ İbrahim, ‘Allah, güneşi doğudan getiriyor, hadi sen onu batıdan getir’ deyince, küfre sapan o adam apışıp kalmıştı. Allah, zalimler toplumunu doğruya ve güzele kılavuzlamaz.” (Bakara Suresi, 258. ayet)

Bakara Suresi'nin 258. ayetinde geçen, “Allah'ın mülk vermesinden ötürü azan kişi” Nemrut'tur.

Kuran, Nemrut'u tanımlarken; mülkü yüzünden şırmamış ve melikleşmiş kişi olarak tanımlar.

Nitekim, mal ve zenginliğinin kendisinde oluşturduğu psikolojik etki, “Ben de hayat veririm, hem de öldürürüm” biçimindedir.

Mülk ve zenginliği nedeniyle “istiğna”, yani müstağni olan; haddini aşan, ölçüyü bozan ve mülke

hükmetmeyi insanlığa hükmetme adına önemli gören bu algının ürettiği etki, yıkım ve yozlaşmadır.

Öyledir ki; insanlığı “kendi yonttuğu putlara sacit” kılan bu grup; mülke egemenleşerek melikleşir. Daha evvelce “Şirk Melikleri” yazımda ele aldığım bu konu, süreklilik arz eden bir karakteri tanımlayan bu gibi ayetlerde çarpıcı formlarda sunulur...

“İbrahim ne bir Yahudi’ydi ne de bir Hıristiyan. O, sadece hanif bir Müslüman’dı/Allah’a teslim olandı. O müşriklerden değildi.” (Âli İmran Suresi, 67. ayet)

“De ki: Allah, doğrusunu söylemiştir/vaadinde sadıktır. Hadi artık hanif olarak İbrahim’in milletine uyun! Müşriklerden değildi o.” (Âli İmran Suresi, 95. ayet)

“Şu da kuşkusuz ki, İbrahim başlı başına bir ümmetti; bir hanif olarak Allah’ın önünde eğiliyordu, müşriklerden değildi.” (Nahl Suresi, 120. ayet)

Hanif, kelime anlamı itibariyle “dönen, dönüş yapan, şirkin her türlüşünden yüz çeviren” manalarına gelir. Tarihsel olarak ise, “ata ve ecdat kabullerinin tahakkümüne göğüs germek suretiyle döndüren, devrimci” manasındadır. İbrahim “tek toplumun prensibi olan, selam anlayışının mensubuydu.” Yani Müslüman’dı.

“İbrahim, babası Azer’e şöyle demişti: Putları tanrılar mı ediniyorsun? Seni de toplumunu da açık bir sapıklık içinde görüyorum.” (Enam Suresi, 74. ayet)

Mülkü ve serveti yüzünden azan kişi (Nemrut) halkına “afyon dini” dayatmaktadır. Afyon din, Allah-insan ilişkisinin ortasına dikilen şirk ağacının merkezde konumlandırıldığı dindir.

Bu din eski dönemlerde “elle yontulan”, günümüzde de şirk meliklerinin zihin dünyasında yontulan araçlarca yürütülür.

Bu araçlar için Kuran, “dunillah” der. Dunillah, Allah’ın astları manasına gelir ki; dunillahın iddiası, Allah’a yaklaştırmaktır.

Ancak genel gayesi ise, “Lehul Mülk” ibaresinin üzerini örtmek, şekil ve nüsukları merkeze alan bir din algısı üreterek, kitleleri afyonlamak, emek gibi kutsal bir değeri, mistik ve gaybi bilgilerde ötelemek, farklı âlemlerde karşılığı olan bir unsur haline getirerek değersizleştirmektir.

Bugün yaşanan din, bir “dunillahlar ütopyasıdır.”

Dikkat edersek, dunillahlar; emperyalizmle asla çelişmez. Emperyalizmle sürekli bir ilişki halindedir...

Yani, o gün Nemrut sarayına bağlı olanlar, bugün de Nemrut sarayına bağlıdırlar. Nemrut’un çıkar ve menfaatlerine uygun fetvalar üretir, kitleleri bu yönde afyonlar ve Nemrut’un ideal sistematiğine “dini uydururlar.”

Bizim abdestli kapitalizm dediğimiz şey budur.

“Böylece biz İbrahim’e göklerin ve yerin melekûtunu gösteriyorduk ki, gerçeği görüp bilerek inananlardan olsun.” (Enam Suresi, 75. ayet)

İbrahim, üveysidir. Yani; yeryüzündeki tabiat olaylarını, dengeyi, genel işleyişi gözlemleyerek bazı

çıkartımlar yapmıştır. Böylece, arza hâkim olan beşeriyet elbisesini yırtmış; insanlığın genel durumuna “isyan” etmiştir.

Bu kutsal isyan, Musa'nın nitelikli isyanından daha ileri düzeydedir. Çünkü; İbrahim, toplumun aklını başından alan düşünceler öne sürmüş; onları defalarca şaşırtmış, düşündürüp sorgulatmış ve bu yolla onları irşat etme yoluna gitmiştir.

“Dedi: Gördünüz mü neye kulluk ediyormuşsunuz!” (Şuara Suresi, 75.ayet)

“Babası dedi: Sen benim ilahlarımdan yüz mü çeviriyorsun ey İbrahim! Eğer bu işe son vermezsen, vallahi seni taşlarım. Uzun bir süre uzak kal benden!” (Meryem Suresi, 50. ayet)

“Dediler: Tanrılarımıza bunu sen mi yaptın, ey İbrahim?”

“Dedi: Hayır, ben değil. Şu büyükleri yapmıştır onu. Hadi, sorun onlara eğer konuşabiliyorlarsa!”

“Sonra, yine kendi kafalarına döndürüldüler: Vallahi, sen de bilirsin ki, bunlar konuşamazlar.”

“İbrahim dedi: Siz, Allah'ın berisinden, size hiçbir şekilde yarar sağlamayan, zarar veremeyen şeylere mi tapıyorsunuz?” (Enbiya Suresi 63-64-65-66. ayetler)

“Hani, babasına demişti ki: Babacığım; işitmeyen, görmeyen, sana hiçbir yarar sağlamayan şeylere niçin kulluk ediyorsun?” (Meryem Suresi, 42. ayet)

“Dediler: Yakın bunu! Eğer bir şey yapacak kişilerseniz, ilahlarınıza yardım edin.”

“Biz de şöyle dedik: Ey ateş, İbrahim'e bir serinlik ol, bir selam ol!” (Enbiya Suresi, 68-69. ayetler)

“Toplumunun İbrahim'e cevabı sadece şunu söylemeleri oldu: ‘Bunu öldürün, yahut yakın!’ Ama Allah onu ateşten kurtardı. İnanan bir toplum için bunda elbette ibretler vardır.” (Ankebut Suresi, 24. ayet)

İbrahim hiç boş durmamış, sürekli gayret etmiş ve mücadele halinde olmuştur. Nemrut'la, bölgesel kâhinlerle, put yontucularıyla, cahil halkla...

Onu bu mücadeleye iten şey; vicdanı ve miskinlerin genel halidir:

“İbrahim, gerçekten yufka yürekli bir insandı; herkes için ah eder, içini çekerdi, yalvarıp yakarırdı.” (Hud Suresi, 75. ayet)

“Selam olsun İbrahim'e!” (Saffat Suresi, 109. ayet)

“İbrahim'le, beraberinde olanlarda sizin için çok güzel bir örnek vardır. Hani, onlar toplumlarına şöyle demişlerdi: ‘Biz sizden de Allah dışındaki kulluk ettiklerinizden de uzağız. Sizi tanımıyoruz. Sizinle bizim aramızda, siz Allah'a, yalnız Allah'a inanıncaya kadar, sürekli düşmanlık ve nefret olacaktır.’ Ancak İbrahim babasına şöyle demişti: Senin için hep af dileyeceğim ama Allah'tan sana gelecek şeyi geri çevirme gücüm yoktur. Ey Rabbimiz! Yalnız sana güveniyoruz, yalnız sana yöneliyoruz! Dönüş yalnız sanadır!” (Mümteherine Suresi, 4. ayet)

Bu noktada, İbrahim'in yaşamının bütününe “salat” dememiz çok doğru olacaktır. Çünkü, ata ve ecdat kabullerini reddiyesine rağmen, her şeyi göze alıp; sistem dışına çıkmış ve mücadele halinde

olmuştur.

Bu mücadelesi, defalarca musibet ve belalar üretmiş, ancak; İbrahim “sakınanlardan” olmuştur.

Çünkü, yüksek idrak ve basiretiyle olayları gözlemlene yetisi söz konusudur.

Konumuza dönecek olursak eğer; salat bir geçiş süreci eylemselliğidir.

Rükünleri, kıyam, rükû ve secdedir.

Anlamları ise şu şekilde belirtilmelidir:

Kıyam: Dini/gerçekleri ayağa kaldırmak. Zihniyet devrimi, özgürlük mücadelesi, boyunduruk altındakilerin özgürleşme mücadelesi.

Rükû: Tevazu, huşu ve haşyet

Secde: İtaat, bağlılık

Yaşamın içinde bu fonksiyonları, kıbleniz/hedefiniz için gerçekleştirirseniz buna salat denir. Ve namaz; ben hedefim için kıyam, rükû ve secde ediyorum biçiminde bir deklarasyon ve ilandır.

Yani namaz, salatın ilanı ve pratik anlamda sosyolojik etkileri olan bir hatırlatıcısıdır.

Yani, salatın olmazsa olmazlarını hatırlatan küçük bir pratiktir. Ve gereklidir...

Daha doğrusu; salatın ibadeti/kulluğu “yaşamın içinde”, nüsuku/ritüeli ise; bir arada uygulanan ritüel bünyesinde açığa çıkmaktadır ki, birbirinden kopmaz iki olgu olarak bu iki hakikat günümüze kadar gelmiş fakat birbirinden kopartılmıştır.

Salat, kesretten vahdete doğru meyleden bir süreçtir.

İnsanlığı doğruya kılavuzlama yolculuğuna çıkmaktır. Ve her güzel iş salat dairesine girer...

Salatın sosyal fonksiyonlarını tanımlaması açısından “Felak Suresi”ni inceleyelim:

Felak Suresi:

“*Kul euza bi rabbil felak (felakı).*”

“Sığındığımı ilan ederim karanlığa galip gelen aydınlığın sosyoekonomik efendisine.”

“*Min şerri ma halak (halaka).*”

“Eşit yaratıldığı halde üstünlük taslayarak kötülük eden yaratıkların algısından uzağım.”

“*Ve min şerri gasikın iza vekab (vekabe).*”

“Ve egemenleştiği zaman karanlık, karanlığın sonuçlarından uzağım.”

“*Ve min şerrin neffasati fil ukad (ukadi).*”

“Ve insanların içinde dert olan nedenlere hayat verenlerin tavrından uzağım.”

“*Ve min şerri hasidin iza hasede (hasede).*”

“Ve mülke biat edip, başkalarının sahip olduklarına göz dikerek onlara ulaşmayı arzulayanların davranışlarından uzağım.”

Şimdi diyecekler ki, “Eren Erdem kafasına göre anlam veriyor. Yok bin yıllık bilgi yanlış da Eren Erdem mi doğru?” vs.

Ki bu tip sözleri çok fazlaca işitmeye başladım. Ama, neden yukarıdaki gibi bir çeviri yaptığımı şimdi izah edeceğim..

1. *“Kul euzu bi rabbil felak.”*

“Sığındığımı/bağlılığımı ilan ederim karanlığa galip gelen aydınlığın sosyoekonomik efendisine...”

Kuran’da geçen rab kelimesi, toplumun sosyoekonomik anlamdaki efendilerine binaen söylenmiştir. Daha önce de belirttiğim gibi bunu en iyi “Alak Suresi” bünyesinde görürüz ki:

Alak Suresi 3: Oku, senin Rabb’in “ise” daha kerimdir.

Alak Suresi 4: O kalem ile yazmayı/bilgiyi paylaşmayı öğretti.

Alak Suresi 5: İnsana bilgisi dahilinde olmayanları öğretti.

Alak Suresi 6: Sakın öyle düşünme. Hayır! İnsan mutlak surette haddini aşar/sistemi bozmaya çalışır.

Alak Suresi 7: Kendisini “tüm ihtiyaçların üstünde gördüğü için” şeklinde, dönemin sosyoekonomik rab(efendi)lerine gönderme yapılmıştır. Bu kelimenin semantik anlamdaki açılımı, “rızk veren” ile örtüşür.

Rab, Allah’ın sadece bir sıfatıdır. Her sıfatı gibi “üstünlük ölçüsü vardır ve genel olarak, sosyoekonomik alanda kullanılır.”

Felak kelimesi ise, yırtmak manasına gelen “flk” kökünden türemiştir. Başlıca anlamı “güneş ışıklarıyla aydınlanmış gündüz/sabah değildir.”

Felak kelimesi, kök anlamıyla bağlantılı olarak, “karanlığa galip gelen aydınlık” anlamına gelir. Bu anlamı zenginleştiren diğer anlamlar; iki tepe arasındaki düz yol, cehennem, falaka, yarık ve yaratıktır.

Yani “felak”; öyle bir karanlıktan aydınlığa çıkıştır ki, iki tepe (iki zıt konum gibi görülen aynılığın) arasındaki düz ve çelişkisiz yoldur.

Esasen, aynı odağa hizmet eden iki “muhalif görünümlü” unsurun dışında kalmak gibi özetlenebilir. Ki bu işin aydınlığa çıkartacağı bilgisi de kelime bünyesinde verilir...

2. *“Min şerri ma halak (halaka).”*

“Eşit yaratıldığı halde üstünlük taslayarak kötülük eden yaratıkların algısından uzağım.”

Kuran’ın yaratılmıştan kastı; eşitliktir. Yani; kimsenin kimseden üstün olmadığını vurgulamak için “halak” ifadesi kullanılır. Halak kalıbı, “h-l-k” kökünden türemiştir. Bu kökün genel anlamı; halk, huluk/ahlak, yaratılmış gibidir.

Ancak bu anlamlar birbiriyle paraleldir. Yani bu kavrama bakıldığında çıkması gereken sonuç; temel ahlaki prensiplerle donanmış, yani halk olma/toplu yaşama bilincine erişmiş olanlardır. Bu, kelebeklerin neden sadece iki gün yaşadığı sorusuna verilen yanıt gibidir. Neslin ve ekolojik sistemin bütünlüğü ve devamı için...

İşte halak kelimesinin temel anlamı budur. Ancak, bu sistemin dışına çıkararak onu tahrif edenlerin genel algısından uzak durmak için “min şerri” kalıbıyla; o algıdan uzağım, benim bakışım öyle değil böyledir, gibi bir yaklaşım sergilenmiştir.

3. *“Ve min şerri gasikın iza vekab (vekabe).”*

“Ve egemenleştiği zaman karanlık, karanlığın sonuçlarından uzağım.”

Bu ayet kilit bir ayettir. “Gasak” kelimesi, tüm olumsuzluklara imkân tanıyan karanlığın geceyi bürümesi manasına gelir. Yani, her şeyin görmezden gelindiği, bilginin çarpıtıldığı ve algıların körleştirildiği ortamın genel adıdır. Felakın tam zıddı olarak konumlanmıştır.

Gasak hali bir sonuç üretir, bezginlik ve bıkkınlığa dayalı bir kölelik halinin sahibidir.

4. *“Ve min şerrin neffasati fil ukad (ukadi).”*

“Ve insanların içinde dert olan nedenlere hayat verenlerin tavrından uzağım.”

Dikkatli incelersek eğer, önceki ayetlerle uyum içinde işlemesi gereken bir süreci kavrayacağız. Öncelikle “aydınlığın efendisi” Allah’a atıf yapılır, ardından karanlığın efendileri tanıtılır ve bu efendilerin egemenliği dahilindeki toplumun temel sorunlarına hayat verenlerden bahsedilen bu ayetle devam edilir. Bu ayet, gasak ehlinin ürettiği toplumun genel ıstırabını dile getirmektedir. Bu ıstırapa ortak olmama adına “felak ehline” çağrı yapılır ve o anlayışa karşıt konumlanma suretiyle mücadeleye çağrılır...

5. *“Ve min şerri hasidin iza hased (hasede).”*

“Ve mülke biat edip, başkalarının sahip olduklarına göz dikerek onlara ulaşmayı arzulayanların davranışlarından uzağım.”

Ve finalde “haset” kelimesiyle genel tablo çizilir... Esas amaç vurgulanır:

Haset: Haset, bir kimsenin hayırlı bir işi veya evi, malı, mülkü, ilmi olsa, o kimseden bunların gitmesini, onda olmayıp, kendinde olmasını istemektir.

Ve muhteviyatında “bencillik/ego ve çekememezlik” vardır. Fakat, bu istekliliğin eleştirisini yapan temel gerekçe, tüm bunlara “sahip olanların sarf ettiği emeği sarf etmeden” kavuşma arzusu yatar ki, esas tehlike budur.

Bu istekliliğin nedeni, metaya olan bağımlılıktır. Bu bağımlılıktan ötürü, sürekli biz hezeyan hali oluşturan altbenlik, toplumsal paradigmayı bu yönde koşullayarak, biçimlendirir.

Dolayısıyla, insanlığın temel sorunlarının sürekliliğine, o sorunları üreten anlayış (KAPİTALİZM) ile işbirliğine girişerek NEFES verenlerin ürettiği toplumun içine düştüğü tablo çizilir.

Bu tablonun güncel portresi şöyledir:

Algıları körelmiş ve sürülemiş toplumun, kendilerinde var olan temel sorunların nedeni olan anlayışa hizmet edenlere olan bağılılıkları nedeniyle, algılarını körelten düşünsel ortam daha da güçlenmiştir.

O sorunlara hayat veren ve bunu sadece “sahip olma güdüsüyle yapan” odakların giriştiği işbirliği, toplumun değer ve kavramlarına tecavüz etmiş, böylece “gasak” hali baş göstermiştir.

Bu halden çıkışın yolu, yine aynı odaklara biat eden “ikinci tepeye sığınmakla” değil, o tepelerin orta yerindeki buhran vadisinden çıkmakla mümkündür. Karanlığa karşı aydınlığı tercih edebilen ruhlarca oluşacak bu değişim süreci, ancak bu kadar cesur ellerde kalıcılaşacaktır.

Dolayısıyla, salat; dindir. Nüsuku olan namaz da dinin manifestosudur...

Hac, sınıfsızlaşmak; kategorileri, çatışmaları, çelişkileri bertaraf etmektir.

Kıble de bu hakikati “misyon/hedef” edinmektir...

Peki bu iş nasıl olacak?

Bunu “Lehul Mülk” başlığında ele alalım...

Lehul Mülk

“Benimle ümmetimin durumu

Ŗu benzetmede olduğu gibidir:

Adam bir ateş yakmıştır;

Sinekler ve kelebekler

Bu ateşin içine düşmektedirler.

Ben sizi kuşaklarımızdan

Tutup geri çekiyorum,

Siz ise ateşin içine atılıyorsunuz...”

Hz. Muhammed (Tirmızı, Emsal, 7)

Kalabalık karanlıktır. Çünkü; kalabalığın içinde insan, susması imkânsızlaşmış bir varlık haline dönüşmesi kaçınılmaz olandır.

Bu susma fiili, aynı zamanda “vicdani ve şehvi” duygular için de geçerlidir ki, halihazırda esas kastımız budur...

İnsanlık tarihi, şehvi duygularını susturamamış bireylerin ürettiği hezeyan ve hengâmenin tekerrürüyle çalkalanmış geniş bir süreci toplum vicdanına sunuyorken, toplumların, bugün ısrarla aynı şehvi rahatsızlıkları yaşama dahil kılması; bu durumun “benliğin genel tezahürü olduğu” hakikatini göstermektedir.

Benlik, törpülenip baltalanmadıkça; mutlak bir ziyan üretir.

Dinin bu yönünü iyi idrak etmiş ruhlarca üretilen “hümanist algı” bugün de insanlık için umut verici olma niteliğini korumaktadır.

Bize göre de; Allah, yaratılış ilkesi gereği “her şeyi, muhabbet duyduğuyla haşretmektedir.”

Karun’un mala duyduğu muhabbet, Firavun’un Kıptilere duyduğu muhabbet ve şeytanın ateşe/cehenneme duyduğu muhabbet bu cümledendir ki, tamamı muhabbet duyduklarıyla haşredilmiştir.

Yani insan, şeytanlaştığı/uzaklaştığı oranda ateşin/çelişki ve çatışmanın müdavimi konumuna gelir.

İnsanı uzaklaştıran yegâne unsur ise; “benlik-bencilliktir.”

“En güzel isimler Allah’ındır; O’na onlarla dua edin. O’nun isimlerinden yola çıkarak saptıranları bırakın. Yapıp ettiklerinin cezasını çeceklerdir.” (Araf Suresi, 180. ayet)

Bu ayet; meseleyi çok daha net idrak etmemizi sağlayan mükemmelliği ihtiva eder. Yeryüzündeki tüm “olumlu karakterleri” Allah’a isnat eden bu ayet, bunun özelleştirilemeyeceğini belirtmektedir.

Yani, adalet, rızıklandırma, algılama, basiret vs. gibi isimlerin tümü O’na aittir.

İşte benlik dediğimiz unsur, bu sıfatları “özelleştirerek, araçlaştıran” unsurdur...

Bu minvalde, benlik; salt bir hırsızdır! Sahiplendiği isimleri; saptırmak için kullandığı aşikârdır.

Peki bu durum nasıl cereyan eder?

“O dedi: ‘Bu servet bana, bendeki bir ilim sayesinde verildi.’ Peki o bilmedi mi ki Allah, önceki nesiller içinden ondan kuvvetçe daha zorlu, sayıca daha çok olanları bile helak etmiştir. Günahlarının ne olduğu, günahkârlardan sorulmaz.” (Kasas Suresi, 78. ayet)

Bu ayette nitelenen “o”, Karun’dur.

Karun, bizzat kendisinde açığa çıkan özellikleri sahiplenmek suretiyle, bu özelliklerin taşıdığı

olumlu noktada “kendi benliğine pay çıkarmıştır.”

Yani, kendisinde tecelli eden bilginin ürettiği etki ile edindiği mülkü sahiplenmiş, bu yolla “ihtilaf” üretmiştir. Bu ihtilaf ise; Karun’u Hakk’tan uzaklaştırmış, şeytani bir tavrın içine hapsetmiştir.

Kuran’da Allah; yaratıklarla ilişkisini “halık esması” üzerinden kurgulamaktadır. Bu isim; dönüştürme manasında kullanılan bir kavramdır.

Halık, “huluk” kökünden gelen; ahlak anlamındaki bu kökten türeyen “halk” sözcüğünü üreten bir üreticidir.

Yani denklem şöyledir:

Halık-Huluk-Halk

Halık, kendi isim ve sıfatlarını varlık âlemine enjekte etmiş, yani onları ahlaklandırmıştır. Bu dağıtımı yaparken; “ümme-i vahide”, yani tek toplum kıstasına göre yapmış, yani her insanda farklı bir isme ağırlık kazandırmıştır.

Böylece, diğerleriyle bir araya gelmeleri, iletişim ve etkileşim kurmaları amaçlanmış, bu çerçevede “halk”, yani bireylerin ancak bir arada olmak suretiyle oluşturabileceği toplulukların ortak yaşama entegre olmalarını sağlamıştır.

Bugün insanlık bu hakikatten yoksun bir biçimde; kendisinde tecelli eden özelliklerden yola çıkarak “üstünlük kurma” heva ve hevesine müptela biçimde yaşamını idame ettirmektedir.

İnsanlığın bu hastalığının ürettiği toplum; bireylerin ürettiği hegemonya/rablik dahilinde; çelişkilerin ve çatışmaların egemen olduğu toplumdur.

İşte bencilliğin oluşturduğu konjonktürün genel tarifi budur.

İşte bu mülkiyetçiliğin tezahürüdür. Yani; mülkte, bireysel tasarrufun genel yansımasıdır.

Halbuki; isim ve sıfatların taşıdığı noktada elde edilenler de bizzat Allah’ındır.

“O gün mülk ve yönetim Allah’ındır. Aralarında O, hüküm verecektir. İman edip hayra ve barışa yönelik işler yapanlar, nimetlerle dolu cennetlerde olacaklardır.” (Hac Suresi, 56. ayet)

O gün ibaresi, bunun gerçekleşeceği gündür. Yani yeryüzünde cereyan edeceği gündür. Bu amelidir. İtikadi boyutu ise; bu dünyada olmasa da, ahirette bunu yaşayacağımız inancıdır.

Kuran’ın bu ayetiyle; insanlığın “mülk üzerindeki tasarrufunun” hegemonya olmaktan çıkması halinde, yeryüzünün cennete dönüşeceği gözler önüne serilir.

Yani ihtilafın/şecerin toplumsal niteliğini yitirmesi halinde oluşacak toplum, “huluk köküne muhatap olan” toplumdur.

Bu bağlamda, temel amacın bu olduğunu söylemek gerekir. Yani benlik örtüsünden sıyrılıp, hakikate yürümek...

Şunun gibi:

Hayy’ dan gelen Hu’ ya gider...

O’nun dirilik sıfatının tecellisi olan varlık âlemi, bizzat O’na seyretmektedir. Ve bu yolculuğunda, kendisini O’ndan ayrı bir varlık olarak addeden bu unsurlar; sürekli bir ihtilaf ve çatışmanın ortasında bulurlar kendilerini.

Sükûn ve selam ise, O’na ait olanların bir bütün olarak tecelli edeceği “halk olabilme” yetisinde gizlidir...

İnsanlık, bu bağlamda sınıfta kalmıştır. Evet, sınıfta kalmış; sınıfsal çelişkiler üretmiştir.

“Eğer Allah, kulları için rızkı yayıp döşeseydi, yeryüzünde mutlaka azarlardı. Ama O, dilediğince ölçülü olarak indiriyor. Çünkü O, kullarından gereğince haberdardır, onları iyice görmektedir.” (Şûra Suresi, 27. ayet)

Yani varlık âlemi; vahdetten kesrete, teklikten çokluğa uzayan bir seyre tabi olmuştur. Bu seyrin sırrı hakikisi; bahsedilen karakteristik özelliklerin “ancak bir arada bulunarak” hakikatin ortaya çıkacağı gerçeğinde gizlidir.

Bunun adı “salt biçimde, ortak paylaşımı benimsemiş olan halktır.” Çünkü halk olmanın yegâne yolu, ortak yaşam kaide ve nizamına uygun iş üretmekten geçmektedir. Aksi takdirde; bu isimlerden uzaklaşmış bireylerin oluşturduğu bir toplum yapısıyla karşılaşırız ki; bu bireyler için “ş-t-n” kökünden türeyen şeytan, yani uzaklaşan mealinde kavramlar kullanılır.

Bir de şu açıdan bakmak gerekir: İblise verilen secde emri; bizatihi Âdem’in zatına yönelik değil, Âdem’de tecelli edilen isim ve sıfatlara yöneliktir. Yani Âdem; Bakara Suresi’nin 31. ayetinde belirtildiği gibi:

“Alleme Âdemel esmae külleha.”

“Âdem bütün isimleri öğrenmiştir.”

Bu hangi biçimlerde olur diye düşünürsek:

İnsanın tabiat bünyesinde algıladıkları, halihazırda vücut âleminde var olan hakikati açığa vurucu özellik taşır. Yani insan; prototip olarak Allah’ın isim ve sıfatlarıyla donatılmış bir gerçekliktir...

1. Rahman
2. Allame Kuran
3. Halakel İnsane
4. Allamehul Beyan!

(Rahman Suresi 1-2-3-4. ayetler)

Mealen:

1. Rahman/Esirgeyici olan
2. Kuran’ı/okunamı/gerçeği öğretti

3. Ve İnsanı yarattı/böylece yaratımı tamamladı

4. Ve İnsana, öğrendiklerini beyan etmeyi öğretti...

Bu çerçeveden baktığımızda; sıralamada bir gariplik var gibi algılanabilir. Oysaki; sıralama gayet doğrudur...

Bu isimler fitri olarak insana bahşedilmiştir. Fıtri olarak bahşedilen kesbi olarak açığa vurulmuştur. Dolayısıyla oluşan kişilik; bizatihi Allah'ın isim ve sıfatlarından ibarettir. Âdem'e secde edilişinin sırrı hakikisi de budur.

Bu sıralamanın bir diğer inceliğini algılamak için Bakara Suresi'nin 115. ayetini irdelememiz gereklidir:

“Doğu da batı da yalnız Allah'a aittir. O halde nereye dönerseniz dönün orada Allah'ın yüzü (vechullah) vardır. Allah Vasi'dir, varlığı sürekli genişletip büyütür. Allah Alim'dir, her şeyi en iyi biçimde bilir.”

Bu ayette geçen vechullah ifadesi, bildiğimiz anlamda yüz manasındadır. Vech, net biçimde “surat” demektir.

Yani tüm yönlerde O'nun suratını görüyorsak, O'nun dışında bir şey görmüyoruz gibi bir anlam çıkacaktır. Ancak bu surat nasıldır?

Yüz, yani surat; bir insanın ya da canlının kişiliğini tanımlamak için önem arz eden bir bölgedir. Tanıdığımız herkesi yüzleriyle tanırız. Tüm kişilikler yüze yansır ve yazılır. Yüz, bilinçaltımızda oluşan tüm bilginin kimlik kartıdır.

Ayşe, Fatma, Mahmut, Ali; herkesin kimlik kartı yüzüdür. Yüzünden yola çıkarak onların bilinçaltımızdaki bilgisini açığa çıkartır ve “Ayşe şöyledir, böyledir vs.” gibi tanımlamalar yaparız.

İşte Allah; bizzat bu tanımlamayı yapmaktadır.

Nereye bakarsanız bakın, Allah'ı tanımlayan olgular görürsünüz. O'na ait olan kişilik belirtileri, alametler açığa vuran cemaller, işleyişler görürsünüz...

Ve bundan dolayı:

“Yüceler yücesi Rabb'inin yüzü için verenler hariç” (Leyl Suresi, 20. ayet)

Yunus'un, “Yaratılanı severiz yaratandan ötürü” biçiminde ifade ettiği hakikat budur. Bu hakikat gereği; varlık âleminin dışında bir tanrı tasavvuruna Kuran'da yer olmadığını görürüz.

Kuran'ın Allah'ı; içkin ve aşkındır. Yani varlıktan kopuk olmamakla; varlıkla sınırlı değildir.

Yani, Kuran'ın dinine göre; insan ve Allah ilişkisi dikey değil yataydır! Yani; hiyerarşik ve iki ayrı varlığı öncül olarak kabul etmek suretiyle oluşmuş bir ilişki değildir. Aksi takdirde, dinin “yatay ilişki üretebileceğini söyleyemeyiz.” Yatay ilişki halkı, dikey ilişki ise göklerdeki Tanrı'yı sembolize eder.

“Biz size yalnız ve yalnız Allah'ın yüzü olduğunuz için yediriyoruz. Ve bir karşılık da beklemiyoruz.” (İnsan Suresi, 9. ayet)

“En güzel isimler Allah’ındır; O’na onlarla dua edin. O’nun isimlerinden yola çıkarak saptıranları bırakın. Yapıp ettiklerinin cezasını çekeceklerdir.” (Araf Suresi 180. ayet)

Yani daha evvelce belirttiğim gibi; Allah’a ait olan sıfatların tümü; insanda açığa çıkmıştır. Dolayısıyla; bu sıfatların bir bütünü olarak Kuran’ın Allah tasavvurunu yenilemek; gözden geçirmek gerekir.

Yani Kuran’ın Allah’ı; bugün egemen olan “dikey bir ilişki” kurulabilecek bir mantık ihtiva etmez. Aksine, zatı “zat” eden sıfatları, varlık âleminde tecelli ettirerek; o sıfatlar üzerinden kendi hakikatini tanımlar.

Bu bağlamda söylemek gerekir ki, Kuran’da Allah’a atfedilen her güzellik ve iyilik mutlak anlamda “halk olmayı başarmış olan”, yani bütün sıfatlar, bir arada yaşamış olan bireylerin ürettiği toplumda da geçerlidir.

Ve eğer mülk Allah’ın ise; “aynı zamanda halkındır.”

“Nas/halkın mallarından nemalansın diye verdiğiniz riba (faiz) Allah yanında nemalanmaz, Allah’ın yüzünü amaçlayarak verdiğiniz zekât ise, kat kat geri döndürür.” (Rum Suresi, 39. ayet)

İnsan, kendisine yüklenen karakterin taşıyıcısı olarak; varlık âlemindeki tevhit ve şirk eksenleri arasındaki seyrini yürütür. Bu seyir, bazen bu sıfatları tekelleştirerek “gelir elde etmesi hasebiyle” şirk, bazen bu sıfatları O’na ait kılarak yansıttığı bilincini taşımasıyla “tevhit” dairesine girer.

Bu ince çizgi; süreç içinde belirsizleşerek yok olur. Bu yok oluş; gönül hanesini “la süpürgesiyle süpürmeyi” âdet edinmeyen ruhların genel halidir.

Kaba bir varlık algısı üzerinden “mülkü Allah’a atfetmek” yerine; varlık âleminin bir bütün olarak “devinimde ve dönüşümde olduğu bilinciyle bu gerçekliği haykırmak, ayrı iki olgudur.

Bu iki gerçeklik; insanın tabiatını anlamak koşuluyla ortaya çıkan ince bir salınımdır.

İnsan, kendisiyle iletişim kurulan ve aynı zamanda “etkileşim oluşturmaktadır.”

Kuran’da ins olarak belirtilen kavramın işaret ettiği şey; eşyadır. Yani gözlemlenebilen her şey instir. İnsiyen ise; iletişim kurulandır. Yani; kedi, köpek, eşek gibi hayvan da (beşer) bu kalıbın içine girer. Ancak insanı beşerden ayıran ise; ünsiyet kurmasıdır. Yani; kendisindekiler ile karşısındakileri birleştirmek suretiyle; ortak akıl ve vicdanı üretmesidir.

İşte vahyin tevhid budur.

Bunu yaptığında, ünsiyet ilişkilerine bağlı bir toplum ortaya çıkar. Bu toplumda; az önceki ayetlerde verdiğimiz mesaj temel perspektifi oluşturur.

“Ey inananlar, insanlara gösteriş için malınızı verip Allah’a ve ahiret gününe inanmayan adam gibi, başa kakmak ve eziyet etmekle sadakalarınızı boşa çıkarmayın. Öylesinin durumu, üzerinde biraz toprak bulunan şu kayaya benzer ki, bir sağanak indi de (üstündeki toprağı silip süpürerek) onu sert bir taş halinde bıraktı. (Böyleleri), kazandıklarından bir şey elde edemezler. Allah, kâfir toplumu doğru yola iletmez.” (Bakara Suresi, 264. ayet)

“Ey toplumum! Allah’ın sizin için yazdığı kutsal toprağı girin, arkanıza dönmeyin; yoksa hüsrana

uğramışlar durumuna düşersiniz.” (Maide Suresi, 21. ayet)

Dikkatli incelersek, Allah dışında hiçbir güç; insanlığa, “Ey insanlar” biçiminde hitap etmemektedir. Tüm peygamberler, “Ey toplum”, yani “Ey halklaşmış olanlar” biçiminde ifadeler kullanır.

Bu yolla, “ümme-i vahide”, yani tek toplum bilinci ön plana çıkartılarak; bireyselleşmenin önüne geçilir.

Bu; vahyin genel yaklaşımıdır.

“Ey insanlar! Sizi ve sizden öncekileri dönüştüren/yaratan Rabb’inize kul olunuz ki, bu şekilde korunabilesiniz!”

“O Rab ki; yeri sizin için bir döşek, göğü de bina yaptı. Gökten size yağmur indirerek size onunla çeşitli rızıklar çıkardı. Öyleyse bu gerçekleri göre göre O’na endad edinmeyin.”

“Eğer kulumuza indirdiğimizden şüphedeyseniz, hadi o surelere benzer bir sure getirin ve Allah dışında şahitlik edenlerin tamamını çağırın ve eğer sadıksanız bunu yapın.”

“Eğer yapamazsanız –ki asla yapamayacaksınız– o halde yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten sakının. Çünkü o kâfirler içindir.”

(Bakara Suresi 21-22-23-24. ayetler)

Bu dörtlü necmde geçen kavramlara bakalım:

İbadet; programa tabi olma, kulluk. (Hud 109, Nahl 79)

Halık; devinim, dönüşüm, bir şeyin başka bir şeye dönüşmesi, varoluş. (Bakara 228, Âli İmran 59)

Rızık; devinim ve dönüşüm. Üretilen değer, doğal olan karşılık. Yapılan bir işin neticesinde elde edilen emek değeri. (Bakara 254, Münafikûn 10)

Ayetleri derin bir tefekkürle, yani “kerim gözle” okuduğumuzda, karşımıza çıkan tablo şöyledir:

Eğer insanlık, Rabb’ine, dönüştürücü olan, yaratan, yani biçimlendiren Rabb’ine itaat ederse; rableşen benliklerin zulmetinden korunur. Bu, toplumsallaştıkça, yani “halık olan bu şekilde halklaştıkça” güven ortamı oluşur, sakinlik başlar.

Kuran’da miskin kavramı; susturulmuş demektir. Yani; fakir olup, bunun tepkiselliğe dönüşmesinin önü alınmış, bastırılmış, susturulmuş demektir.

Miskin, tüm evrenselliğiyle karşımızda dururken, iki boyutlu olan bu kavramın “şirk toplulukları” bünyesindeki realitesini yaşarız genellikle.

Miskin aynı zamanda; şehvi ve bireysel egosunu bastırmış, halklaşmış, ahlaklanmış bireylerin halidir.

“Ey insanlar, siz Allah’a yönelmiş yoksullarsınız! Allah ise mutlak Gani, mutlak Hamit’tir.” (Fatır Suresi, 15. ayet)

İnsan, Âlemlerin Rabbi'ne yöneldikçe, ezilenlere rablik taslayan kodamanların hegemonyasından kurtulur. Miskinlikten geçiş yapar. Yani; isyanın pozitif yönünde yer alır. Musa'nın havariliğine soyunur.

Çünkü insan, beşeriyetin getirdiği dürtüler eşliğinde sahiplendiği varlık esamileri sayesinde; iktidar ve hâkimiyet alanını genişletme egosuna yenik düşmesi muhtemel bir varlıktır. Bugün yaşanan kaosun temelindeki sorunsal ise budur.

Yani belirttiğim gibi; Karun'da tecelli eden sıfatlarla mülke egemen olmak değildir mesele; esas mesele, sıfatların ürettiği değeri/mülkü gözlemleyerek, sıfatlara sahip olmak, özelleşmek, toplumdaki daha yetenekli ve özel bir konuma konumlanmaktır.

Allah'ın ötesinden ya da berisinden bir yer edinme iddia ve hevasıdır.

Rabler hegemonyasından kurtuluş için, Rabb'e, dolayısıyla "kollektifleşmiş bireylerin oluşturduğu halka" yönelme, bunu hedef edinme ve Allah'ın mülkünün ancak ve ancak halka ait olduğunu ilan etme yolunu seçmeli insan. Bu yolla kırılan zincirler, Fekku Ragabe haykırışının ta kendisi oluverir...

Ve ayetin devamında dikkat çeken bir husus mevcuttur. Bu meselelerden bahsedilen surelerin hemen hemen tamamında var olan bu husus; yine söylediğimiz noktaya menzilleyen bir delil olma niteliği taşır:

O Rab ki; yeri sizin için bir döşek, göğü de bina yaptı. Gökten size yağmur indirerek size onunla çeşitli rızıklar çıkardı. Öyleyse bu gerçekleri göre göre O'na endad edinmeyin.

Rableşmeden ve rabler hegemonyasından bahsedilen ayetlerin genellikle bir sonraki ayetinde, kâinattaki özgün devinim ve dönüşüm vurgulanır.

Yağmur yere düşer

Yerde nebat biter

Nebat elde edilip tüketilir

Toprak olup üretime dahil olur...

Yani; silsile, üretimden tüketime biçimindedir. Fakat sorunsal ise; genel toplumsal algı düzlemindeki tüketim mantığı içerisinde değildir. Çünkü üreten "Allah", tüketen ise "Nass"tır. Yani; Allah'ın yaratıcı sıfatının ürettiğini, diğer sıfatları tüketir. Ancak bu tüketim, yok edici, zorba bir tüketim değil, aksine devinime dayalı bir tüketimdir.

Bilimcilerin "karbon döngüsü" dediği şey, Kuran'ın hemen hemen çoğu yerinde geçen bu dönüşümde anlatılmıştır.

Eşya sürekli olarak biçim, aslında "isim" değiştirerek; varlık âlemindeki yerini ve pozisyonunu korur. Tüm denge bu hakikat üzere kurulmuştur ki; bu dengeyi, tabiatı, ekolojii, toplumu koruyanlar, mutlak anlamda kendilerini korumuş olurlar.

Dolayısıyla kendisini korumak isteyen bir kişinin öncelikle, bu devinimden rant elde etmek isteyen "tüketicilerin" hegemonyasından sıyrılıp, devinime tabi olması gerekir. Bu devinim; üretimin tüketime ve bunun tekrar üretimi tetiklemesine yönelik bir devinimdir.

Felsefeci Marx bunu sosyoekonomik düzlemde şu şekilde ifade eder:

“Malın paraya, paranın mala dönüşmesi.”

Böylece, aracı, hırpalayıcı, dengeyi bozucu unsurlardan arınan, kolektiviteyi benimsemiş, yani Allah'ın aynası halini almış ideal toplum..

Bunu tanımlarken; sınıfsız, düzlemsiz, kategorisiz toplum biçiminde bir ifade kullanmak daha evla olacaktır.

Kuran'ın tanımlarından yola çıkarak; tevhidin önerdiği sınıfsız toplumu üreten din “rüşde erdiriciyken”, bunu baltalayan din “ğayy ve ğasak ehlinin” dinidir.

Yani, Hz. Peygamber getirdi diye Kuran'a inananlar ile Kuran'ı Allah'ın kelamı olarak benimseyip/okuyup; okudukları üzerinden Hz. Peygamber'e ulaşanlar arasındaki fark gibidir.

Bu fark küçük bir fark, ya da ayrıntı gibi görünse de; şirk teolojisinin, tevhit teolojisinden ayrılmasını sağlayan önemli bir çizgidir.

Yani belirttiğim gibi; Allah'la dikey/yukarıya doğru ilişki kuranların bilinçaltında tecelli eden hiyerarşinin ürettiği “hiyerarşik şirk saltanatı” ile Allah'la “yatay ilişki kuranların”, yani O'nun isim ve sıfatlarının varlık âlemindeki tecellilerinden yola çıkanların ürettiği bilinç, eşitlikçi ve kolektiftir.

İşte İslam'ın iki sorunu budur. Daha doğrusu, İslam toplumlarının iki mezhebi budur...

Dikey ilişki, Tanrı tasavvurundan doğan bir ilişki biçimiyken; yatay ilişki, Kuran'ın Allah tasavvurunda aşılana bir hikmettir.

“Ki arkadaşınız ne saptı ne de azdı.” (Necm Suresi, 2. ayet)

“Ve arkadaşınız bir cin çarpmış değildir.” (Tekvir Suresi, 22. ayet)

Kuran, bu hiyerarşiyi oluştururken; Peygamber'in kişiliğinde bir saltanat mantığı üretmediği gibi; Allah'tan yetki almış bir halifenin varlığını da tanımaz.

Kuran, insanlığı rüşde götürür. Bu yolla isim ve sıfatların tecelligâhı haline gelen toplum, bir arada yaşamak suretiyle değer üretir. Bu toplum artık “kible/misyon olmuştur.”

Bakara Suresi'nin 24. ayetinde geçen yakıtı taşlar ve insanlar olan ibaresi, aynı biçimde bir sembolik anlatımdır. Bu anlatımın gayesinin ne olduğunu yine şu ayette görürüz:

“Ya şu kişi gibisini görmedin mi? Çatıları çökmüş, duvarları-damları yere inmiş bir kente uğramıştı da şöyle demişti: ‘Allah şurayı ölümünden sonra nasıl hayata kavuşturacak?’ Bunun üzerine Allah, o kişiyi yüz yıllık bir süre için öldürmüştü, sonra diriltmişti. ‘Ne kadar bekledin?’ demişti, ‘Bir gün veya günün bir kısmı kadar bekledim’ dedi. ‘Hayır’ dedi. ‘Aksine sen, yüz yıl kaldın. Yiyeceğine, içeceğine bak! Henüz bozulmamış. Eşeğine bak! Seni insanlara bir ibret yapalım diyer bu. Kemiklere bak, nasıl yerli yerince düzenliyoruz onları ve sonra et giydiriyoruz onlara.’ İş kendisi için açıklık kazanınca şöyle dedi o: Allah'ın her şeye kadir olduğunu biliyorum.” (Bakara Suresi, 259. ayet)

Yakıt; bir şeyi yakmak için gerekli olan unsurdur. Yani, odun ocağı yakma aracıdır. Yakıttır...

Cehennem/sınıflı toplum; mutlak anlamda “bireysel çelişkileri olanlarca kurgulanabilecek bir algıdır.” Bu algı nazarınca; bireyler olmadıkça; cehennem olmaz diyebiliriz.

Taş ise, medeniyet, lüks, gösteriş, hatta “afyon din” olarak çevrilebilir.

Kuran’da 9 yerde “hicar” olarak geçen “taş” kavramı; genellikle “savaş ve helak” sahnelerinde kullanılır.

Savaş ve helak; sınıflı toplumun, ya da kategorize edilmiş; çelişki/şirk toplumunun genel eylemlerinden biridir. Sürekli çatışma mantığı bu noktada “taş indirme” ile sembolize edilir.

Yani azgınlık ettiklerinde taşları indiririz, biçiminde kullanılan ifadedeki vurgu; taşın inmesi değil; toplumun azgınlık etmesi, haddini aşmasıdır.

Modern kentlerin yıkılışı, yani medeniyetin çöküşü de bu kavramla ifade edilir. Ancak buradaki medeniyet; ilim ve teknik açıdan ilerlemeye değil; dışı hoş içi boş bir topluluk oluşturma hedefine yöneliktir.

Dolayısıyla, duvarlarında süslemeler olan, sırma saçlı kızların bahçelerinde gezdiği; ancak bilinç düzeyi itibariyle beşeriyet dürtülerinden arınamamış bir toplum; vahyin indinde “cehennem toplumdur.”

Kuran’da bu bireysellik; “müstağni” kelimesiyle anlatılır. Müstağni kelimesi geçen bazı ayetler şöyledir:

“İş, sanıldığı gibi değil! İnsan gerçekten azar.” (Alak Suresi, 6. ayet)

“Kendisini“müstağni gördüğü için.” (Alak Suresi, 7. ayet)

İlgili kelimenin kökü; “ğına”dır. Lügavi olarak ise, “malı çok olmak, yeterli olmak, malı mülkü olup başkasına ihtiyaç duymamak, ikamet etmek, malı çoğaltmak” manalarına gelir. (bkz. Asım Efendi, Okyanus, “ğny” maddesi, III, 892; Firuzabadi, Besair, IV, 212; Cevheri, es-Sıhah, “ğny” maddesi, II, 27; Firuzabadi, Besair, IV, 212)

Aynı biçimde müstağni; malının kendisini ebedileştireceğini sanmak, mülkte egemenleşerek; ihtiyaçsızlaşmak manalarına gelir.

Bu kelimeye göre; insan mülkü arttıkça sosyal ilişkileri zayıflayandır. Yani; mülke sahiplenme güdüsünü tetikleyen “isimleri sahiplenme güdüsü”, insanda yarattığı üstbenliğin, üstünlük sağlayıcı, ihtiyaçsız bir varlık haline dönüşmesini sağlar...

Aynı zamanda fakir kavramı önem arz etmektedir. Bizim toplumumuzda fakir; gelir düzeyi altta olan, dar geçimli olan manasına gelir.

Ancak “fakir; fakr” kelimesi sözlükte, “çukur, delmek, kazmak ve omurgası kırık olmak” anlamlarına gelmektedir. Terim olarak fakr kelimesi, “ihtiyaç, ihtiyaç duyulan şeyin yitirilmesi ve malın az olması, kötü halin ve yoksulluğun insanı zayıflatması” anlamlarına gelir. Fakr kökünden isim-i fail olan fakir de “omurgası kırık insan” demektir. Fakirlik sebebiyle ihtiyaçlarını karşılayamayan kimselere de omurgası kırık insan gibi çaresiz ve başkalarının yardımına muhtaç oldukları için fakir denmiştir. Kuran’da fakr kelimesi bir yerde tekil olarak fakir; on iki yerde de çoğulu olan fukara

şekliyle kullanılmaktadır. “Bela ve musibet” anlamına gelen fakıra ise bir yerde geçmektedir.

Fakir kelimesi bu anlamları taşımaktadır.

Ve şu bir realitedir ki; mülk sahipleri ve mülksüzler, bir bütün olarak “fakr”dır.

Her yaratık “fakr”dır.

Ekolojik denge gereği tüm yaratılmışlar Allah’tan “fakr”dır. Fakr/fakir olanlar, dengenin ve ekolojik sistemin devamlılığını temin ederler.

Fakirler, yani omurgası kırık olanlar, eksikler, ihtiyacı olanlar; ihtiyaçlarını ancak Allah’tan temin ederler. Yani, halkın bilinçlenmesi, infak realitesinin uygulanması.

Zenginler de fakirdir.

Yani öyle ya da böyle, insan mutlak anlamda muhtaçtır. Bu muhtaciyet; kolektivitenin özünü teşkil eder. İstiğna hali ise; kolektiviteyi yok eden, bireyin halka ihtiyaç duymaksızın varlığını sürdürebileceği düşüncesine bina edilmiş bir yanılgıdır.

Ancak, her ne kadar iyi bir yüzücü olsa da, balık mutlak anlamda diğer balıklara muhtaçtır. Çünkü diğer balıkların yok oluşu, dengeyi yok edecek ve balık da yok olacaktır.

İşte helak kavramının işaret ettiği bilgi de budur:

Araf Suresi, 164. ayet: “İçlerinden bir topluluk şöyle dedi: ‘Allah’ın helak edeceği yahut şiddetli bir azapla azaplandıracağı bir topluma ne diye öğüt verip duruyorsunuz?’ Dediler ki: Rabb’inize karşı bir mazeret olsun diye ve bir de korunup sakınırlar ümidiyle.”

Ayette geçen “helak edeceği yahut şiddetli bir azapla azaplandıracağı” vurgusu, bu iki olgunun ayrı olduğunu göstermektedir. Helak, bir şeyin can damarını kesmek manasına gelmektedir.

Yani yok etmek, ortadan kaldırmak anlamına gelmediği gibi; sorunun can damarını kesmek, ıslah etmek gibi anlamlara gelir.

Bireyler eğer sisteme, dengeye, olması gerekene, devinime, dönüşüme müdahale eder; bunu yozlaştırmaya yönelik fiiller içinde bulunurlarsa, sistem onlara karşılık verecektir.

Bu azaptır.

Yani, yoldan karşıya geçen vatandaş, ölçü/kader gereği etrafını kontrol etmediğinde kendisine çarpan araba; Allah’ın azabı, O’nu kazadan koruyan algı ise Allah’ın basireti olur. Bu noktada tutum ve davranış tercihleri, akıbeti belirler.

Ve genel olarak baktığımızda İslam’ın ana sorunları:

- Benlik dürtüsünün hegemonya haline dönüşmesi,
- Mülk edinerek çoğaltmak,
- İhtiyaçsızlık iddiası olarak karşımıza çıkar.

Bakara Suresi, 107. ayet: “Bilmedin mi ki göklerin de yerin de mülk ve saltanatı yalnız Allah’ındır.

Sizin için Allah'tan başka ne bir Veli vardır ne de bir Nasir/yardımcı.”

“Dünya Allah katında bir sivrisinek kanadı kadar değerli olsaydı, kâfirlere ondan bir yudum su içirmezdi.” (Tirmizi)

Ve bu sorunların tüketildiği merci; mahşer sahasıdır...

Yani kıyamet ve sonrası...

Kiyamet

“İğreti/sefil hayat küfre sapanlara

Süslü gösterilmiştir;

Onlar, iman sahipleriyle

Alay ederler.

Takvaya sarılanlar,

Kiyamet günü onların

Tepelerinde olacaktır.

Allah, dilediğini

Hesapsız bir biçimde rızıklandırır.”

Bakara Suresi, 212. ayet

Asırlar boyu üzeri örtülmüş hakikatlerden mahrum bırakılmış “ölülerce”, kabristan kitabı yapılan Kuran’ın önemli bir mesaj ve haberidir “kıyamet.”

Meyyit-i Müteharrik/yaşayan ölümler diyarından, Darüsselam’a uzayan yolun törpü taşı olan bu büyük hareketin adıdır kıyamet...

Deccal’ların, Mehdi’lerin, Mesih’lerin, gökten dökülen yıldızların gölgesinde yitirilmiş bir anlam, bir kıyam öyküsüdür...

Kuran’da yaklaşık 92 yerde geçen kıyamet kelimesi, ölümlerin dirilmesi, kalkış, kaldırılmak, uyandırılmak gibi anlamlar ihtiva eder.

Ezilenlerin, yoksulların, yetimlerin, miskinlerin ayağa kalkışıyla silkelenen kodamanların yıkım sahnesini anlatan bu ayetler; ne hikmetse “Mekke’nin fethinden sonra hiçbir ayette yer etmemiştir.”

Evet! O dehşet verici kıyamet sahneleri; Mekke fethiyle son bulmuştur. Bundan sonraki ayetler ise; cennet tasvirleriyle dolup taşan metinler ihtiva etmekle birlikte, uyarı mahiyetinde bir içerik kazanmıştır...

Bu hususta iki çarpıcı ayetten bahsetmek gerekir:

Nisa Suresi, 141. ayet: “Sizi gözetleyip duruyorlar. Allah’tan size fetih nasip olursa, ‘Sizinle birlikte değil miydik?’ diyecekler. Kâfirlere bir nasip ulaşırsa şunu söyleyecekler: ‘Başarınıza destek vermedik mi, müminlere karşı size siper olmadık mı?’ Artık kıyamet günü aranızda Allah hükmedecektir. Allah, müminler aleyhine kâfirlere bir yol asla nasip etmez.”

Mümtehine Suresi, 3. ayet: “Kıyamet gününde ne hısımlarınızın ne de çocuklarınızın size hiçbir yararı olmaz. O, sizi birbirinizden ayıracaktır. Allah, işleyip ürettiklerinizi açık açık görmektedir.”

Bu ayetlere nitelik kazandıran hakikat, Nisa Suresi 141. ayette geçen “kıyamet kavramının fetihle birlikte anılışı” ve Mümtehine 3. ayetten bir sonraki ayetin içeriğidir.

Mümtehine Suresi, 4. ayet: “İbrahim’le, beraberinde olanlarda sizin için çok güzel bir örnek vardır. Hani, onlar toplumlarına şöyle demişlerdi: ‘Biz sizden de Allah dışındaki kulluk ettiklerinizden de uzağız. Sizi tanımıyoruz. Sizinle bizim aramızda, siz Allah’a, yalnız Allah’a inanıncaya kadar, sürekli düşmanlık ve nefret olacaktır.’ Ancak İbrahim babasına şöyle demişti: Senin için hep af dileyeceğim ama Allah’tan sana gelecek şeyi geri çevirme gücüm yoktur. Ey Rabbimiz! Yalnız sana güveniyoruz, yalnız sana yöneliyoruz! Dönüş yalnız sanadır!”

Yani Allah’a şirk koşan kodamanların kıyameti, amentülerin “nefreti ve isyanıdır!” Tıpkı Mekke’nin fethi gibi...

Ve o gün, cürüm işleyenler, şirk koşanlar/mülkte ortaklık iddia edenler yeryüzünde hiçbir şey yapmadığını iddia edecek:

Rum Suresi, 55. ayet: “Saat gelip kıyamet koptuğu gün, günahkârlar dünyada bir saatten başka kalmadıklarına yemin ederler. Onlar işte böyle çevriliyorlardı.”

Bir saat vurgusu bir deyim olmakla beraber, “ben hiçbir şey yapmadım” manasında kullanılır. Ve ilginç olan şey ise; saatle ifade edilen bu deyim kullanılışı, saatin/zamanın geçerli olduğu bir ortama işaret etmektedir. Bu ortam “dünya”dır!

Maide Suresi, 64. ayet: “Yahudiler dediler ki: ‘Allah’ın eli bağlıdır.’ Kendi elleri bağlandı/elleri bağlanasıcalar! Söylemiş oldukları yüzünden lanetlendiler. Söylediklerinin aksine, Allah’ın iki eli de alabildiğine açıktır; dilediği gibi bağışta bulunur. İnan olsun ki, Rabb’inden sana indirilen, küfür ve taşkınlık yönünden onları iyice azdıracaktır. Onların arasına, ta kıyamet gününe kadar düşmanlık ve nefret atmışızdır. Ne zaman savaş için bir ateş yaksalar, Allah onu söndürür de onlar yeryüzünde yine bozgunculuğa koşarlar. Ama Allah, bozguncuları sevmez.”

Araf Suresi, 32. ayet: “De ki: ‘Allah’ın, kulları için çıkardığı süsü, güzel ve tatlı rızıkları kim haram etmiş?’ De ki: ‘Dünya hayatında inananlar için de var. Kıyamet gününde ise yalnız inananlar içindirler.’ Bilgiden nasıplı bir topluluk için biz, ayetleri böyle ayrıntılı kılıyoruz.”

İsra Suresi, 58. ayet: “Hiçbir kent/medeniyet dışta kalmamak üzere, kıyamet gününden önce hepsini ya helak edeceğiz yahut da şiddetli bir azapla azaplandıracağız. İşte bu, Kitap’ta satır satır yazılmış bulunuyor.”

Enbiya Suresi, 47. ayet: “Kıyamet günü için adalet terazilerini kuracağız/adaleti terazilere koyacağız. Hiç kimseye zerre kadar zulüm edilmeyecek. Hardal tanesi kadar bir şey olsa onu ortaya getiririz. Hesapçılar olarak biz yeteriz!”

Hac Suresi, 69. ayet: “Allah, tartışmakta olduğunuz konuda kıyamet günü aranızda hüküm verecektir.”

Ankebut Suresi, 25. ayet: “İbrahim dedi: Şu bir gerçek ki, siz dünya hayatında aranızda sevgi oluşturmak için Allah’ın berisinden putlar edindiniz. Sonra, kıyamet gününde birbirinizi tanımaz olacaksınız, bazınız bazınıza lanet edecek. Hepinizin varacağı yer cehennemdir; hiçbir yardımcınız da olmayacaktır.”

Rum Suresi, 12. ayet: “Kıyametin kopacağı gün, günahkârlar suspus olacaklardır.”

Vahiy metninin bu bölümleri incelendiğinde, güçlü bir sosyolojik tahlil yapıldığı ortaya çıkacaktır. Öncelikle; metnin genel olarak “ezilenlerle ilişkisi”, akabinde “ezen sınıfın uyarılışı” ve ezilenlerin iktidarı ile ezenlerin yaşadığı hezimet bu şekillerde anlatılır. Dikkatli incelediğimizde bir bütün olarak “sebe-sonuç ilişkilerine bağlı” bir devrim sürecinin varlığına işaret edilir.

Tekrarlamak gerekir ki; bu ayetlerin Mekke’nin fethiyle birlikte son bulması, kıyamet kavramının altını dolduran perspektifi kazandırmak için yeterlidir.

Çünkü kıyamet, ölmüş/sakinleştirilmişlerin ayağa kalkışıdır. Yani miskinlerin ayaklanmasıdır.

Miskin, “mesakin” olarak geçen; sakınleştirilmiş, içinde bulunduğu duruma isyan edemez konuma getirilmiş, yani afyonlanmış demektir. Afyonlanmış halk kitlelerinin zihinsel aydınlanması ve akabinde gerçekleşen devrim, kıyamettir.

Allah, vahiy metninde; bunun dünyada olacağını, eğer burada olmazsa da “ahirette mutlak anlamda olacağını belirtir.”

Dünyada olacak olması itikat, ahirette olacak olması ise; inançtır. Allah’a inananlar ise; bu işin er ya da geç olacağı inancıyla, bu kıyamın yeryüzünde olması için mücadele ederler...

Âli İmran Suresi, 106. ayet: “Gün gelir bazı yüzler ağarır, bazı yüzler kararır. Yüzleri kararanlara şöyle denir: İmanınızdan sonra küfre mi düştünüz? Hadi, saptığınız küfür yüzünden tadın azabı!”

Âli İmran Suresi, 107. ayet: “Yüzleri ağaranlara gelince, onlar, Allah’ın rahmeti içindedirler. Sürekli ondadır onlar.”

Rahman Suresi, 41. ayet: “Suçlular, yüzlerinden tanınır da yakalanırlar perçemlerinden ve ayaklarından.”

Zümer Suresi, 60. ayet: “Allah’a yalan isnat edenleri, kıyamet günü yüzleri simsiyah halde görürsün. Kibirli için cehennemde bir barınak mı yok!”

Yunus Suresi, 26. ayet: “Güzel düşünüp güzel davrananlara güzellik var. Dahası da var. Onların yüzlerine kara da bulaşmaz, zillet de... Cennetin dostlarıdır onlar; sürekli kalıcıdır orada.”

Kıyamet günü, Allah’a ortak koşanlar yüzlerinden tanınırlar. Bu, daha evvelce belirttiğim vech kavramına atıftır.

Yüzden tanıma; karakter, kişilik ve dış görünüşten tanımadır. Yani, kıyam eden kitlelerin genel yapısı itibariyle tek tip oluşları, sınıfsızlaşma yanlısı oluşları yanında, kodamanların içinde buldukları refahın tecellisi olan meta, onların tespiti için göz önünde olacak, yapıp ettikleri ortaya çıkacak, en basiti kılık kıyafetlerine varana kadar kendilerini ele vereceklerdir.

Zümer Suresi, 31. ayet: “Sonra siz, kıyamet günü Rabb’inizin huzurunda davalacaksınız.”

Zümer Suresi, 67. ayet: “Allah’ı, kadrine/şanına yaraşır şekilde tanıyamadılar. Oysaki kıyamet günü, yeryüzü tamamen O’nun avucudur; gökler de O’nun sağ elinde/kudretinde dürülmüş haldedir. Şanı yücedir O’nun; arınmıştır onların ortak koştuklarından.”

Fussilet Suresi, 47. ayet: “Kıyamet saatine ilişkin bilgi, Allah’a bırakılır. Onun ilmi dışında ne meyveler kabuğundan çıkar ne de bir dişi gebe kalır veya doğurur. ‘Ortaklarım nerede?’ diye seslendiği gün, şöyle diyeceklerdir: Bizden hiçbir tanık olmadığını sana arz ederiz.”

Davalaşmak, hesaplaşmak; bizzat hitap edilen toplum göz önüne alındığında, ezilenler ile ezenler arasındaki ilişkiye işaret etmektedir. Bu ayetlerin vahyedildiği toplum, kölelerden oluşan bir kalabalıkken, bu vahyi inkâr edenler, yani hesaplaşılacak olanlar ise; kölelere efendilik taslayan kodamanlardır.

Boyunduruk altında tutan hümeze ve lumezelerdir.

Hümeze Suresi bünyesinde açıklamasını yaptığım bu kavramın bir özelliğine daha dikkat çekmek isterim. Hümeze ve lumeze, yani insanların onurunu kıranlar; bu işi mal biriktirerek yapmaktadırlar.

Bir insanın onurunu kırmak demek, onunla alay etmek demek değildir. Bugün bir baba için en onur kırıcı hal, evine ekmek götürememektir...

Yani, birileri mal biriktirerek, başkalarının evine ekmek götürememesini sağlayarak onu köleleştirmiş demektir. Çünkü o babanın evladının yaşamı; mal biriktirenlerin elindedir. Yani; biriktiricilerin birikimleri nedeniyle çocuğun yaşamına müdahale edilmiştir...

İşte köleliğin modern tasavvuru bu şekildedir.

O gün, yani kıyamet günü; işte bu çelişkinin kutupları hesaplaşacaktır!

Sonraki ayet ise daha ilginçtir. Allah'ı tanımaktan bahseden bu ayet, daha evvelce verdiğim "Allah'ın yüzü için mal dağıtma" hadisesindeki tanıma işaret eder. Yani, Allah'ın yüzü, sıfatlarının tecelli ettiği odak "insanlıktır."

Dolayısıyla, insanlığa zarar verenler, Allah'ı tanıyamadığı için bunu yapmıştır. Allah'a inandığını deklare ettiği halde, O'nun kullarına zulmedenler, mutlak anlamda Allah'ı tanıyamamış olmanın hezeyanıyla bu eylemleri üretmiştir. Ve ilginç olan ise "yeryüzünün onun avucu" olduğu ifadesidir.

Bu ifade, yeryüzündeki ortamın idealize olduğu manasında kullanılan bir deyimdir. Bir yeri avucunun içi gibi bilmek, orayı iyi tanımayı gerektirir.

Allah'ın tanıdığı ve tanımladığı ideal ortam ise; sınıfsız ve düzlemsiz toplumdur. Dolayısıyla kıyamet sonrası oluşacak ortamın bu yönde gelişeceği haberi söz konusudur.

Zuhruf Suresi, 85. ayet: "Göklerin, yerin ve bunlar arasındakilerin mülkü kendine ait olan o Allah'ın şanı yücedir. Kıyamet saatine ilişkin bilgi O'nun katındadır. Siz de O'na döndürüleceksiniz."

Casiye Suresi, 17. ayet: "Onlara, iş ve yönetime ilişkin açık seçik belgeler verdik. Onlar, kendilerine ilim geldikten sonra, aralarındaki azgınlık ve kıskançlık yüzünden ihtilafa düştüler. Hiç kuşkusuz, Rabb'in, onlar arasında, tartışıp durdukları şeyle ilgili olarak kıyamet günü hüküm verecektir."

Zuhruf Suresi'nin 85. ayetinde de belirtildiği gibi, göklerin ve yerin mülkü Allah'a aittir. Ancak bu metindeki gariplik; hemen ardından "kıyametin vurgulanışıdır."

Bu, kinayeli bir anlatımdır. Arap edebiyatında çok sık kullanılan bir yazın biçimidir. Yani bir meseleye atıf yaparak, amaca işaret etmektir.

Bu tip kinayelerle, kıyametin amacı ortaya çıkartılır. Bu bağlamda; kıyametin, miskinler, yetimler, köleler, ezilmişler eliyle hayata geçirilmiş kutsal bir isyan olduğunu söylemek mümkündür...

Ancak bu "ölüm ötesi bir kıyametin varlığını inkâr etmeyen bir hakikattir."

Belirttiğim gibi, dünyadaki kıyamet itikat; ahiret yurdundaki kıyamet ise inançtır...

Kuran her ikisini de ihtiva eder. Ancak dünyadaki Kıyam'ı ise zaruri kılar...

Bakara Suresi, 123. ayet: "Kimsenin kimse yerine bir şey ödemeyeceği, kimseden fidye kabul edilmeyeceği, şefaatin hiç kimseye yarar sağlamayacağı ve onların hiçbir yardım göremeyecekleri o günden korkun."

Karia Suresi, 4. ayet: "O gün insanlar, çırpınarak yayılmış pervaneler gibi olurlar."

Gaşiye Suresi, 2. ayet: “Yüzler vardır o gün zilletle öne eğilmiştir.”

Naziat Suresi, 6. ayet: “Ki o gün şiddetle sarsacak olan saracaktır.”

Naziat Suresi, 8. ayet: “Bazı kalpler o gün kaygıdan titreyecektir.”

Naziat Suresi, 35. ayet: “O gün insan, uğrunda gayret sarf ettiği şeyi hatırlar.”

Kuran’ın metninden bihaber beyinlerin ürettiği zırvalar, maalesef halkı “mesakin” haline evriltmiştir. Yani afyonlanan halk, afyon dinin tesiriyle tepkisizleşmektedir. Bu; tahribat çetesinin ürettiği hegemonyanın genel sonucudur.

Bunu metni tefsir ederken kurgulayanlar “O gün” ifadesinin tamamen dünyevi bir olaya işaret ettiğinden bahsedemezler! Çünkü Kuran’da dünyevi olmayan bir olay “O vakit” gibi ifadelerle tanımlanırken, “O gün” biçiminde başlayan pasajların tamamı, yeryüzünde cereyan edecek bir duruma işaret etmektedir.

Alışverişin, paranın, mülkün, saltanatın, ihtişamın, görkemin, servetin geçersizleşeceği; yani hiçbir meta unsurunun değerini ihtiva edemeyeceği bir gün...

Dehşet içinde yitirdiklerini düşünen, yıkılmış bir algının müntesiplerinin genel portresini çizen bu ayetlerce anlatılanlar, Kıyam’ın gücünü gözler önüne sermektedir.

Ve en ileri düzeyde tanımlar; Mürselat Suresi bünyesinde bulunmaktadır...

Mürselat Suresi:

Çeviri: Hakkı Yılmaz, *Tebyin ’ül Kuran*

RAHMAN, RAHİM ALLAH ADINA

1. “Urf halinde [yığın yığın, öbek öbek, küme küme] gönderilmişlere kasem olsun ki:
2. “Dolayısıyla da büküp devirenlere...”
3. “Canlandırdıkça canlandıranlara da (kasem olsun ki)...”
4. “Dolayısıyla ayırdıkça ayıranlara...”
- 5-6. “Ve bir öğüt bırakanlara da (kasem olsun ki), gerek özür, gerek uyarı olmak üzere...”
7. “Kesinlikle tehdit olduğunuz şey elbette meydana gelecektir.”
8. “Hani o yıldızlar silindiği/imha edildiği/uzaklaştırıldığı zaman...”
9. “Gök aralandığı zaman...”
10. “Dağlar savrulduğu zaman...”
11. “Elçiler, vakitlendirildikleri zaman...”
12. “Bunlar hangi gün için ertelendiler ise!”
13. “Ayırt etme günü için...”

14. “Ayırt etme gününün ne olduğunu sana ne bildirdi!”

15. “O gün, yalanlayanların vay haline!”

16. “Biz, öncekileri helak etmedik mi?”

17. “Sonra geridekileri de onların arkasına takarız/takacağız...”

18. “Biz, suçlulara, işte böyle yaparız...”

19. “O gün yalanlayanların vay haline!”

20. “Biz sizi hakir bir sudan yaratmadık mı?”

21-22. “Sonra onu belli bir ölçüye/vakte kadar sağlam bir yerin içinde tuttuk...”

23. “Demek ki bizim gücümüz yetti. Ne güzel güç yetirenleriz biz...”

24. “O gün, yalanlayanların vay haline!”

25-26. “Yeryüzünü dirilere ve ölümlere bir toplanma-tutulma yeri yapmadık mı?”

27. “Orada sapasağlam, yüksek dağlar kıldık ve size tatlı sular içirdik.”

28. “O gün yalanlayanların vay haline!”

29. “O, kendisini yalanlamakta olduğunuz şeye doğru gidin!”

30-31. “O üç şube [kol, çatal] sahibi, gölgelendirici olmayan ve alevden korumayan bir gölgeye doğru gidin!”

32. “Gerçekten o, saray gibi kıvılcımlar atar/yağdırır...”

33. “Sanki o [kıvılcımlar] sarı erkek develer gibidir...”

34. “O gün, yalanlayanların vay haline!”

35. “Bu, onların konuşmayacakları gündür [andır]...”

36. “Kendilerine izin de verilmez ki, özür dilesinler...”

37. “O gün, yalanlayanların vay haline!”

38. “Bu, Ayırma Günü’dür [anıdır]. Sizi ve öncekileri topladık...”

39. “Bir sinsi planınız varsa hemen bana bu sinsi planı uygulayın!”

40. “O gün, yalanlayanların vay haline!”

41-42. “Kuşkusuz muttakiler [takva sahipleri] gölgeler, pınarlar ve canlarının çektiği meyveler içindedirler...”

43. “İşlemiş olduğunuz şeylere karşılık afiyetle yiyin için!”

44. “İşte biz güzel davrananları böyle karşılıklandırırız [ödüllendiririz]...”

45. “O gün, yalanlayanların vay haline!”

46. “Yiyin, faydalanın biraz, şüphesiz siz suçlularsınız...”

47. “O gün, yalanlayanların vay haline!”

48. “Onlara, ‘Rükû edin’ denildiği zaman, rükû etmezler...”

49. “O gün yalanlayanların vay haline!”

50. “Artık bundan [Kuran’dan] sonra hangi söze inanacaklar?”

Açıklama:

1-7. ayetler:

Sure görüldüğü üzere 7 ayetli bir kase girişiyiyle başlamaktadır. 2. ayette geçen urf kelimesinin anlamı, “ilim, irfan/iyiyi kötüyü, eğriyi doğruyu ayırabilme özelliği” olarak gözlere çarpar.

2. ayette geçen asfen ifadesi, bir şeyin parçalanıp onun yenilip çerçöp haline getirilmesidir.

Kasemler arasındaki ilişki “fe” bağlacıyla öne çıkar. Yani her 1 ile 2; 3 ile 4. ayetler arasında bu yönde bir ilişki söz konusudur. Yani büküp devirenler, urf halinde gönderilenlerken, ayırdıkça ayıranlar da canlandırdıkça canlandıranlardır...

3. ayette geçen “vennaşirati neşren” ifadesi, iki kelimeli fakat tek köklüdür.

N-ş-r kökünden gelen bu kavram, yaymak, merkezden dışarı doğru yaymak, dönüş ve diriliş anlamlarında kullanılır.

Semantik olarak incelediğimizde de, urf/bilgiyi yayan, merkezden dışa doğru yayan ve bu yolla diriltten, Allah’a döndürenlerdir.

Dolayısıyla bu yaymanın etkisiyle dönüş ve dirilişlerin olması, sonraki ayette geçen “ayırma fiiline işaret eder.”

“Ferikati ferkan” olarak geçen ifade, doğruyla yanlışın ayrılması manasına gelmektedir...

Yani 1-7. ayetleri irdelediğimizde şöyle bir tablo ortaya çıkmaktadır:

Kıyametin başlangıç süreci:

- “İlim, irfan/iyiyi kötüyü, eğriyi doğruyu ayırabilme özelliği”yle donananlarca, bilgisizliğin/cehaletin savrulup çerçöp haline getirilişi.

- Akabinde, bilginin yaygınlaşması, tekelden çıkması ve bu yolla “Meyyit-i Müteharrik’in/Yaşayan Ölüler’in dirilmesi ve Allah’a yönelmesiyle doğruyla yanlışın ayırt edilmesi.

Surenin Kasem bölümünde anlatılanlar özetle bunlardır. Bu bölümde kullanılan kavramların çoğu müteşabihdir. Bu kavramlara yüklenen anlamlar asırlar boyu, kitabın diyalektiğinden kopuk olmuştur.

8-15. ayetler:

5. ayette kullanılan “nücum” ve “tams” kavramları tarihsel süreçte her ne kadar belirli imgelere

entegre edilmiş olsa da, semantik olarak incelediğimizde başka neticeler vermektedir.

Bu noktada “necm” kelimesi, “doğmak, bir fikrin doğması” manasına gelir (Ragıp el Isfehani, Müfredat, “N-C-M” maddesi). Tams ise, bir şeyin izlerini yok etmek demektir.

Yani 8. ayetteki yıldızların söndürülmesi, kase bölümündeki eylemleri üreterek, bir fikrin tüm izlerini ortadan kaldırmak manasındadır. Yani bir geçiş sürecinin analizi devam etmektedir.

9-15. “Gök aralandığı zaman, dağlar savrulduğu zaman, elçiler vakitlendirildikleri zaman, bunlar hangi gün için ertelendiler ise! Ayırt etme günü için... Ayırt etme gününün ne olduğunu sana ne bildirdi! O gün, yalanlayanların vay haline!”

Akabinde, oluşan ortamın ürettiği psikolojik durumu analiz eden bu ayetler, kıyamet sahnesinin en tipik resmedilişini yansıtır.

Ayırt etme günü, doğru ile yanlışın ayrılma günü olarak tanımlanır. En belirgin biçimi, alttakiler ile üsttekiler arasındaki sınıfsal çelişkinin yıkıldığı, objektif olarak sadece doğru ve yanlışlar üzerine konuşulan gün olarak belirtilebilir.

16-19. “Biz, öncekileri helak etmedik mi? Sonra geridekileri de onların arkasına takarız/takacağız. Biz, suçlulara, işte böyle yaparız. O gün yalanlayanların vay haline!”

Öncekilerin helak edilişi, evrensel bir ilkenin tanıtımına işaret etmektedir. Bu ilke, sünnetullahı aykırılık teşkil eden kavimlerin helak olacağı yönündedir.

Sonrakiler ise, vahiy sürecinden sonra bu işi yapacak odaklara yöneliktir. Ancak burada esas kilit nokta belirttiğim gibi “sünnetullah”tır.

Yani bu şekilde örneklenerek tanıtılan durum, “bu durumun değişmezliği ilkesidir.”

Her kim olursa olsun, haddi aştığı takdirde helak olacaktır. Helak kelimesinin “can damarını kesmek” manasına geldiği göz önüne alındığında, aslında bu işi kendilerine yapacakları görülür.

Yani zulüm üreten kendisine zarar verir. Bu Allah’ın yarattığı sistemin ürettiği bir koşuldur. Dolayısıyla Allah helak etmiş sayılır. Daha evvelce belirttiğim gibi, alkol alan kişi kaza yaptığında, onu Allah helak etmiş sayılır...

20-24. “Biz sizi hakir bir sudan yaratmadık mı? Sonra onu belli bir ölçüye/vakte kadar sağlam bir yerin içinde tuttuk. Demek ki bizim gücümüz yetti. Ne güzel güç yetirenleriz biz! O gün, yalanlayanların vay haline!”

İnsanın yaratılış sürecine değinen bu bölümde, sperm ve zigot evrelerine atıflar yapılır. “Mehin” olarak geçen kavram, bu noktaya işaret ederken; öncekilerin helaki sonrası, böyle bir nemcin var olmasının nedeni, herkesin, yaratılış ilkesinde “eşit olduğunu”, herkesin aynı biçimde yaratıldığını, çelişki ve üstünlüklerin geçersizliğini vurgulamak içindir.

25-28. “Yeryüzünü dirilere ve ölümlere bir toplanma-tutulma yeri yapmadık mı? Orada sapasağlam yüksek dağlar kıldık ve size tatlı sular içirdik. O gün yalanlayanların vay haline!”

Pasajda dikkatin çekildiği yer “tatlı suyun içirilişidir.” Burada dikkat çekilen nokta şudur: Size su ihsan ettik. Bunu karşılık gözetmeden yapıyoruz, fakat sizden hakkımızı istediğimizde vermiyorsunuz.

Allah, bizlere karşılıksız olarak infak etmiştir. Nimetlendirmiştir. Bu nimetler karşılığında infak isteyerek, hakkını talep etmektedir. Ancak insan, bu çağrıya kulak tıkadığı gibi, kendisine verilen infakı da özelleştirerek parseller ve esirger.

29-34. “O, kendisini yalanlamakta olduğunuz şeye doğru gidin! O üç şube sahibi, gölgelendirici olmayan ve alevden korumayan bir gölgeye (!) doğru gidin! Gerçekten o, saray gibi kıvılcımlar atar/yağdırır; sanki o [kıvılcımlar] sarı erkek develer gibidir. O gün, yalanlayanların vay haline!”

İşte esirgeyiciye, yalanladığıyla yüzleştiği an itibariyle, yaşayacakları hatırlatılır.

35-37. “Bu, onların konuşmayacakları gündür [andır]. Kendilerine izin de verilmez ki, özür dilesinler. O gün, yalanlayanların vay haline!”

38-40. “Bu, Ayırma Günü’dür. Sizi ve öncekileri topladık. Bir sinsi planınız varsa hemen bana bu sinsi planı uygulayın! O gün, yalanlayanların vay haline!”

41-45. “Kuşkusuz muttakiler [takva sahipleri] gölgeler, pınarlar ve canlarının çektiği meyveler içindedirler. İşlemiş olduğunuz şeylere karşılık afiyetle yiyin için! İşte biz güzel davrananları böyle karşılıklılandırırız [ödüllendiririz]. O gün, yalanlayanların vay haline!”

46-47. “Yiyin, faydalanın biraz, şüphesiz siz suçlularsınız. O gün, yalanlayanların vay haline!”

48-49. “Onlara, ‘Rükû edin’ denildiği zaman rükû etmezler. O gün yalanlayanların vay haline!”

Rükû, “zengin kimsenin sonradan fakirleşmesi” demektir (“beli kırılmak” deyimine eş bir anlam). (Lisan ül Arab, c. 4, s. 232-233, “Rakea” maddesi.)

Takva, “iman etmek, şirkten uzak durmak, Allah’ı unutmamak, Allah ve elçisine boyun eğmek, inkârcılarla mücadele etmek, bollukta darlıkta sahip olunan mallardan infakta bulunmak, salatı ikame etmek, zekât vermek, verilmiş sözlerde durmak, sıkıntılara sabretmek, açgözlü olmamak, anaya babaya iyi davranmak, hiçbir zaman kendini temize çıkarmaya çalışmamak, tövbe etmek, yanlışlarda ısrar etmemek, yaptıklarının affını dilemek, öfkesini dizginlemek, başkalarını bağışlamak, adaletli olmak ve adaleti ayakta tutmaya gayret etmek” manalarında kullanılmaktadır.

Surenin sonunda dikkat çekilen husus şudur:

“Yiyin biraz...” Yani onlara vade verilirken öne sürülen “yeme” vurgusu, problemin köküne indirir bizleri. Sorun, yeme sorunudur. Yani mülk edinme, mal yığma sorunudur...

Bu sorunun çözümünden bahseden Kuran, ezilenlerin kıyam yolunu bu surenin başında izah eder. Sure ortasında, o günün sahneleri verilir, sonunda ise karakteristik tanımlamalar yapılır.

Kıyametin genel yapısı budur. Dünyevi formu “ezilenlerin ayaklanmasıdır.”

Uhrevi formu ise Allah’ın bilgisi dahilindedir. Ama bu işin dünyevi formu mutlak anlamda hakikattir ve bizi ilgilendiren kısım odur...

DİRİLİŞ TEOLOJİSİ (!)

“ ‘Ey Allah’ın resulü! Ben seni seviyorum’ diyen bir

adama, 'Ne söylediğine dikkat et!' dedi... Adam: 'Vallahi

ben seni seviyorum!' deyip, bunu üç kere tekrar etti.

Bunun üzerine adama, ‘Eğer beni seviyorsan, yoksulluk

için bir zırh hazırla. Çünkü beni sevene yoksulluk,

hedefine kořan selden daha sűratli gelir' dedi.'"

Abdullah İbn Muğaffel, Tirmizi, Zűhd

Rebeze'den Kalkış (!)

“Benimle olman seni mutlu

Edecekse dünyada bir yolcunun

Azığı kadarıyla kifayet et.

Sakın zenginlerle sohbet arkadaşlığı etme.

Bir elbiseye yama vurmadañ eskimiş sayma.”

Aişe, Tirmizi, Libas

“Ey Ebuzer, sen Allah için öfkelenadin, bu yüzden onun lütfunu umansın. Toplum, dünyaları için senden korktu; sense dininden dolayı onlardan korktun. Senden korktukları şeyi bırak ellerine; korktuğun şeyi al onlardan. Onlara men ettiğin şeye ne düşküñdür onlar. Seni men ettikleri şeyeñse hiç mi hiç meylin yoktur senin. Pek yakında bilir anlarsın, kim kâr etmiş, kim daha ziyade hasede düşmüş.” (İmam Ali)

Bu kelimelerle uğurlandığı sürgünden önce, çölün soğuk rüzgârına kafa tutan yaşlı adamın gözlerinden birkaç damla gözyaşının döküldüğünü görenler olmuş...

Etrafında, yitik sevgilinin hasreti; ve Muhammed kokan bahçeler diyarında gezerken, içindeki haykırışı bastıramaz bir edayla koştı insanlığın karanlığına...

Kardeşi Cünade’yi gönderdiği adamın dilinden dökülen kelimeleri hatırladı. Ve son sürgünün arifesinde usulca gözlerinin önünden geçen o yaldızlı günleri hayal etti...

Mekke’den gelenler Ebuzer’den “La ilahe illallah” sözünü işitince, “Ey Ebuzer, Mekke’de Muhammed diye biri var, o da bunu söylüyor” dediklerinde; gözlerindeki ışıltı bir başka olmuştu.

Daha birkaç gün önce, gizlice putların suratına tükürmüştü. Ve ne garip ki; sacitlerin alnını aşındıran secdelere mazhar olan bu putlar, Ebuzer’in hamlesinden gafil ve âciz olmuşlardı.

Ve gece çölün serinliğine karşı yakılan ateşin etrafına toplanan Gıffariler arasındaki sohbette bunu söylemişti. Yoldan çıkmış, sapıklaşmış, aklı uçmuş biri olarak görülüyordu!

Ve içinden geçirdiği dualarca kutsanmış gönlünde; o derin aşkın esamileri gözlenir olmuştu...

Kardeşini Mekke’deki garip adamın yanına gönderdi. Evet, garip bir adamdı o! Çünkü normal şeyler söylemiyordu...

Üneys geldiğinde şöyle dedi: “Onun hakkında şair, kâhin, sihirbaz diyorlar. Fakat onun söyledikleri kâhinlerin ve sihirbazların sözlerine benzemiyor! Onun kelimelerini her çeşit şair ve kâhinle mukayese ettim. Hiçbirine benzemiyor. Vallahi o zat Hakk’ı bildiriyor, doğruyu söylüyor. Ona inananlar yalancı ve sapıklık içindedirler...”

Gökyüzündeki tanrıları düşündü bir an...

İnsanlığın mevcut halinin müsebbibi olan tanrılar...

Ne de olsa bir Gıffarlı demek, yol kesici demektir. Haram ayları dahi gözetmeksizin yol kesen demek. Ama; medeniyetin çürük dişli altın yıgıcısının kervanının yolunu kesen...

Kimileri buna hırsızlık derdi. Ebuzer’in kabilesi tam anlamıyla “La ilahe illallah” diyenlerdendi; ve hırsızın eli maldan kesilirdi...

Çölün sıcak ve soğuğu arasında katılaşmış yüreklerin yoksun olduğu o aşk-ı kâinatla gayrete duçar olanlardan biriydi Ebuzer...

Deyimi yerindeyse tası tarağı topladı ve o şirk tanrılarının maskesini düşüren adamı bulmak için düştü yollara.

Mekke’de, o gizemli adama ve etrafındakilere yönelik büyük bir linç operasyonu yürütülüyordu. Ve o gizemli adamın arkadaşları; onu bir inci mercan misali saklıyorlardı.

O’na “Resulullah” diyorlar, kölelere, boyunduruk altındakilere, fahişelere, ezilmişlere onun kelimelerini anlatıyorlardı...

Bu, şehre girer girmez, şehre hâkim olan havadan dahi anlaşılıyordu. Burada bir “muhalifin gölgesi var!”

Ve Ebuzer yorgunluğun tesiriyle Kâbe’nin kenarına oturdu. Az sonra gördüğü Ali’ye büyük muhabbet beslemiş, halini anlatmıştı. Ve Resulullah’ın dostu Ali, onu Resulullah’a götürdü...

O adam!

Dağların kabul edemediği emaneti büyük bir vakarla vücut âlemine gark etmiş, halkın gözbebeklerine bakarak konuşan ve onlara “başka bir kelimedenden bahseden” bir adam!

Kelimelerindeki sırrın ve ihtişamın ardı sıra yolcu olanların gözyaşlarıyla yıkanmış bir yürek ve aşk...

Safa ve Merve’de hutbederken, “Âlemlerin Rabbi’ne yönelin! Bırakın bu rableri!” diye haykırışı gitmez oldu gözlerinin önünden. Ve ümit saçtığı karanlıkta kalanlar, alttakiler ve mustazaflar...

Hadi ayağa kalkın! Yarın sizin içindir!

Ve örtüsüne bürünen! Kalk! Uyar...

“Yeryüzünün çaresiz bırakılmışlarını, önderler ve vârisler kılmak istedik.”

Aman Allahım! Ezilenlerin Rabbi ve işte umut...

Kaşanelerdeki kodamanların, samirinin , Firavun’un ve Nemrut’un sihrini bozduk bugün! Ve bu nasıl bir kelam ki; yürekleri kaskatı kesilmiş miskinlerin gönlünü ferahlatan bir ateş olsun...

Yorgun bedeninin oluşturduğu ağırlığı unutmuş Ali’ye bakıyordu! Onun yüzünde “Resulullah dedikleri adamın tecellisini görmek, umudu sezmek istiyordu...”

Gittiği yerde Resulullah’ı göremedi. Ve üç gün boyunca onu aradı. Her gün Kâbe’ye gidiyor! Tavaf ediyor, yorgunluktan toprağa düşüp uyuyakalıyordu...

Ve en sonunda sırrını açtı Ali’ye:

“Duyduğuma göre bu şehirde bir adam çıkmış ve...”

Ali’nin yüzündeki tebessüm artmış ve heyecanla, “Bu akşam seni ona götüreceğim, ben önden gideceğim ve sen takip edeceksin” demişti...

Ebuzer için artık tek dua, akşamın çabucak gündüzü örtmesi olmuştu...

Erkam’ın evine vardıklarında; içindeki aşk ve muhabbetin oluşturduğu kalp çarpıntısıyla tefekkür

ediyordu. Acaba nasıl biri? Kim? Ne diyor?

Selamı verip içeri girdi. Dışarı çıktığında, “Cirane’den koşarak gelen elçi” gibi frenlenemez bir heyecanla sağa sola koşturmaya başladı!

Bataklığa gitmeli! Şirkin, nifakın ve zulmün üzerine yağın rahmet damlası misali kuşatmalı gönülleri. Ve zihinlerde başlayan devrim, şehrin surlarını kuşattığında; işte o zaman...

O hareketli adam, Kâbe’nin karşısında soluğu alıp, iman ve ikrarını ilan eder! İslam, artık “haykırıştır.”

Aşkla dinlediği kelimeler eşliğinde kıpırdayan yüreği, bu haykırışın mesaisini uzatıyor; sürekli bir haykırışa gark olmak istiyordu...

Dostu Muhammed ona, “Şu Uhut Dağı kadar dinarım (altınım) olsa ey Ebuzer, evimde üç gece bırakmak istemem. Ancak üzerimdeki bir borç sebebiyle tek dinarı koruyabilir, geri kalanının da Allah’ın kullarına şöyle şöyle dağıtılmasını emrederdim” dedi. Ve elleriyle önüne, sağına soluna dağıtma işareti yaptı. (Ebuzer, Buhari, Zekât 4; İstikraz 3, Bed ül-Halk 6; İstizan 30, Rikâk 13-14; Müslim, Zekât 34/992)

“Altına tapanlara lanet olsun! Gümüşe tapanlara lanet olsun!” (Ebu Hureyre, Tirmizi, *Zühd* 42/2376)

“Altın ve gümüş biriktirenler kahrolsun!” diye haykırdı ve bunu üç kere tekrar etti. (Abdürrezzak, *Kutüb-i Sitte; Zekât*, 2011, İbn Kesir; Tövbe 34. ayet tefsirinde.)

“Bir sürüye salınan iki aç kurdun sürüye verdiği zarar, kişinin mal hırsıyla dinine verdiği zarardan daha fazla değildir.” (Ka’b İbn Malik, Tirmizi, *Zühd* 43/2377)

“Benimle olman seni mutlu edecekse dünyada bir yolcunun azığı kadarıyla kifayet et. Sakın zenginlerle sohbet arkadaşlığı etme. Bir elbiseye yama vurmaktan eskimiş sayma.” (Aişe, Tirmizi, *Libas* 38/1781)

“Yanı başında komşusu açken tok yatan mümin değildir.” (Kenz ül-Ummal; hadis no: 24904)

“Hiçbir nebinin süslü püslü bir eve girmesi doğru olmaz.” (Hanbil 5/221, Ebu Davud; Atime 8, İbn Mace; Atime 56)

“Ben yalnız bölüştürücüyüm.” (Buhari, Humus 7)

“Bir evin gölgesi, katıksız ekmek ve âdemoğlunun avretini örten şeyden ötesi fazladır. Âdemoğlunun onda hakkı yoktur.” (Tirmizi, *Zühd* 9/206)

İştikçe mest olup pervane oluyor; cem’ül cem halinde, âdemlik makamına uruç ediyordu...

Bu adamın kelimeleri; kodamanların ve boyundurukçu prangaların zincirlerini kırıyor! Medeniyet; etrafa saçılmışlığından malum oluyordu...

Ebuzer Gıffari’yi anlatmak için yaşamını uzun uzadıya, teferruatlara boğmak doğru olmayacaktır. Ebuzer Gıffari; yaşamı boyunca “kenz kavramının hakikatini” anlatmakla meşgul olmuştur.

Kenz; süpürmek, biriktirmek, tarafına yönelterek süpürmek, birikim yapmak, mal yığmak,

istiflemek, stoklamak, üst üste koymak gibi anlamlar ihtiva etmektedir.

“Ey Allah’tan emin olanlar. Biliniz ki ruhban ve ahbarların çoğunluğu, halkın mallarını haksızca gasp eder ve bu yolla Allah yolundan alıkoyarlar. Fakat altın ve gümüşü biriktirip, Allah yolunda harcamayanlara acı bir azap müjdele!” (Tevbe Suresi, 34. ayet)

Ayette geçen kenz ifadesi, biriktirmek; yığmak anlamlarında kullanılmıştır. Bu anlamlarının yanı sıra; tedavülden çekmek manasına da işaret edilir.

Mülkün atıl hale gelmesi; mülkün Allah yolundan alıkonup, bireyler yoluna hizmet eder hale gelmesi manasına gelir.

Yani bir malı Allah yolunda harcamak için cami yaptırmanız gerekmez. Bir harcamanın Allah yolunda olabilmesini vurgulayan ayetler:

Haşr Suresi, 8. ayet: “Sözü edilen o mallar, göçmen yoksullar içindir. Onlar ki, yurtlarından çıkarılıp mallarından yoksun bırakılmışlardır; Allah’tan bir lütuf ve bir hoşnutluk peşindedirler; Allah’a ve resulüne yardım ederler. İşte onlardır, özü sözü doğru olanlar.”

Kalem Suresi, 24. ayet: “Hey! Bugün oraya bir yoksul girip yanınıza gelmesin!”

Hakka Suresi, 34. ayet: “Yoksulu doyurmaya özendirmiyordu.”

Mearic Suresi, 25. ayet: “Yoksul ve yoksun için.”

Müddessir Suresi, 44. ayet: “Yoksulu yedirip doyurmuyorduk.”

İnsan Suresi, 8. ayet: “Yoksula, yetime ve esire, yemeği severek yedirirler.”

Fecr Suresi, 18. ayet: “Yoksulun doyurulmasını teşvik etmiyorsunuz.”

Beled Suresi, 16. ayet: “Yahut ezilmiş-boynu bükük bir yoksulu.”

Duha Suresi, 10. ayet: “Yoksulu/dilenciye azarlama!”

Maun Suresi, 3. ayet: “Yoksulu doyurmayı özendirmez o.”

Ve bu konuda beyan edilen en çarpıcı ayet ise:

Rum Suresi, 38. ayet: “O halde, akrabaya hakkını ver. Yoksula, yolda kalmışa da. Allah’ın yüzünü isteyenler için bu daha hayırlıdır. İşte böyleleridir, kurtuluşa erenler.”

Ayetin orijinal metni:

“Fe ati zel kurba hakkahu vel miskine vebnes sebil zalike hayrul lillezine yüridune vechellahi ve ülaike hümül müflihun.”

Ayette ifade edilen gerçeği anlamak için hak kavramının anlamını bilmek gerekir:

Hak kelimesi sosyal anlamda “pay” anlamına gelir. Haklı kişi dediğimizde; paylı kişi, yani ilgili husus hakkında pay sahibi kişi demiş oluruz.

Ayetteki hak, bizzat “pay” manasındadır.

Ayetin güncel çevirisi şu biçimde olmalıdır:

“O halde, akrabaya payını ver. Yoksula, yolda kalmışa da. Allah’ın yüzünü isteyenler için bu daha hayırlıdır. İşte böyleleridir, kurtuluşa erenler...” (Rum Suresi, 38. ayet)

Yani, kişinin malında belli bir pay vardır. Bu pay; akraba, yetim ve yolda kalmışlardır.

Bakara Suresi, 215. ayet: “Sana, neyi infak edip vereceklerini soruyorlar. De ki: İnfak ettiğiniz mal ve nimet; ana baba, yakınlar, yetimler, yoksul ve çaresizlerle yolda kalan için olmalıdır. Hayır olarak yaptığınızı Allah en iyi biçimde bilmektedir.”

Zariyat Suresi, 19. ayet: “İhtiyaç sahibi için, yoksul için bir hak vardı mallarında onların.”

Ebuzer; vahyin gerçeklerini anlamış bir şahsiyet olarak çıkar karşımıza. Hatta ve hatta Allah Elçisi’nin; yalnız yaşar ve yalnız ölür ifadesi de, kendi kimliğine has bir olgu değildir.

Esası itibariyle söylenen; bu meseleyi kavrayan herkesin yalnızlığıdır.

Çünkü dinin salt nüsuklara entegre edilip, sokakta yanan ateşten kopartıldığı toplumlarda oluşan psikoz; vahyin hakikatlerini dahi ötelere bir ruh hali yansıtır.

Din, sokaktaki yarayı sarmak için mücadele eden gönüllerce yaşama oturtulmuştur.

Allah Elçisi’nin mücadelesinin temeli bu noktadayken:

Muhammed Suresi, 38. ayet: “İşte sizler, Allah yolunda harcamaya çağrılan insanlarsınız. Ama bir kısmınız cimrilik ediyor. Oysaki, cimrilik eden kendi aleyhine cimrilemiş olur. Allah Gani’dir; yoksul olan sizlersiniz. Eğer yüz çevirirseniz, Allah yerinize başka bir toplum getirir. Ve onlar, sizin benzerleriniz olmazlar.”

Zariyat Suresi, 19. ayet: “İhtiyaç sahibi için, yoksul için bir hak vardı mallarında onların.”

Fatır Suresi, 15. ayet: “Ey insanlar, siz Allah’a yönelmiş yoksullarsınız! Allah ise mutlak Gani, mutlak Hamit’tir.”

Ebuzer Gıffari, Allah Elçisi sonrası gelişen konjonktürde, göklere hapsedilen dini, Allah Elçisi’nin yaptığı gibi yeryüzüne indirmiştir.

Bu indiriş, vahyin hakikatlerini halk arasında iki yönlü ifade ederek gerçekleşmiştir.

Teorik anlamda anlatılarla dolu bir yaşamın yanı sıra, güçlü bir praksis sergileyerek; vahyin ideal insan tipini hayata dahil kılmıştır.

Bu minvalde, Ebuzer için çağının en büyük devrimcisi dememiz doğru olur.

Ebuzer, açların, yoksulların, yetimlerin yoldaşdır. Huda halka, hurma bize diyenlerin baş düşmanıdır...

Fakat son sürgün emriyle sürgün edildiği Rebeze’de açlık ve susuzluktan ölmesi, gerçeklerin toplum vicdanında nasıl yer edinebileceğini gözler önüne sermiştir.

Rebeze’ye sürgün edilen Ebuzer’in ardından, Kerbela’ya sürgün edilen aşk şehitleri; hurmacılar

karşısında Hudaperverler olarak saf tutmuştur.

Hurmacılar, saltanat ve hegemonyalarını zihinlerinde yarattıkları Allah tasavvuruna entegre etmek suretiyle yaşatırlar. Aşk şehitleri ise, şahit oldukları hakikatin demine demlenirler aşk meydanında...

Allah'ın Yüzü (Yoksullar)

“Biz sizi ancak

Allah'ın yüzü için doyurmaktayız.

Bir karşılık ve şükür beklemiyoruz.”

İnsan Suresi, 9. ayet

Kuran çok ilginçtir ki, ilkin Allah’ı sorgulatarak başlar yolculuğa. Kuran’la yüzleşmek, bizzat bir yolculuğa çıkmaktır...

Varlıktan Hak’a, Hak’tan Hak’a süren, uzun menzilli bir yolculuktan bahsetmeliyiz. Ve yine Kuran bu yolculuğa “kulluk” diyerek, vahyin tanımladığı varlık formunu bir hicap haline getirir.

Yani ona göre varlık bir örtüdür. Bir peçedir...

Sevgili ise, peçenin ardında gizlidir.

“Şüphesiz ki O Allah Ehat’tır, Samet’tir.” (İhlas Suresi)

Ehat ve Samet kavramlarını incelediğimizde, tek, kendisi dışında bir şey olmayan tek, ihtiyaçsız olan manalarına geldiğini görürüz.

Çünkü gerçeğin kurgusuna binaen, Allah dışında bir şeyin varlığı, mutlak bir muhtaciyet üretir. Bu bağlamda Allah, kendisi dışında hiçbir şeyin olmadığını ifade etmektedir.

Bakara Suresi, 115. ayet: “Doğu da batı da yalnız Allah’ındır. O halde nereye dönerseniz orada Allah’ın yüzü vardır. Allah Vasi’dir, varlığı sürekli genişletip büyütür; Alim’dir, her şeyi en iyi biçimde bilir.”

Bakara Suresi, 142. ayet: “İnsanlar içinden bazı beyinsizler, ‘Onları, yönelmekte oldukları kableden ne çevirdi?’ diyecekler. De ki: Doğu da Allah’ın, batı da. O, dilediğini dosdoğru yola kılavuzlar.”

Daha evvelce belirttiğim gibi “vech”, yani yüz, bir şeyi tanımlamak için kullanılır. Bu ayetlerde de Allah’ın yüzü olarak kullanılan “vechillahi” ifadesi, Allah’ın genel karakteristik özelliklerini tanımlamak adına kullanılmıştır.

Yani ayetleri olduğu gibi elinize alıp, yüzünüzü doğu ve batı yönüne çevirdiğinizde, mutlak anlamda Allah’ın yüzünü göreceğiniz belirtilir.

Bu bağlamda, varlık âleminde vuku bulan isim ve sıfatların tümünün O’na ait olduğu gerçeğine yüz sürmek, vahyin bu mesajına tabi olmak demektir...

“Doğunun ve batının Rabb’idir O. Tanrı yoktur, O vardır! O halde yalnız O’nu vekil tut.” (Müzzemmil Suresi, 9. ayet)

Allah, kendisini varlık âleminde soyutlamaz:

Kaf Suresi, 16. ayet: “Yemin olsun ki, insanı biz yarattık. Nefsinin ona neler fısıldadığını da biz biliriz. Biz ona, şahdamarından daha yakınız.”

Dolayısıyla, insanda tecelli eden sıfatları; insanı Allah’ın yüzü kılar. Bu, zati bapta bir yüz temsili noktasında değil, karakteristik özellikler babında ortaya çıkan bir gerçektir.

“Biz sizi ancak Allah’ın yüzü için doyuruyoruz. Bir karşılık ve şükür beklemiyoruz.” (İnsan Suresi, 9. ayet)

“Onların iyiyi ve güzeli bulmaları senin üzerine bir borç değildir. Tam aksine, dileyeni iyiye ve güzele kılavuzlayan ancak Allah’tır. Nimet ve imkândan başkalarına bağışladığınız, esasında sizin nefsiniz lehinedir. Allah’ın yüzünü arzulama dışında bir şey için infak etmiyorsunuz. İnfak ettiğiniz her şey tam olarak size geri verilir. Ve siz asla, zulme uğratılmazsınız...” (Bakara Suresi, 272. ayet)

Son paylaştığım ayetle ilgili olan meşhur hadisleri de paylaşarak meseleyi biraz daha açalım:

Said bin Cübeyr mürsel olarak Peygamber’den bu ayet-i kerimenin nüzul sebebine dair şunu rivayet etmiştir: “Müslümanlar zimmet ehli olan fakirlere sadaka veriyorlardı. Ancak Müslümanlar arasındaki fakirler çoğalınca Resulullah, ‘Dinimize mensup olanlardan başkasına sadaka vermeyin’ buyurdu. Bu ayet-i kerime nazil olarak İslam dininden olmayanlara sadaka vermeyi de mubah kıldı. En-Nakkaş’ın zikrettiğine göre Peygamber’e birtakım sadakalar getirilmişti. Yahudi’nin biri gelerek, ‘Bana da bir şeyler ver’ deyince, Peygamber, ‘Müslümanların sadakasından senin hak ettiğin bir şey yoktur’ buyurdu. Yahudi fazla uzağa gitmeden, ‘Onların hidayete ermesi üzerine borç değildir’ ayet-i kerimesi nazil oldu. Resulullah onu geri çağırdı ve ona bir şeyler verdi. Daha sonra yüce Allah bunu sadakalara ait ayet-i kerimeleriyle (zekâtın harcama yerlerini belirten Tevbe/60 ayetiyle) neshetti.” (Kurtubi, *el-Camiul-i Ahkâmi’l-Kur’an*)

Ayet-i kerime, muhacirlerin fakirleri hakkında nazil olmuştur. Onlar kırk kişi kadar olan ve Medine’de ne yurtları, ne de akrabaları bulunan Ashab-ı Suffe’ydiler. Onlar Mescid-i Nebi’den ayrılmıyorlar, Kuran-ı Kerim öğreniyorlar, oruç tutuyorlar ve her gazveye de iştirak ediyorlardı. İbn Abbas’tan rivayet edildiğine göre Hz. Peygamber bir gün Ashab-ı Suffe’nin yanında durur; onların fakirliğini ve buna rağmen şevklerini görünce onların gönüllerini hoş tutarak şöyle der: “Ey Ashab-ı Suffe! Sevinin ve birbirinize müjdeleyin ki, benim ümmetinden her kim razı olarak sizin bulunduğunuz sıfat üzerinde olduğu halde benimle karşılaşır, muhakkak ki o, benim kendisiyle dirsek dirseğe olacağım arkadaşlarımdan olacaktır.” (Razi, *Mefatihul-Gayb*)

Hak Teâlâ’nın, “(Sadakalar) kendilerini Allah yoluna vakfetmiş fakirler içindir” ayeti nazil olunca, Abdurrahman ibn Avf, Suffe Ashabı’na birkaç dinar; Hz. Ali de geceleyin bir “vesk” hurma gönderir. Böylece Allah Teâlâ nezdinde, bu iki sadakanın en sevgilisi Hz. Ali’nin sadakası olmuş olur. Bunun üzerine de bu ayet-i kerime nazil olur. Böylece de geceleyin verilen sadaka daha mükemmel olmuş olur.

İbn Abbas şöyle der: “Hz. Ali’nin sadece dört dirhemi vardı. Böylece o, bunların birini geceleyin, birini gündüzün, birini gizlice ve diğer birini de aşikâre olarak tasadduk etti. Bunun üzerine Hz. Peygamber, “Seni, bu şekilde hareket etmeye sevk eden nedir?” dedi. Hz. Ali, “Rabbimin bana vaat ettiğini hak etmek istemem” dedi. Hz. Peygamber de, “Rabb’inin sana vaat ettiğini hak ettin” dedi. Bunun üzerine Cenab-ı Hak, bu ayet-i kerimeyi indirdi. (Razi, *Mefatihul-Gayb*)

Bu ayet-i kerime Hz. Ebubekir hakkında nazil olmuştur. Çünkü o, 40.000 dinarın 10.000’ini gece; 10.000’ini gündüz, 10.000’ini gizli, 10.000’ini de açıktan tasadduk etmişti. (Zemahşeri, *el-Keşşaf*)

Dolayısıyla, ayetin algılanış biçimini incelersek; bu ayetlerin büyük bir “infak kampanyası” başlattığını görürüz.

Bu kampanya ne ilginçtir ki; vahyin kendi iç diyalektiğini tamamlayışıyla birlikte yükselişe geçmektedir. Bu süreci iyi analiz edersek, daha önce defalarca zikredilen mal dağıtma hadisesinin, bu ayetlerle kemale erdirildiğini gözlemleriz.

Hud Suresi, 87. ayet: “Dediler ki: Ey Şuayb! Namazın mı emrediyor sana, atalarımızın tapar olduğunu terk etmemizi yahut mallarımızda dilediğimiz gibi davranmaktan vazgeçmemizi? Esasında sen; gerçekten yumuşak huylu, olgun bir insansın.”

Yani diyalektik olarak baktığımızda; mal dağıtma emrinin ilk söylemi, fakirlerin mutluluğuna endeksli bir görünüm vermekteyken, ikinci ve kemale ermiş söylemi ise; tüm bunların Allah’a iade edildiği noktasında oluşmuştur.

Bu bağlamda vahyin kölelerle kurduğu ilişki, dikey bir ilişki olarak algılanırken, vahyin tamamlanma sürecinde, yani son surelerinde, bu ilişkinin yataylığı gözler önüne serilmiştir. Yani; Mekke fethine kadar süregelen cehennem ve kıyamet vurguları, eğitim ve öğretimden daha çok, aksiyoncu ve eylemci bir kitle üretirken, sonraki süreçte; tekâmül ve kemalat ön plana çıkmıştır...

Hud Suresi, 87. ayet: “Dediler ki: Ey Şuayb! Namazın mı emrediyor sana, atalarımızın tapar olduğunu terk etmemizi yahut mallarımızda dilediğimiz gibi davranmaktan vazgeçmemizi? Esasında sen; gerçekten yumuşak huylu, olgun bir insansın.”

Ayetin genel yapısı itibariyle, mülk meselesinin bir angarya olarak algılandığı gözlenebilir. Ve insan psikolojisi çerçevesinden bakıldığında; sorulan soruların tamamının “kemale ermemiş bir söylem tasavvuruna dayalı olduğu” gözlemlenecektir.

İslam’ın kemale erme süreci, vahyin tamamlanma sürecine denk gelecektir. Bu bağlamda şunu söylemek mümkündür: İslam, güçlü bir pratiğin ardı sıra yükselen pratiğe dayalı bir teoriye sahiptir...

“Ey iman edenler, iman edin.” (Nisa Suresi, 136. ayet)

İman kelimesinin emin kökünden geldiği gerçeğini göz önüne aldığımızda; emin olunanın kemalleşmesi yönünde bir eğilimin önerildiğini görürüz.

Bu, bir anlamda; dar bir sürece sığdırılması gereken uzun soluklu bir değişimin ürettiği etkiyle ilintilidir. Vahyin üretmeye çalıştığı zihniyet devriminin; bireyci toplumlarda ikame edilemeyeceği gerçeği üzerine, Mekke fethine kadar olan süreçte “devrimci pratik”, sonraki süreçte de “zihniyet devrimi” öne çıkar diyebiliriz.

Bu minvalde; varlık âleminin tanımlanışı hasebiyle; Allah-varlık ilişkisi kuran zihinler; hep halef olarak söylem üretmişlerdir. Yani bu ilişki selefilerde mevcut değildir.

Selefi mantık, sürecin “praksis” formunda kalırken, halefi mantık ise; teoriye hapsolmuştur...

Dolayısıyla bu ikisini harmanlayan “nebevi algı üretilememiş, sorunlar açığa çıkmıştır.”

Bu bağlamda, Kuran’ın tamamladığı nur; Allah’ın varlık âlemine aşkın bir formda olmadığı gibi, içkin de olmadığı noktasındadır. Bu nur Kuran’da şöyle tanımlanır:

Nur Suresi, 35. ayet: “Allah, göklerin ve yerin Nur’udur. O’nun nurunun örneği, içinde چراغ bulunan bir kandile benzer. Kandil, bir sırça içerisindedir. Sırça, inciden bir yıldız gibidir ki, doğuya

da batıya da nispeti olmayan bereketli bir zeytin ağacından yakılır. Bu ağacın yağı, neredeyse ateş dokunmasa bile ışık saçar. Nur üzerine nurdur o. Allah, dilediğini kendi nuruna kılavuzlar. Allah, insanlara örnekler verir. Allah her şeyi bilmektedir.”

Nur üzerine nurdur O...

Ve vahyi kuşatan isimleriyle anılır/tanımlanır. Bu isimler, tamamımızın tanıdığı isimlerdir. Bunlara Kuran Esma'ül Hüsna demektedir...

Ve yine bu çerçeveden baktığımızda; ve yarattıklarından yola çıktığımızda; Allah'ın isimlerini ikame ettirmesi ve buna kulluk demesi ve en önemlisi bu isimlerin yalnız O'na ait olması, bizzat kendi hakikatinin seyri manasını taşır.

Yani, Allah, tüm varlığı “seyr için yaratmıştır” denildiğinde, vahiyden referans alan bir söylem oluşturulmuş olur.

Bu minvalde, varlık âleminin bir tekâmül/kulluk programına tabi olduğunu, mutlak dönüşün ise O'na olduğunu söyleriz.

Bakara Suresi, 285. ayet: “Resul, Rabb’inden kendisine indirilene inanmıştır; müminler de. Hepsi; Allah’a, O’nun meleklerine, kitaplarına, resullerine inanmışlardır. Allah’ın resullerinden hiçbirini ötekinden ayırmayız. Şöyle demişlerdir: Dinledik, boyun eğdik. Affet bizi, ey Rabbimiz. Dönüş yalnız sanadır.”

Alak Suresi, 8. ayet: “Oysaki, dönüş yalnız Rabb’inedir!”

Bu “dönüşün akıbetini mutlaklaştıran” bir ifadedir. “İnne ila” ile ifade edilen, mutlaklık vurgusu, dönüşün her anlamda Allah’a olduğunu gözler önüne sericidir. Yani; bu ayete göre, inkârcı olarak ölen bir kişi de Rabb’e dönmüş/öze dönmüş demektir.

Bu minvalde, insan; tekâmüle/devinime mahkûm ve muhtaçtır demek doğru olacaktır.

Ve özetle; varlık âlemindeki isim ve sıfatların bir bütün olarak tecellisi söz konusudur. Bu karakteristik imgelerin tecelligâhı olan varlıklar ise, mutlak anlamda Allah isminin altında toplanan isimleri temsil ederler.

Akabinde, insanlığın amacı Allah’a yakın olmak, yani düzenleyicilik fonksiyonlarını işleterek; O’nun isimlerinin tecelli etmesi adına mücadele etmektir.

Mal ve mülk biriktirmenin ürettiği “birey algısı”, huve algısını katlettiğinden, mal vererek hem kendiniz arınır, hem de karşınızdaki bireyin güzel davranışlar sergilemesine vesile olursunuz. Mal ve mülk yığarak oluşturulan toplum, kendi iç çelişkilerine entegre olduğundan, Allah isminin altını dolduran sıfatları yansıtamaz.

Müslüman’ın görevi ve ödevi ise, toplumu sınıfsal çelişkilerden arındırmak suretiyle kolektifleştirmek ve geride kalan hakikati seyretmektir...

Yani mülkün sınıfsallaştırıcı yönünü bilerek ona göre eylem üretmek, bu bağlamda önemli bir adım olarak görülmelidir.

Anadolu hümanizminin temelini oluşturan Bektaşilikte “hizmet”, hizmet edilenin rahat ve keyfi için

değil, hizmet edenin ego ve kibrinin törpülenmesi içindir.

Yani, hizmet, paylaşım, yardımlaşma; egoları, bireyciliği beslemek için değil, bunu ortadan kaldırmak, ortaklaşacılığı, kolektifleşmeyi egemen kılmak içindir. Bunun içindir ki, “en sevdiklerinizden verin” emri hasıl olmuştur.

Bu emirle, infak kavramı; eşitlenmeciliğin kavramı olarak hayatımıza girmiştir.

Ve bilinmelidir ki; vahyin ana meselesi budur:

Nahl Suresi, 71. ayet: “Allah, rızıkta kiminizi kiminize üstün kılmıştır. Fazla verilenler, rızıklarını ellerinin altındakilere aktarıp da hepsi onda eşit hale gelmiyor. Allah’ın nimetini mi inkâr ediyor bunlar?”

Vahdet ve Kesret

“Çoklukla övünmek sizi oyaladı!”

Tekâsür Suresi, 1. ayet

Ayetlerin Çevirisi:

1. “Çokluk onuru sizi oyalar...”
2. “Öyle ki, kabirleri ziyarete kadar bu sürdü...”
3. “Hayır! Düşündüğünüz ve sandığınız gibi değil, yakında göreceksiniz...”
4. “Hiçbir şekilde düşündüğünüzle alakası yok! Yakında mutlaka göreceksiniz!”
5. “Hayır düşündüğünüz gibi değil, ilmel yakın olarak bilerseniz...”
6. “Ve ant olsun o cehennemi mutlaka görürsünüz...”
7. “Sonra O’nu elbette aynel yakın göreceksiniz...”
8. “Ve sonra yemin olsun ki her türlü nimetten mutlaka sorulacaksınız...”

Surenin Düşündükleri

1-2. ayetler:

أَلْهَاكُمْ التَّكَاثُرُ

- “Elhakümüt tekâsür.”

K-S-R kökünden gelen bu kavram, birçok mealde “çok olanla övünme” biçiminde çevrilir. Ve genel mantığı bu şekilde örtülür.

Bu çeviri, kavramın işaret ettiği hakikati örtmektedir.

Bu kavram, vahdet kavramının zıddı olarak göz önüne alındığında, taşlar yerine oturacaktır. Vahdet, ahadiyetten gelen, teklik şuur ve bilincini yansıtan bir kavram olmakla beraber, birleştirici ve pozitif yöndedir.

Kesret ise, teki parçalama, çoğaltma ve aslında “başkalarında da olan şeylerin, yalnız sizde oluşu gibi sevinmedir.”

Bu noktada, Arap edebiyatının önemli isimlerinden şair el-A’şa, Divan’ında şu beyitlerde kavramı tam anlamında kullanmıştır:

Benim taşlarım onlarınkinden çok değildir.

İzzet, insanın ellerindeki çok görmesidir.

Kavram çok sayıda çakıltaşı anlamına gelir.

Aslında hepsi aynı olan bu çakıltaşlarının kendilerindekiyle üstünlük taslamalarıdır. Ve aslında hepsinin aynı olduğu şuurundan kopmak suretiyle, kendilerini “çokluk âlemine entegre edebilme adına” ürettikleri hezeyanların, kavram karmaşasının genel adıdır tekâsür.

Zıddı olan vahdet kavramı ise; eşsizlik, yalnızlık, teklik anlamına gelir. Bitişik olmak, bütünleşmek, iç içe olmak, eşi benzeri ve dengi bulunmaması, cins veya bir tür içinde olmak, bölünme kabul etmediğinden bir olanlar gibi anlamlar ihtiva eder. (Ragıp el Isfehani, Müfredat, “V-H-D” maddesi.)

İnsan yaratılışı gereği, vahdetten kesrete doğru yaratılmış, kendisinden ise; kesretten vahdete doğru hareket etmesi istenmiştir.

Muallakat-ı Seba (vahiy öncesi Kâbe duvarına asılan şiirler) şairlerinden Nabiğa, beyitlerinde vahdeti kendi dönemi içindeki anlamıyla bütünleştirir:

Sanki bineğim, zaman bizi bitirdikten sonra,

Kadri yüce vahad/tek dosta götürdü...

Halk içinde ise, diğerlerinden hiçbir farkı olmadığı halde ve hatta elindeki övündüklerinin de diğer insanlardan farkı olmamasına rağmen, çokluğun seyir ve coşkusunu talep eden, bu alanda kalmayı yeğleyen kimselerin genel hali için tekâsür demek doğru olacaktır.

Tekâsür, vahdetten kesrete varıp, oraya hapsolmuş bedenlerin ürettiği bir algıdır. Yani, insanı sevme şuurundan bihaber aşksızların divanelik halidir.

Dolayısıyla, varlık âleminin vahdet bilincine erişemeyenlerin, bu anlamda halk edilen seyre tabi olamayacağı; aksine, “kendisini ötekilerden farklı görme hastalığının” ürettiği, mal artırma, mülk artırma ve mal mülk çokluğuyla övünme psikozuna işaret eder. Ve Kuran, bu durumun bir oyalanma olduğuna işaret ederken, oyalanma olmayan durumu; “vahdet bilinciyle seyretmek” biçiminde tanımlar.

Ve bu bilinçten yoksun olan “kesret ehlinin” bu eylemlerini, kabirleri ziyarete kadar sürdüğü belirtilmektedir. Bu deyim, ölüme işaret etmektedir...

3-4. ayetler:

Ayetlerde geçen “kella “ ifadesi, bildiğimiz anlamda bir azarlama yaklaşımı ihtiva etmektedir. Bu yaklaşım gereği, “Hayır, öyle düşündüğünüz gibi değil, pek yakında göreceksiniz” şeklinde bir vurguyla; yeryüzünde cereyan edecek bir hadiseye dikkat çekilir. 4. ayetin başında da “sümme kella” diye geçen bu vurgulama, mutlak anlamda bir değişimin varlığından haber vermektedir.

Şu şekilde çevirmek mümkündür:

“Hayır, sandığınız gibi gitmeyecek, çok yakında göreceksiniz.”

“Asla öyle değil! Hayır! Bu iş böyle gitmeyecek! Çok yakında göreceksiniz.”

Yani:

“Ey kesret sevdalıları. Varlık âleminin o doğal ve fitri ‘tekliğini/bütünlüğünü’ reddeden, kendisini

özerk bir kimliğe büründürüp, bütünden kopartan; bu hayat ve seyr öyle sandığın gibi devam etmeyecek! Hayır, asla öyle değil, çok yakında göreceksin...”

Tekâsür ibaresi; şirkin başlangıç ilkesidir. Çünkü şirk maddesine göre; yeryüzündeki her şey Allah’a aittir. Ve tekâsür ehli, yeryüzünde tasarruf ve idare etme hakkına sahip olma iddiasıyla çıkış yaparak, şirk dairesindeki konumunu biçimlendirir.

5-8. ayetler:

5. “Hayır düşündüğünüz gibi değil, ilmел yakın olarak bilerseniz...”

6. “Ve ant olsun o cehennemi mutlaka görürsünüz...”

7. “Sonra O’nu elbette aynel yakın göreceksiniz...”

8. “Ve sonra yemin olsun ki her türlü nimetten mutlaka sorulacaksınız...”

6. ayette, cehennemi görme ibaresi bir şarta bağlanmıştır. İlmел yakın olarak bilme şartına bağlanmış bir cehennemi görme durumu söz konusudur. Halbuki, ahirette böyle bir şartın olması söz konusu olamaz. Hem de çok ilginç olan bir durum daha; ayetlerdeki sıralamayla ilgilidir. Önce cehennemi görüp, sonra nimetlerden sorulma; bu hadisenin yaşanacağı yeri gözler önüne sermektedir.

Yani, ilmел yakın olanlar, cehennemi görebilecekler, gördüklerine de “aynel yakın” olacaklar.

Yani özetlemeye çalışırsak:

- Kesri duyguların ürettiği algı mutlak anlamda hezeyan üretir.

- Mal mülk çoğaltma yarışında olanların sayısındaki artış, yıkımı, rezilliği artırır.

- Ve “cahim”, Tekâsür Suresi’nde zikredilen cehennem, yeryüzündedir.

- Bu cehennemi sadece “ilmел yakın” olanlar, yani kesin bir bilgiyle doğru ve yanlış ayırabilenler algılayabilirler.

- Ve bu kesret yarışında başı çekenler mutlak anlamda yitirilmiş, yok olmuşlardır. Yaşam sandıkları gibi devam etmeyecektir...

Baktığımızda “cahim” gayet doğal bir biçimde faaliyettedir. Cahim, insanlığın yaşamına sefalet yağdırırken, bunun nedeni; mülkperestler olarak öne çıkar.

Nasıl mı?

• Dünyada 1 milyar insan açtır.

• Bunun akabinde, dünyada dolanan paranın %78’ini, dünya nüfusunun %0,7’si kontrol etmektedir.

• Dinmez savaşlar, silah ticareti, insanların bu sistem algısına karşı yükselteceği direnişi kırma adına, devletler eliyle piyasaya sürülen “uyuşturucu”, fuhuş ve fakirliğin getirdiği suçlardaki artış.

• Birilerinin göbeği şişerken, diğerlerinin açlıktan ve hastalıktan ölüyor olması.

İşte cahim budur.

Kuran'da, İbrahim Resul'ün atıldığı ateşi tarif ederken "cahim" kavramı kullanılır.

Cahim, yeryüzünde cereyan eden, kesret örtüsüne bürünmüş ellerce üretilmiş tahribatın genel adıdır.

Ve tekâsür ehlinin tekâmülüne hizmet eden bir araçtır...

Çözüm ise "öze dönüş", yani kesretten vahdete seyretmektir...

Şimdi bu meseleyi ele alalım...

Öze Dönüş

“Allah’a kavuşmak için

İki rekât namaz da yeter.

Ancak, böyle bir namaz için

Abdesti, insanın kendi kanyla

Almış olması gerekir.”

Hallac-ı Mansur

Yalınayak “Kerbela’ya” yürüyenlerde gizlenmiş bir hakikati dile getirme vaktidir bugün. Ve o yürüyüşün sırrına erenlerce yükseltile bir bayraktır aşk...

Öze dönüş!

İnsanlığın sığındığı o ihtişamlı kubbe! Hadi, öze dönüyoruz insanlar!

Hangi öze?

İrksal özümüze mi? Yoksa geleneksel din algımıza mı? Bu soruyu soran kişi yalınayak yürüyenlerden biri olsa gerek...

Hasılı kelim, asırlardır bir türlü dönemediğimiz şu öz ne ola ki? Dön babam dön! Bir türlü göremediğimiz, sırrı hakikisine eremediğimiz, amma velakin her daim “sükûtumuza örtü kılınan şu meşhur öz.”

Ve kalktığında insan...

Aşkın kelimeleri içkinleştiren o öz nedir? Ve uzağı yakın eden...

Ya da uzağa hapsedilenin yakın olduğunu haykıran?

Taha Suresi, 12. ayet: “Benim ben, senin Rabb’in! Hadi, pabuçlarını çıkar; sen kutsal vadide, Tuva’dasın.”

Allah Allah? Nedir bu kelamın hikmet-i ilahisi?

Şöyle enginlerden tefekkür edelim. Nalın/pabuç ve toprak arasındaki ilişkiyi düşünelim.

Bu ayetin tefsiri:

· *Ey Musa, kutsal vadidesin. Çıkar pabuçlarını...*

· *Pabuçlarını çıkardığın her yer kutsaldır...*

Pabuçları çıkartan Musa, toprakla bütünleşmiş, hakikatine ayak basmıştır.

Topraktan geldik, toprağız, topraklayız, doğal olanız, parçası ve aynı zamanda tamamımız...

Toprak: Emek

Toprak: Tevazu

Toprak: Örtü/kusur örtücü

Toprak: Sükût

Toprak: Ana

Toprak: Baba

Toprak: İlk ve son durak

Toprak: Halk

Toprak: Direniş

Toprak: Alinteri

Toprak: Eşitlik

Toprak: Devinim

Yani der ki:

“Bütün bunların bilinciyle hareket edenlerce inşa edilmiş her medeniyet kutsaldır...”

Ve en garibi:

“Kerbela harbine giderken ehlibeyt imamlarının yalınayak oluşudur.”

Onların manifestosu olan bu eylem:

“Biz toprağız, siz ot” gibi bir ayrımı göz önüne serer. Allah Elçisi’nin evlatlarını katledenler, saraydır, saltanattır, altındır, gümüştür.

O mübarek ruhlar ise, topraktır, tevazudur, fakirliktir, emektir...

Yani biri İslam’dır, ötekisi ise vahşettir, kandır, zulümdür...

Hacı Bektaş Veli der ki:

“Hakikatın birinci makamı, toprak olmaktır.”

Toprak temizler, arıtır, arındırır, örter...

Hatta su bulamadığında toprakla temizlen der...

Yani teyemmüm et!

Toprakla gark ol, arın, temizlen! Özüne dön...

Çelişkileri üreten egomuz, benliğimiz, zihin dünyamızda ötekiler yaratan algımız; bizleri hakikatten uzaklaştıran bir sorundur. Hakikat ise, 72 milleti ayıplamamak, kusuru görende bilmektir.

Toprak, kusurları görmez. Firavun ile Musa’yı aynı merhametle bağrına basacak kadar mütevazıdır. Sıfır egodur.

Ki insan için önerilen şudur:

“Onun gördüğü şey hakkında kuşkuya düşüp onunla çekişiyor musunuz?”

Yemin olsun ki onu bir başka inişte de görmüştü.

Son sınır ağacı, Sidret ül-Münteha yanında.

O ağacın yanındadır sığınılacak bahçe. (Necm Suresi, 12-15. ayetler)

Son sınır ağacının kökleri toprağa sımsıkı tutunmuştur. Ve toprağa tutunana mutlak anlamda hakikat kapısı açılır...

Ve o bahçe, toprağa sımsıkı tutunan ağacın gölgesindedir. Yani toprağa gark olmuşların ellerinde yükselen bir realitedir.

Çünkü toprak, vahdet sarayıdır!

Kesretten vahdete giden yolun son sınırıdır. Suskunluk ve seyr ile hallenmenin adıdır.

Toprağa kök salan o ağaç, varlığının farkına varmış, sevgiliyi hicabın ardından seyre dalmış, “zakir” ile “mezkûr”u gönül hanesinde bir etmişlerin ta kendisidir ki, o gönül, tevazu ateşiyle yanıp, sükût rüzgârıyla dinginleşir...

Ve yine der ki:

Kıyamet Suresi, 14. ayet: “Gerçek şu ki insan, öz benliği üzerine yönelmiş keskin ve derin bir bakıştır...”

Yani öze dönüş, gerçeğe yüz tutmaktır. Doğaüstüçülüğe indirilen baltanın ardından kıyam eden miskin hal ve tavrıdır.

Ve insanı, hakikatten kopartan her şeyden yüz çevirmek, hakikati, vahdet şuurunu idrak etmek/deneyimlemektir.

Kimilerine göre öze dönüş, dinin şekilsel yüzünü terk edip, modern mülahazalara dalmaktır.

Kimilerine göre, sana ait olmayan bir şeyi sahiplenerek böbürlenmektir.

Kimilerine göre, tevafulen mensubu olduğun ırkın kültürel mirasını ihyadır...

Bize göre ise, “gönül hanesini la süpürgesiyle süpürmektir.”

Yani, kendini ötekilerden farklı görme hastalığının müsebbibi olan her türlü fikriyatı tağyir etmek, eşitlenmek, tevazua ulaşmak, kusur örtmek, nefsi terbiye etmek, heva ve heveslerden arınmak, gerçeğe talip olmaktır...

Öze dönüş, örtülmüş gerçeklere ışık tutmaktır.

Bilgiyi, mülkü, şöhreti, itibarı, saygınlığı ve insan denilen varlığı, kendi hemcinsleri içinde üstün kılan tüm bu özneleri terk etmek suretiyle oluşturulmuş dönüştür.

Hanif yapmaktır, şirkten yüz çevirmektir, gelişime açık olmaktır...

Öze dönüş, öz olmaktır...

Muğlaktan mutlağa, Hayy’ dan Hu’ ya...

Darüsselam (Kader ve Selam Yurdu)

“Allah sizi Darüsselam’a çağırıyor

Ve O, dilediğini doğru yola iletir.”

Yunus Suresi, 25. ayet

Nisa Suresi 86. ayet: “Bir selamla selamlandığınızda, onun daha güzeliyle yahut aynıısıyla karşılık verin. Hiç kuşkusuz Allah Hasip’ tir, her şeyi güzelce hesaplamaktadır.”

Hicr Suresi, 46. ayet: “Güvene kavuşmuş olarak selamla girin oraya.”

Meryem Suresi, 62. ayet: “Orada boş lakırdı değil, yalnızca ‘selam’ işitirler. Orada kendilerinin sabah, akşam, rızıkları da hazırdır.”

Enbiya Suresi, 69. ayet: “Biz de şöyle dedik: Ey ateş, İbrahim’e bir serinlik ol, bir selam ol!”

Nur Suresi, 27. ayet: “Ey iman edenler! Kendi evleriniz dışındaki evlere, sahipleriyle kaynaşıp izin almadan, bir de ev sakinlerine selam vermeden girmeyin. Düşünüp taşınmanızı sağlamada bu sizin için daha hayırlıdır.”

Neml Suresi, 59. ayet: “De ki: Hamt Allah’a, selam O’nun seçip yücelttiği kullarına! Allah mı hayırlı, yoksa onların ortak tuttukları mı?”

Saffat Suresi, 79. ayet: “Selam olsun Nuh’a âlemler içinde!”

Saffat Suresi, 109. ayet: “Selam olsun İbrahim’e!”

Saffat Suresi, 120. ayet: “Selam olsun Musa’ya ve Harun’a!”

Saffat Suresi, 130. ayet: “Selam olsun İlyas’a!”

Saffat Suresi, 181. ayet: “Selam olsun tüm Hak elçilerine!”

“Selamünaleyküm ahali” diye bir ses işitildi. Hem de, bu sözün mahiyetinden bihaber biçimde, sırtına geçirilmiş semerin ağırlığı altında ezilip, selametten beri hale gelmiş gönüller tarafından...

İşitilen bu ses, kimseye esenlik getirmedi.

Allah kitabında birçok kişiyi selamlar. Hatta “selam” a tabi olma davetinde bulunur.

Bunu nasıl yapar dersiniz?

Rad Suresi, 31. ayet: “Kendisiyle, dağların yürütüldüğü yahut yerkürenin parçalandığı yahut ölülerin konuşurulduğu bir Kuran mı olsaydı! Hayır, iş ve oluşun tümü Allah’ındır. İman edenler hâlâ ümidi kesip anlamadılar mı ki, Allah dileseydi elbette insanlara tümünden hidayet verirdi. O küfre sapanlara gelince, sanayi olarak ürettiklerinin sonucu halinde başlarına gülle-tokmak türünden belalar inmeye devam edecek yahut o belalar onların yurtlarının yakınına konacak. Ta, Allah’ın vaadi gelinceye değin. Allah, vaadine asla ters düşmez.”

İsra Suresi, 11. ayet: “İnsan, hayra davet eder gibi şerri çağırıyor/insan, hayra duasıyla şerri davet ediyor. İnsan çok acelecidir.”

Nisa Suresi, 79. ayet: “İyilik ve güzellikten sana her ne ererse Allah’tandır. Kötülük ve çirkinlikten

sana ulaşan şeyse kendi nefsendendir. Biz seni insanlara bir resul olarak gönderdik. Tank olarak Allah yeter.”

Nahl Suresi, 53. ayet: “Sahip olduğunuz her nimet Allah’tandır. Sonra size bir zorluk/keder dokunduğu zaman yalnız O’na yakarırsınız.”

Âli İmran Suresi, 165. ayet: “Size, başkalarına iki katını dokundurduğumuz bir musibet dokununca, ‘Bu da nereden!’ mi dediniz? De ki: ‘O, sizin öz benliklerinizdendir.’ Allah, her şeye Kadir’dir.”

Kuran’a göre “kader”, ölçüdür.

Kader kelimesi “k-d-r” kökünden türemiş olup, “ölçü, mizan, tartı” manalarına gelmektedir. Lügavi manası, biçimlendirilmiş, ölçüsü tayin edilmiş olan demektir.

Yani, bir insanın kaderi böyleymiş gibi bir cümle kurduğumuzda, tam Türkçe ifadelendirilişi, “bir insanın ölçüsü buymuş” biçiminde olacaktır.

Bu hususta en belirgin ayet Rad Suresi’nin 17. ayetidir. Geleneksel anlayışın büyük putu olan “kader düşüncesini” yok eden bu ayet, insanlığın başına gelen musibetlerin Allah tarafından tayin edilmiş olgular olmadığını, kader vurgusunun “ölçüye işaret ettiğini” gözler önüne sermektedir.

Rad Suresi, 17. ayet: “Gökten bir su indirdi de vadiler, kendi ölçülerince/kaderlerine göre sel oldu, ardından da sel, üste çıkan köpüğü taşır hale geldi. Bir süs eşyası veya alet yapmak isteğiyle ateşte körükledikleri şeylerde de benzeri bir köpük vardır. Allah hak ile batılı işte böyle örneklendiriyor: Köpük, atılır gider; insanlara yararlı olansa toprakta kalır. Allah, işte bu şekilde örnekler verir.”

“Bi kaderiha fahtemeles” formunda karşımıza çıkan bu vurgu, kaderin ölçü olduğunu gözler önüne sermektedir.

Peki bu ölçü nedir?

Kuran’ın genel mantığına göre; güneşin batıdan doğması, insanın anüsten doğması, atların yüzebilmesi, kuşların konuşması ve benzeri tabiatüstü aykırılıkların tamamı imkânsızdır.

Ölçü/kader ayetlerinde, genel olarak bakılırsa “tabiat içi hususlar vurgulanmakta”, ölçünün kotasına bu yolla işaret edilmektedir.

Ölçüye göre, kâinatın mekaniği yaratılmış, belli bir düzen içerisinde korunmuş ve bu düzen bizlere tanıtılmıştır. Eğer piyasadan para çekerseniz “fakirlik baş gösterir.” Dolayısıyla, infak yapılması emredilmiş, tedavülden para çekilmesi yasaklanmıştır. Bu işin ölçüsü budur.

Ölçü, insan standartlarına uygun biçimde oluşturulmuştur. Ancak, dindarlık adına putperestlik pazarlayan şebekeler, bu ölçüyü hiçe sayarak, ahlaksızlıkları iblise, cinayetlerini Allah’a atfetmekte.

Geleneksel din anlayışına göre, insan doğar, doğumundan itibaren atacağı her adım bilinmektedir. Ve yine, insan o adımlardan mesul, yani sorumludur...

Daha doğrusu, insan yaratılmış; atacağı her adım programlanmış, ancak kendi iradesi dışında gelişen olaylardan sorumlu tutulmuştur. Evet, insan tüm küfrü; daha doğmadan yazılıyken kâfir olup azap çekmektedir.

İşte bu anlayışın genel dışavurumu şöyledir:

Ölçüye riayet etmeksizin yaptığınız işlerin neticesinde/kendi ellerinizle yapıp ettiklerinizden dolayı oluşan musibetlerin zaten daha önceden yazılı olduğunu söyler, bu şekilde o katliamın sorumlusu olarak “Allah”ı suçlarsınız.

Bunun adı şirktir.

Kuran’ın apaçık biçimde beyan ettiği ölçüyü hiçe sayıp, Allah’ı suçlamak suretiyle oluşturulan “kader tahakkümü”, Ortaçağ Kilisesi’nin, feodal ağalara devşirdiği kitleler için kullanılan bir afyonlama yöntemi idi.

Kuran’ın bütüncül ruhunda zerrece yer edinmeyen bu hastalıklı görüş, aynı görevi üstlenen odaklarca bugün de kullanılmaktadır...

Gerçek kader nedir?

Kuran’ın tanımladığı Allah, zamansız ve mekânsızdır. Yani, bireylerin “ölçüye göre edinecekleri tüm davranışların bilgisine sahiptir.”

“Hiç şüphesiz, biz her şeyi kader/ölçüyle yarattık.” (Kamer Suresi, 49. ayet)

“Onların işlemiş oldukları her şey bir kitapta(yazılı)dır.” (Kamer Suresi, 52. ayet)

“Küçük büyük her şey satır satır(yazılı)dır.” (Kamer Suresi, 53. ayet)

Evet, yazılı olan şey nedir?

Eğer kalbinize bir kurşun isabet ederse ölürsünüz. Bu, sizin münferit bilginiz değildir, yazılı olan “ölçü” budur.

Yani, yazılan kader; Kuran’da tanıtılan tabiat hakikatlerinin ta kendisidir. Bunun bilgisi Allah katındadır ve insanlık yaptığı her işin karşılığını görmektedir.

Kader, ölçüdür, yani; kâinatın temel sistemi/işleyiş mekanizmasıdır. Eğer olumlu işler yaparsanız olumlu, olumsuz işler yaparsanız olumsuz neticeler görürsünüz. Ancak olumsuzlukların tamamı “nefsinizden”, olumlu neticelerin tamamı Allah’tandır...

Âli İmran Suresi, 165. ayet: “Size, başkalarına iki katını dokundurduğumuz bir musibet dokununca, ‘Bu da nereden!’ mi dediniz? De ki: ‘O, sizin öz benliklerinizdendir.’ Allah, her şeye Kadir’dir.”

Nisa Suresi, 62. ayet: “Peki, nasıl oluyor da ellerinin hazırladıkları yüzünden başlarına bir musibet çöktüğünde, sana gelip, ‘Biz sadece iyilik yapmak, barıştırmak istedik!’ diye Allah’a yeminler ediyorlar!”

Kasas Suresi, 47. ayet: “Kendi ellerinin önden hazırladıkları yüzünden başlarına bir musibet geldiğinde hemen şöyle diyorlar: Rabbimiz, bize bir resul gönderseydin de senin ayetlerine uyup müminlerden olsaydık ne olurdu!”

Şûra Suresi, 30. ayet: “Size gelip çatan her musibet ellerinizin kazandığı yüzündendir. Allah birçoklarınızı da affediyor.”

Bu minvalde şunu söylemek gerekir; ölçü gereği “selam yolunda çalışanların ürettiği selam ortamı, Allah’ın insanlık üzerindeki selamıdır.”

Yani hayırlı bir iş üreten kimse, o işin sonuçlarıyla yüzleşir. Eğer bu sonuçlar Kuran’a girecek olsa, “Bak gör Rabb’in nasıl da mükâfatlandırdı” biçiminde yer edinir.

Selam, tek nefsin, tek toplumu üretmesiyle mümkün bir süreçtir.

Birbirini selamlayanlardan bahseden ayetlerin tamamında; birbirinden sorumlu olanların genel eylemselliğinden dem vurur. Selam vermek, evvelce bahsettiğim gibi, karşısındakinin sorumluluğunu almaktır.

Selamın yurdu, Mescid-i Haram gibidir. Sınıfsız, düzlemsiz, hatta ırksız bir toplum.

Nasıl mı?

“İnsan olma davası güdenlerin ürettiği, tek toplum; renk ve şekillerin, çelişki üretip ayrıştıramayacağı kadar bütündür...”

Bu minvalde, “nefs-i vahide” kavramını incelememiz gerekecektir.

Nefs-i Vahide (İnsan Olmak/Kıyam)

“Ey insanlar!”

Sizi bir tek nefsten yaratan,

Ondan eşini vücuda getiren

Ve o ikisinden birçok erkekler

Ve kadınları üreten Rabb'inize

Karşı gelmekten sakının.

Adını anarak birbirinizden

Dilekler dilediğiniz

Allah'tan korkun.

Rahimlerin haklarına saygısızlıktan da

Sakinn.

Şu bir gerçek ki Allah,

Rakib'dir,

Sizin üzerinizde sürekli

Ve titiz bir gözetleyicidir.”

Nisa Suresi, 1. ayet

Kuran’da 4 yerde geçen “nefs-i vahide” kavramı, genel olarak, Âdem olarak çevrilir.

Bu ciddi bir yanılgıdır.

Çünkü ayet, vahyin öngördüğü gözden okunmamaktadır. Yani içselleştirilememektedir.

Ayeti orijinal lafzında incelediğimizde şöyle bir netice elde ederiz:

Tek nefsten yaratılan: X

Ve X’ten yaratılan: Eşi

Bu silsile şöyle düşünölmelidir:

Tek Nefs-İnsan-Eşi (Çiftler)

Bu döngüde, Âdem’in yeri “insan” konumudur.

Eş, Kuran’dan sadece “karıkoca” ilişkisine atfen kullanılmaz. Eş, zıtlık ilişkisini resmeden bir kavramdır.

Yani tek nefsten yaratılan Âdem, zıtlık ilişkilerini yaratmıştır.

Çelişkileri yaratmıştır...

Amaç ise, çelişkileri giderip önce Âdem, sonra tek nefse dahil olmaktır.

Bu minvalde düşünölmesi gereken paralel kavram “ümme-i vahide”dir.

“Sizin yaratılmanız da diriltilmeniz de bir tek nefsinki gibidir. Allah Semi’dir, Basir’dir.” (Lokman Suresi, 28. ayet)

İnsanlık tek bir nefsten yaratılmıştır. Bu yaratıcı merkez, insanlığın yekpare bir vücut olabilmesini temin edecek karakteristik özellikleri ihtiva eder.

İnsanlık, tek nefse yaklaştıkça dinginleşir ve eşitlenir. Uzaklaştıkça çelişir ve parçalanır...

Vahdet, ahattan gelen bir kavramdır.

“Gaybı bilendir O. Gaybı konusunda hiç kimseyi yardımcı yapmıyor.” (Cin Suresi, 26. ayet)

Ahat olan Allah, kendisini tanımladığı sıfatları; yaratılışın bir önceki adımında yarattığı “tümel nefse de atfetmektedir.”

Bunu Âdem meselesinde uzunca ele almıştık.

Bu nefis, mutlak anlamda “Allah isminin işaret ettiği isim ve sıfatların farkındalığına erişmiş, o isimlerin tecelligâhı haline gelmiş olan benliktir.”

Esası itibariyle “süper ego” ile ilişkilendirilemeyecek bir egodur.

Yani yaratıcı egodur.

Kuran’da “siz” ifadesi, tüm varlık için kullanılır. Siz, yaratılmış olanın tamamıdır...

Bunu en belirgin biçimde “inse vel cinne” şeklinde belirtilen, “insanı” ve “cini” biçiminde çevrilen ayetlerde görürüz.

“Ve ma halaktul cinne vel inse illa li ya’budun.”

“Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım.” (Zariyat Suresi, 56. ayet)

Bu ikileme bir arada kullanıldığında; yeryüzünde bulunan her şey manasına gelir.

Her şey, iki şey olarak ifade edilir. Ama teklik ilkesiyle donanmış yaratılış prensibine göre; her şey tektir ve tek nefstir.

Bu bağlamda, her şey, kulluğa tabidir.

Kulluk ise, yaratılan ölçüye tabi olmaktır. Devinime dahil olmak demektir.

Yani ölçüye uyumlanmaktır. Yani aslında yaratılan her şey, ister inansın, ister inanmasın, yapabilecekleri itibariyle mutlak anlamda kulluk etmektedir.

Nefs-i vahide, aktif bir isim tamlamasıdır. Yani aktifliği, güncel ve işbaşında oluşuna işaret eder. Nefs-i vahide bastırılmış bir güdü falan değildir.

Aksine, ayan beyan iş gören, devinen, dönüşen hakikatin ta kendisidir.

İnsanın temel sorunu ise, bunun farkına varma veya varamama noktasında açığa çıkar.

Asr Suresi, 1-3. ayetler: “Asra yemin ederim ki insan gerçekten ziyan içindedir. Bundan ancak iman edip iyi ameller işleyenler, birbirlerine hakkı tavsiye edenler ve sabrı tavsiye edenler müstesnadır.”

Asr Suresi bu denklemi çok iyi kurgular.

Denklemi hatırlayalım:

Tek Nefs-İnsan-Çiftler (Beşer)

İnsan, mutlak anlamda hüsrandır. Ancak hakkı ve sabrı tavsiyeleyenler değildir. Çünkü onlar “insan değildir.”

Surenin başında “mutlakıyete işaret eden vurgu”, sonraki bölümde ucu açık bir kapı aralamaz. İnsan mutlaka ziyandadır.

Ziyanda olmayanın insan olmaması gerekir...

Demek ki ziyanda olmamanın yolu “hakkı ve sabrı tavsiyeleşmektir.”

Bu ne anlama geliyor dersiniz?

Beled Suresi, 17. ayet: “Sonra da iman eden ve birbirlerine sabrı öneren, merhameti öneren

kişilerden olmaktır o.”

Evvvelce işlediğimiz Beled Suresi’nin “meymenet” ashabı, bilindiği üzere “tipik anlamda devrimci bir çizgidedir.”

Yani, sabrın “kararlılık anlamına geldiğini” göz önüne aldığımızda, hakkı; hak edileni, Allah’a ait olanın Allah’a teslimini, ihtiraslara karşı durmayı, kararlıca savunanların ürettiği ortam, sürekli devinim, gelişim üzeredir.

Bunu “zihniyet devrimi” olarak tanımlayabiliriz.

Kesintisiz ve sürekli ileriye götüren bir silsilenin mimarı olmak, ileri noktada arınmış halk kitlelerinin “nefs-i vahide”yi üretmesini mümkün kılacaktır.

Nefs-i vahide, ortak vicdandır.

Ve insanlığın ortak kalesidir. Yıkıldığında geriye; kavramlar ve çelişkiler kalır.

Tanımları üreten ihtilafların hegemonyasında yitik hale gelmiş bir yığın insancık kalır...

Ve bu hengâmeden çıkışın adı “kıyam”dır.

Nefs-i vahideyi ayağa kaldırmak...

Kuran’a göre selam yurdunu inşa edebilecek toplum, nefsinin dayattıklarından kurtulmuş toplumdur!

Bakara Suresi, 54. ayet: “Hani Musa, toplumuna demişti ki: Ey toplumum, buzağıyı tanı edinmenizle öz benliklerinize zulmettiniz. Hadi, yaratıcınıza, Bari’nize tövbe edin; egolarınızı öldürün. Böyle yapmanız yaratıcınız katında sizin için daha iyidir; O sizin tövbelerinizi kabul eder. Hiç kuşkusuz O, evet O, tövbeleri çok kabul edendir, rahmeti sonsuz olandır.”

Tevbe Suresi, 35. ayet: “Gün olur, cehennem ateşinde onların üzerine lav dökülür de bununla onların alınları, böğürleri, sırtları dağlanır: İşte egolarınız için yığıdıklarınız. Hadi tadın biriktirmiş olduklarınızı!”

Cehennemle ilgili ayetlerde vurgulanan, “külli nefsten” “cüzi nefse” iltica edenlerin ürettiği toplum algısıdır.

Tepkiye mazhar olan şey budur.

Burada “öz benlik” külli nefis, ego ise “cüzi nefstir.”

Külli nefse yönelen “öze dönmüş olur.”

Külli nefse yönelmek nedir?

İnsanı tanımlarken bilbortlara kazınan saçmalıklardan arınmak, varlık âlemini bir bütün olarak görmek ve farklılıkların “çelişki üretmesine karşı durmaktır.”

Yani sınıfsal çelişkilerden, sınıfsızlığa terfi etmektir.

Ki karakteristik olarak tek tip yaratılmayan insanlık, mutlak anlamda yeryüzündeki tasarruf hakkı itibariyle eşittir.

Fakat, eylem, beceri noktasında bir eşitsizliğin olması mümkündür. İşte bu noktada, fazla olanın az olana vermesi prensibi devreye girmektedir.

Yani, dışarıdakini içeridekinden ayrı görmeyen gözdür “nefs-i vahide.”

Fakat, üstünlük, kibir, ego ve hırs; cüzün; yani tekil şahsın üstünleşmesini öngörür.

Bu noktada “kapitalizm ve benzeri ideolojiler”, bütün olarak “şahsi gelişimi toplumsal gelişimin dışında tutarak” egoyu beslemektedir.

Bu, fitrata aykırıdır. Bu şekilde gelişen bireyler, ne kadar ileri giderse gitsin, oluşacak toplum modeli “cahim/cehennem”dir.

Selam ise, gelişimi toplumsallaştırmak, tekelleştirmenin tam karşısında olmak, nefsin arzu ve isteklerini kontrol edebilmekten geçer.

Çünkü insan, yapı itibariyle içgüdüsel dürtülerini kontrol edebilen olarak yaratılmıştır.

Bu tıpkı şuna benzer:

Kaliteli bir yazıcı makinesine, kâğıda yazı yazması yüklenmiş ise, mutlak anlamda kâğıda yazı yazması beklenir. Yazıcı yazı yazmak üzere yaratıldığından, iyi şeyler de yazsa, kötü şeyler de yazsa “kulluk görevini yapmış olur.”

Kulluğu, yazmaktır...

Fakat, istenilen iyi yazmasıdır.

İnsan da egodan arınmak suretiyle nefs-i vahide dairesine tabi olup, hayrı ve barışı egemen kılacaktır.

Leyl Suresi, 18. ayet: “O ki malını hayra vererek arınır, yücelir.”

İNFAK YAZILARI

Araf Ehli

Bugün, kerametizm gölgesinde kalmış bir hadiseden bahsedeceğim. Birçoğunuz bilir, ahirette insanlar cennet ya da cehenneme sevk edilecek. Bir kısım da tam ortada kalacak. Bunlara “araf ehli” deniliyor.

Geleneksel anlatılar genellikle bu çerçevededir. Lakin meselenin özü hiç böyle değildir. Araf gibi sosyolojik bir kavram nasıl olmuş da böyle çarpıtılmış; benim aklım almıyor açıkçası!

Efendim, “urf”, kum yığını, yerden yüksek olan yer manasındadır. “Araf”, “urf”un çoğuludur, tepeler manasına gelir.

Arafat, itiraf, irfan gibi kelimeler de bu kökten gelir. Bilgi tepeciği manası ağır basar; ki bir farkındalık düzeyine işaret eder.

Cennet ve cehennemle alakası nedir?

Araf Suresi’nin 46. ayeti meseleyi başlatır:

46. “İki taraf arasında bir perde, araf üzerinde de herkesi yüzlerinden tanıyan erler vardır. Cennet halkı, özleyip durdukları halde henüz ona girmemiş olanlara şöyle seslenirler: Selam size!”

47. “Gözleri ateş halkı tarafına çevrildiğinde de şöyle yakardılar: Ey Rabbimiz, bizleri zalimler topluluğuyla birleştirme.”

48. “Araf halkı, yüzlerinden tanıdıkları bazı erkeklere seslenip şöyle derler: Bir araya gelmeniz de büyüklük taslamanız da size hiçbir yarar sağlamadı.”

49. “Şunlar mıydı o, ‘Allah kendilerini hiçbir rahmete erdirmeyecek’ diye yemin ettikleriniz? Ey cennetliler! Siz de girin cennete. Ne bir korku var size ne de kederleneceksiniz.”

Dikkatli incelediğimizde, araf üzerindeki insanların, cennetlikleri ve cehennemlikleri yüzlerinden tanıyacak kadar güçlü bir donanımına sahip olduğunu görürüz. Tam olarak, tevil (anlamlandırma) gereği, araf kelimesi bu bap nedeniyle “bilgi tepeciği” anlamını alır.

Ve devamı çok önemlidir:

“Bizleri zalimler topluluğuyla birleştirme.”

Tekil bir anısal zalimler bir topluluk olarak tanımlanmıştır. Ancak zulüm fiili kullanılması hasebiyle “bir yeryüzü sürecinden bahsetmek gerekir.” Çünkü zalimlerle bir arada bulunmama talebi, zulüm karşısındaki endişeden ileri gelir. Ve önemli olan ise eğer burası “ahiretteki cehennem ise”, zalimlerin zulmü, cehennemin ıstırabından daha korkutucu olamaz; ki eğer cehennemin ıstırabı değil de zalimlerin zulmü endişelendiriyor ise bu ayet yeryüzü cehennemine işaret ediyor demektir.

Araf/devrimci ahlakı...

Devamında (49. ayette) cennetliklere seslenenler araf ehlidir. Pasajın bütünlüğüne göre, cennetliklere cenneti tanımlamaktadırlar. Dikkat edin: “Ne bir korku vardır ne de kederleneceksiniz.”

Hız. Peygamber efendimizin Hıra Tepesi’ne çıkması bir anlam taşır. Sisteme tepeden bakarak, çelişkilerden arınarak gözlem yaptığı manasına gelir. İşte araf ehli budur. Cenneti (sınıfsız toplumu-kedersiz toplumu) ve cehennemi (sınıflı toplumu) belirgin biçimde gören, algılayan ve insanları cennete davet eden “ilim erbabıdır.”

Bugünün terminolojisiyle araf ehli, teorisyenlerdir. Zalimler topluluğundan uzak, kedersiz, eşit ve hür bir toplum inşa etme adına, bilgi tepelerinin başından halka seslenen yiğitlerdir!

Araf Suresi’nin devamı:

56. “Yeryüzünde, orası barışa kavuştuktan sonra bozgun çıkarmayın. Ürpererek ve ümit ederek dua edin ona. Hiç kuşkusuz, Allah’ın rahmeti, güzel düşünüp güzel iş yapanlara çok yakındır.”

58. “Güzel ve temiz beldenin bitkisi Rabb’inin izniyle çıkar. Pis ve çorak beldeden ise zararlı bitkiden başkası çıkmaz. Şükreden bir topluluk için ayetleri işte böyle çeşitli şekillerde sergiliyoruz.”

59. “Ant olsun ki biz, Nuh’u toplumuna gönderdik de o şöyle dedi: Ey toplumum! Allah’a kulluk ve ibadet edin. Sizin ondan başka tanrınız yok. Üstünüze çok büyük bir azabın inmesinden korkuyorum.”

60. “Toplumunun kodamanları dediler ki: Vallahi biz seni açık bir sapıklık içinde görüyoruz.”

Efendim sure kendisini işte böyle somutlar. Dikkatli okuyunuz!

Sure devam ederken, araf anlatılırken, araya Nuh kıssası girer. Allah dışında kulluk edilenler (altın, gümüş, dolar) olan bir topluma gider; onları azaptan (cehennemden) cennete çağırır.

Ve ilk kimler tepki gösterir: “Kavmin kodamanları.”

Servet ve iktidar sahipleri, mal-mülk-tarla-parsel tekelleri...

Arafla ilgili pasajın hemen dibine bu bölümün gelmesi ne manaya gelir?

Efendim, cehennem ehlini, yani sınıflı toplumu inşa eden sürecin mimarlarını reddeden, onların inşa ettiği toplum karakterinden uzak duran, halkı cennete, yani eşitliğe, kardeşliğe çağırın her öncü, araf ehlidir.

Araf ehli, cennet ile cehennem arasında durur. Cehennemden cennete geçişin kilididir.

Ve anlatıldığı gibi, ölüm sonrası bir süreç değil, bizzat yeryüzünde vuku bulan bir hakikattir. Araf ehli mi arıyorsunuz?

“Devrim” diyenlere bakın!

İlahi Kavga

İncil bozulmuş, Tevrat bozulmuş...

İnsan bozulmuş...

Esasında bozulan hiçbir şey yok. Tevrat’ın bozulma şekli şu biçimdedir. Bugün, Kuran ile hadisleri

tek bir kitapta toplayıp, birbirine karıştırıp, kutsal kitap dersiniz nasıl olur?

İşte Tevrat ve İncil'in başına gelenler budur. Lakin içinde halen o esaslı çığlığı görebilirsiniz...

Size “kurban” ile ilgili bir bölüm aktaracağım. Yeşaya 1. Bölüm’de 10. ayet sonrasını dikkatle okuyunuz:

10. “Ey Sodom yöneticileri, Rabb’in söylediklerini dinleyin:

Ey Gomora halkı, Tanrımızın yasasına kulak verin.”

11. “Kurbanlarınızın sayısı çokmuş, bana ne?” diyor Rab.

“Yakmalık ko sunularına, besili hayvanların yağına doydum.

Boğa, kuzu, teke kanı değil istediğim.”

12. “Huzuruma geldiğinizde, avlularımı iğnemenizi mi istedim sizden?”

13. “Anlamsız sunular getirmeyin artık. Buhurdan iğreniyorum. Kötülük dolu törenlere, Yeni Ay, Şabat Günü kutlamalarına ve düzenlediğiniz toplantılara dayanamıyorum.”

14. “Yeni Ay trenlerinizden, bayramlarınızdan nefret ediyorum. Bunlar bana yk oldu, onları taşıtmaktan yoruldu.”

15. “Ellerinizi açıp bana yakardığınızda, gözlerimi sizden kaçıracağım. Ne kadar çok dua ederseniz edin dinlemeyeceğim. Elleriniz kan dolu.”

16. “Yıkayıp temizlenin, kötülük yaptığınızı gözüm görmesin, kötülük etmekten vazgeçin.”

17. “İyilik etmeyi öğrenin, adaleti gzetin, zorbayı yola getirin, kszn hakkını verin, dul kadını savunun.”

18. “Rab diyor ki: Gelin, Şimdi davamızı görelim. Gnahlarınız sizi kana boyamış bile olsa kar gibi ak pak olacaksınız. Elleriniz kırmızı böceği gibi kıızıl olsa da, yapağı gibi bembeyaz olacak.”

19. “İstekli olur, söz dinlerseniz, ülkenin en iyi ürünlerini yiyeceksiniz.”

20. “Ama direnip başkaldırırsanız, kılıç sizi yiyip bitirecek. Çünkü bu sözler Rabb’in ağzından ıktı.”

Tevrat’ta geçen bu bölüm, bana göre Kuran onayından geçmiş bir bölümdür. Haktır, doğrudur, hatta namazda bile okunmasında sakınca yoktur. Çünkü, sembolleri, Şekilleri, nsukları; gerçeğe, hakikate değiştiren bir paradigmanın belini kırmaktadır. Hele ki, bugün; dinsel gerekçelerle katliam yapan Yahudi ve sözde Müslümanların daha çok okuması gereken bir bölümdür...

Peki ya İncil ne diyor?

Yakup 5. Bölüm’de geçen Şu ifadelere dikkat ediniz:

1. “Dinleyin Şimdi ey zenginler, başınıza gelecek felaketlerden ötürü feryat edip ağlayın.”

2. “Servetiniz çürümüş, giysinizi güve yemiştir.”

3. “Altınlarınız, gümüşleriniz pas tutmuştur. Onların pası size karşı tanıklık edecek, etinizi ateş gibi yiyecek. Bu son çağda servetinize servet kattınız.”
4. “İşte, ekinlerinizi biçen işçilerin haksızca alıkoyduğunuz ücretleri size karşı haykırıyor. Orakçıların feryadı Her Şeye Egemen Rabb’in kulağına erişti.”
5. “Yeryüzünde zevk ve bolluk içinde yaşadınız. Boğazlanacağınız gün için kendinizi besiyeye çektiniz.”
6. “Size karşı koymayan doğru kişiyi yargılayıp öldürdünüz. Sabredin.”
7. “Öyleyse kardeşler, Rabb’in gelişine dek sabredin. Bakın, çiftçi ilk ve son yağmurları alıncaya dek toprağın değerli ürününü nasıl sabırla bekliyor!”
8. “Siz de sabredin. Yüreklerinizi güçlendirin. Çünkü Rabb’in gelişi yakındır.”

Şimdi bu ayetler hak değildir diyebilecek bir ilahiyatçı, teolog var mı?

Bu ayetler, Kuran’ın ılgılığını yansıtan, Allah’ın temel meselesini gözler önüne seren ayetlerdir.

Şimdi de Kuran’a kulak verelim:

Bakara Suresi, 177. ayet: “Yüzlerinizi doğu ve batı yönüne çevirmeniz zafer ve mutluluğa ermek değildir. Zafer ve mutluluğa ermek o kişinin hakkıdır ki, Allah’a, ahiret gününe, meleklerle, kitaplara, peygamberlere inanır; akrabaya, yetimlere, çaresizlere, yolda kalmışa, yoksullara, özgürlüğüne kavuşmak gayretinde olanlara malı seve seve verir, namazı kılar, zekâtı öder. Böyleleri söz verdiklerinde ahitlerine vefalıdırlar; bolluk ve bereket zamanı kadar, zorluk, sıkıntı ve şiddet zamanında da sabırlıdırlar. İşte bunlardır özüyle sözü bir olanlar. Ve işte bunlardır korunan takva sahipleri.”

Fitnelenmiş Olanlar

“Dostum Ebul Kasım dedi ki: ‘Kâbe’nin Rabb’ine yemin olsun onlar zararda!’ ‘Ey Allah’ın resulü, annem babam sana feda olsun, onlar kimlerdir?’ dedim. Dedi ki: ‘Onlar mal yığanlardır!’ Ancak eliyle ön, arka, sağ ve sol taraflarını göstererek, ‘Şöyle şöyle bol bol verenler müstesna’ dedi ve hemen ilave etti: ‘Böyleleri ne kadar az!’ (Ebuzer, Müslim, Zekât 301/590); Buhari, Eyman 3, Zekât 43; Tirmizi, Zekât 1/617; Nesai, Zekât 2, 5/10-11)

“Zenginlik fitnessinin şerrinden ve yoksulluk fitnessinin şerrinden sana sığınırım.” (Buhari, Deavat 38, 40, 42; Müslim; Zikr 15, 50)

Zenginlik ve yoksulluk fitnessi. Hz. Ali diyor ki:

“Yoksulluk küfürdür. Yani aslolan bir durum değildir. Gayrifitridir. Tabiatla çelişir. Çünkü birileri mal topladığı için, diğerleri yoksullaşmıştır. Küfürdür, yani üzeri örtülmüş bir hakikatten dolayı doğmuştur. Hak değildir. İlahi adaletin tecellisi falan da değildir.”

Yoksulluğu ilahi adalet gören bir din afyondur...

Hâşâ, İslam’da böyle bir lafız söz konusu dahi değildir.

Efendim, fitne dedik, amma velakin bu fitne kavramı da çok ilginç bir kavramdır. Fitne Arapçada,

“altını eritmek için yakılan ateşe verilen addır.” Zamanla, kargaşa, arabozuculuk manalarına gelir. Ama asıl anlamı üzerinden hareket ettiğimizde anlam derinliği genişler.

Altın neden eritildi? Doğal bir servet aracına dönüşmesi nedeniyle, paraya dönüşmesi adına eritilmiştir. Büyük altın kütleleri, paracıklara dönüştürülmek için eritildi. Kalıplara döküldü ve PARA çıktı ortaya...

Arapların “PARA KEŞFİ” böyle bir süreçtir. Dolayısıyla “fitne”, paranın keşfine neden olan unsur olarak anılır...

Yani esas olarak etimolojisine girdiğimizde böyle bir derinlik çıkar; ki bu işlerin ustası olan Hz. Ali; kelimeyi hep bu noktaya isabet ettiren yerlerde kullanmıştır. Tek bir istisna dahi yoktur. (Bkz. Nehc’ul Belağa)

“Her ümmet için bir fitne vardır, benim ümmetimin fitnesi de maldır.” (Ka’b İbnu İyaz, Tirmizi, Zühd 26/2337)

Büyük ateş/fitne!

Mantığı gereği, büyük kütle saca koyulur. Altı fitnelendirilir/yakılır. Eriyen kütle kalıba dökülür. Ve böylece “çoğalmış olur.”

Ateş büyüdükçe eritilen altın miktarı çoğalır.

Lakin bugün de fitne budur. Mal çoğaltmak için yapılan bütün işler “fitnedir.”

Kitabına uydurulmuş hırsızlık olan “sözde dine uygun bankacılık” sistemleri, ticaret adı altında türlü taklalar ihtiva eden işler vs.

İslamileştirilmeye çalışılan kapitalist alışkanlıkların tamamı, fitnedir. Amaçları mal artırmaktır.

Dünyalık Arzusu: Fitne

“Kıyamet günü öyle topluluklar gelecek ki, amelleri Tihame Dağı kadar oldukları halde cehennem ateşine girmeleri emredilir. Dediler ki: ‘Ey Allah’ın resulü, onlar namaz kılıyorlar mıydı?’ Evet, dedi. Onlar namaz kılıyorlar ve oruç tutuyorlardı, hatta gece namazına kalkıyorlardı. Ancak dünyalık bir şey gördüklerinde hırsla atlıyorlardı.” (İbn Mace, Zühd 2/1418)

“Bir evin gölgesi, katıksız ekmek ve âdemoğlunun avretini örten şeyden ötesi fazladır. Âdemoğlunun onda hakkı yoktur.” (Tirmizi, Zühd 9/206)

Müslüman zengin olamaz mı? Siz Müslümanların zenginliğini mi çekemiyorsunuz? Ne yani bir lokma bir hırka mı yaşayalım?

Bu tip sorular sürekli yankılanıyor. Lakin bu sorular; sistemin içine çöreklenmiş sorulardır. Çünkü Müslüman zengin olamaz. MüslümanLAR zengin olur. Bu kadar basit bir detayı dahi görmezden gelmenin nedeni, FİTNELENMİŞ olmaktır.

Müslüman malı kendinde toplayamaz, tabana yayar ve halkın tamamı zengin olur. Buna itirazı olan, cahildir! Hâşâ, bizim öyle bir itirazımız söz konusu değildir.

Lakin, sekülerizme cop sallayıp, tersinden sekülerize olan; bankalara abdest aldırın, moda geleneği

dahi inşa eden (Bkz. A'la dergisi vs.), yılların gayretiyle sermayeyi elinde toplamış olan, muhafazakâr unsurlardan bahsetmiyorum. Müslümanlardan bahsediyorum..

Çünkü bu ikisi aynı değildir.

Fitne, önce vicdanı eritir, sonra insanlığı, en sonunda ısı o kadar yükselir ki, altın erir!

Fitnelenmemek ümidiyle...

Allah ve Resulü Kime Savaş Açtı?

Onlar Allah adını koydukları bir puta tapıyorlar. Kuran'ın Allah'ına, bizim iman ettiğimiz Allah'a değil!

Bakara Suresi, 278-279. ayetler: “Ey iman edenler, eğer iman edenlerdenseniz Allah'a takvalı davranın ve bunu Riba'yı terk ederek gösterin! Şayet bunu yapmazsanız, bu size Allah ve resulünden bir savaş ilanıdır! Lakin tövbe ederseniz, anaparalarınız size aittir. Haksızlık etmezseniz, haksızlığa uğratılmazsınız...”

Değerli okurlar. Ayeti çok dikkatli okuyunuz.

Allah ve elçisi, Kuran'da sadece bir tek ayette savaş ilan ediyor! Bu ayet, riba ayetidir.

Riba, şişmek manasına gelir. Kendi kendisine şişmek. Bir şeyi bıraktığınız halde şişmesi. Sadece bankaya atılan paranın getirdiği para değildir. Bir daireye para yatırıp, paranızın değerlendirilmesi de “riba kavramının” dairesine girer.

Allah'ın Savaş İlanı

Kuran'da sadece bu ayette Allah doğrudan savaş ilan eder. Peki neden? Çünkü riba, toplumsal çöküşün temel nedenidir. Bütün bankalar, birer riba kuruluşudur. Kısacası, kapitalizmin en büyük ibadeti “ribadır.”

Ribayı meşrulaştırmak ise en büyük ihanettir. Çünkü bu; Allah'a iftiranın en afili ve mühürlü yüzüdür...

Dini Bankacılık Açmazı

Din elbisesini tersten giyen şirk madrabazları, şu ayetten bihaberdir:

Bakara Suresi, 275. ayet: “O ribayı yiyenler, şeytanın bir dokunuşla çarptığı kişinin kalkışından başka türlü kalkamazlar. Bu böyledir, çünkü onlar, ‘Alışveriş de riba gibidir’ demişlerdir. Oysaki Allah, alışverişi helal, ribayı haram kılmıştır. Kendisine Rabb'inden bir öğüt gelip de yaptığından vazgeçenin geçmişi kendisine, işi Allah'a kalmıştır. Yeniden ribaya dönene gelince, böyleleri ateşin dostlarıdır. Sürekli kalacaklardır orada.”

Bugün sözde dini bankacılık adı altında, ribayı “ticaretle mukayese ederek” meşrulaştırma işi yapanlar, şeytan çarpmış kişilerdir; ki gerçekten öyle olmuştur. Onları şeytan (halk düşmanları) çarpmıştır. (Bkz. Şeytan Evliyaları kitabımız...)

Ateşin Dostları!

Amerika'dan korktuğu kadar Allah'tan korkmayan ve kuldan utanmayan mollalar, serbest piyasa kaidelerini din, dolar paritesini iman, servet ve iktidarı ise itikat edinmiş görünüyor.

Allah'ın haramlarını helal, helallerini haram yapmayı meslek edinmiş olan bu güruh, şirk pisliğinde boğulmuşluğun en ileri örneklerini sergiliyor...

Nahl Suresi, 116. ayet: “Dillerinizin yalan yere nitelendirmesi dolayısıyla şuna helal, buna haram demeyin. Çünkü Allah'a karşı yalan uydurmuş olursunuz. Şüphesiz Allah'a karşı yalan uyduranlar kurtuluşa ermezler.”

Allah'a karşı yalan uydurmanın, gündelik bir işe dönüştüğü memleketimizde, Kuran fukarası toplumumuz, bu martavalları hakikat sanarak “abdestli kapitalizmin” şirk oyunlarına geliyor ve maalesef, dindarlaşma adı altında “dinsizleşme” temayülü baş gösteriyor.

La İlahe İlla Dolar?

Kelimeyi şahadetten Allah Resulü'nün ismini çıkarmayı “hoşgörü ikliminin mevzuatına” dönüştürüp asli vazifesini belirgin kılanlar, bugün de “kelimeyitevhitten Allah'ı çıkarmışlardır.”

Nasıl mı?

Efendim, kelimeyitevhit şu anlama gelir:

La (reddediyorum-yoktur) İlahe (mabut-ilah-güç-efendi) illa (yalnızca) Allah

Vatandaşı, La ilahe illallah deyip, la ilahe illa dolar rüknünde yaşamaya sevk edenler, Allah dışındaki mabutların varlığını meşru kılarak bunu yapıyor.

Doların, Amerika'nın, AB'nin, NATO'nun uşaklığına soyunanlar, süslü cümlelerin arkasına gizleniyor. Din elden gidiyor arkadaş! Hâlâ uyuyorsun...

Mal biriktirenler ateş biriktirir!

Ebuzer'in Resulullah'tan işittiği o sözü hatırlayalım:

“Keseye konup ağzı bağlanan her altın ve gümüş, mahşerde sahibi için ancak bir ateştir.”

Evet, çünkü Allah'ın affetmeyeceği tek şey şirktir. Çünkü şirk, kul hakkını gasptır. Eğer sizde bir şey birikmişse, bu olmayanın hakkıdır. Ve bu sizden muhakkak sorulur demek istiyor Ebuzer...

Bahsimizi kapatırken, içimi yakan Ebuzer'in vefat sahnesi geldi aklıma.

Ölmezden evvel Medine'ye bakarak söylediği şu son söz...

“Allah'a yemin ederim ki hepiniz dünyaya sarıldınız...”

Hesap Sorun!

Allah'a ve resulüne iman edenler, Ulul Emr'e itaat ederler. Ulul Emr, aranızdan seçtiğiniz memurlardır. Lakin üç hal koşulda itaat bozulur. Eğer Ulul Emr, adaletten sapmış, kenz yapmaya (mal yığmaya) başlamış, zalimlerle işbirliği yapmaya başlamışsa...

Her vatandaş, Ulul Emr'e hesap sormakla mükelleftir.

Kişisel servetini nasıl edindiğini açıklamayan memur (milletvekili), fikhen hacir altına alınır. Hatta, anında görevi elinden alınmalıdır! Siz nasıl bir İslam yaşıyorsunuz ben anlamıyorum?

Bu ülkenin başbakanı ne iş yapar? Tacir midir? 800 milyon dolar parası nasıl olur? Maaşını mı biriktirir?

Evet, tecavüzden zevk alıyorsanız o sizi ilgilendirir. Lakin, Allah korkusu olmayan adamlara sözümüz yok.

Korkmayın, karşınızdaki ALLAH değil, altı üstü bir insan!

Herkes o paranın hesabını sorsun. Millet açken, İsviçre bankalarında RİBA ve KENZ toplayanlar, Allah ve resulü tarafından kendisine savaş açılmış kişilerken, onlara dalkavukluk yapmayı size kim öğretti?

Aklınızı başınıza alın dostlar...

Allah'ın ve Peygamber'in sevmediklerini sevenler, buna rağmen İslamlık iddia edenler, gafillerin ta kendisidir...

Zebanileri Çağıracağız!

Ürkütücü bir başlık değil mi? Evet!

Zebani denildiğinde, cehennem bekçileri, yaratıklar geliyor akıllara. Öyle kazanmış. Eminim bu yazıyı okuyan birçok kişi; sözlüğü açıp, zebani kelimesinin manasına bakmamıştır. Zebani, cehennem bekçisi, yaratık, canavar olarak kafalara kazanmıştır.

Bu yapılarak, yine çok önemli bir kavram katledilmiştir. Zebani, Kuran'ın en önemli kavramlarından biridir. Ve doğru anlaşıldığında, günümüze geçiş yaparak; somut bir yaklaşım içine eklenenecektir.

Dilerseniz başlayalım:

Bu kavram, Kuran'da sadece tek yerde geçer. İlk vahyedilen sure olan “Alak Suresi” bünyesinde yer edinen kavram çok ilginç bir yerde anılır:

Karşı kuvvet!

Alak Suresi'nde tasvir edilen “müstağni”, yani servetle şımarmış tipe atfen, “Çağırsın bakalım meclisini-kurultayını” diye somutlayan ayetten sonra, “Biz de zebanileri çağıracağız” biçiminde bir vurguyla bu kavram dinsel metne girer...

Hatırlarsanız daha evvel Alak Suresi'ne değinmiştim. Bireyci, egoist, kenzo, malcı bir tipi eleştirirken, bu tiplerden oluşan “örgütlü güçlere” atıf yapılır. O dönem bu gücün adı “Darünnedve”ydi. Darünnedve, Mekke şirk çetesinin meclisiydi. Danışıklı dövüşme kuruluydu. Kabile reislerinin tüm işlerini görüştükları oligarşik bir üst yapılanmaydı...

Onların bu yapısına karşılık, zebanilerin çağrılacağıının söylenmesi çok enteresandır!

Zebun Eden!

Zebani, zebun eden; yani felce uğratan demektir. Lakin denk tutulduğu örgütlü güç karşısında, örgütlü bir yapı olarak karşımıza çıkmalıdır. Çünkü örgütlü gücü felç eden bir örgütlü güçten bahsedebiliriz (polarite gereği).

Çağrılan gücün tüm tezlerini çürüten, onları zirü zeber eden. Perişan hale sokan, felsefi ya da askeri olarak onları darmadağın eden, hayata tutunmalarını sağlayan tüm dalları kesen, kişi, kurum ya da hadiseler, zebun kavramı dairesine girer. Yani zebani, bir insan, örgüt, düşünce ya da eylem olabilir!

Yalnız! Cehennemin koşullarını iyi bilirler! Yani, Kuran'ın yeryüzü cehenneminin (sınıflı toplumun-kapitalist sistemin) koşullarını iyi bilen, o sistemi içten çökerten, ya da dıştan kuşatan bir paradigma yaratır (Bkz. Şeytan Evliyalari , “Sosyolojik Olarak Tevhit” bölümü).

Büyük Tehdit!

Darünnedve'nin oluşturduğu tehdide karşılık, zebani tehdidiyle yola çıkan Kuran, somut sömürü karşısında, soyut bir tehdit üzerinden dünyevi bir başarı kazanımını amaçlamamıştır.

Bu zaten, çürük bir şirk düşüncesidir.

Zebaniler, şirk sistemini çözmüş kafalardır. Şirk sisteminin bütün pisliğini yüzüne vurup, halkı uyandıran teorik beyinlerdir. Sistemi felce uğratan kalemler ya da güçlerdir.

Çünkü kelimenin anlamı bizzat budur!

Bunun dışında bir zebani aramak, dindarlık adına Kuran düşmanlığı dışında bir şey olmaz.

Büyük Bir Zebani: Hz. Musa!

Size zebanileşme temayülünden bahsedeyim. Zebanileşmemiz gerekiyor...

Hz. Musa, büyük bir zebanidir. Firavun düzeninin tağut kimliğini zebun etmiştir. Felce uğratmış, kilitlemiş, perişan hale sokmuştur. Bunu nasıl yapmıştır dersiniz?

Araf Suresi, 112. ayet: “Tüm bilgili toplum mühendislerini sana getirsinler.”

Araf Suresi, 113. ayet: “Büyücüler Firavun'a gelip dediler ki: Eğer galip gelen biz olursak bize iyi bir ödül var mı?”

Araf Suresi, 114. ayet: “Evet, dedi, ayrıca siz benim en yakınlarımdan olacaksınız.”

Araf Suresi, 115. ayet: “Toplum mühendisleri şöyle dediler: Ey Musa! Sen mi hünerini ortaya atacaksın yoksa biz mi hünerlerimizi sergileyelim?”

Araf Suresi 116. ayet: “Siz sergileyin, dedi. Hünerlerini ortaya atınca, halkın gözlerini büyülediler, onları dehşete düşürdüler. Çok büyük bir illüzyon sergilediler.”

Araf Suresi, 117. ayet: “Biz de Musa'ya şöyle vahyettik: ‘Hadi at asanı/ilmini!’ Bir de ne görsünler, asa, onların ortaya getirdikleri şeyleri yalayıp yutuyor.”

Araf Suresi, 118. ayet: “Böylece hak ortaya çıktı, onların yapıp ettikleri, işe yaramaz hale geldi.”

Asanızı Atın!

İlk kitabım olan Gayya'da detaylıca işlemiştim. Musa'nın asası, ilim ve isyan manalarına gelir. Ortaya asayı atmak, ortaya bilgini, ilmini koymak demektir.

Firavun düzeninin "toplum mühendisleri/sihirbazları" ile karşı karşıya gelen Musa, onların hünerlerini ve toplumdaki etkilerini gözlemlemiş, akabinde ortaya öyle bir bilgi koymuştur ki, onların tüm tezleri çürümüş ve halkın gözü açılmıştır.

Sistemin belini kıran tezleri, en iyi sihirbazların dahi oyununu bozmuştur. Yani, onların sistemini felç etmiş, bu yolla halkı uyandırmıştır.

Hatta:

Araf Suresi, 119. ayet: "Orada mağlup oldular, küçük düştüler."

Araf Suresi, 120. ayet: "Ve büyücüler secdeye kapandılar."

Araf Suresi, 121. ayet: "Âlemlerin Rabbi'ne iman ettik dediler."

Öyle bir hale düşmüşlerdir ki, savunmayı bırakın; adeta teslim olmuşlardır.

Bugünün büyük büyücüleri!

Bugün de küresel firavun düzeninin büyücüleri vardır ve hünerleriyle halkı büyülemişlerdir. Yaygın yazılı ve görsel medya, finans-kapital (bankacılık sistemi), toplumsal kaideler adı altında pazarlanan afyonlar, ruhbanlar vs.

Bu odakların ortak müşterek tezleri, halkı uyuşturmuş, büyülemiştir. Tam da ZEBANİ ihtiyacı baş göstermiştir.

Ortaya Musa'ların asası atılıp, bu oyunlar bozulmalıdır; ki zaten bu olmaktadır. Bu olduğundan dolayı Firavun şu tepkiyi vermektedir:

Araf Suresi, 123. ayet: "Firavun dedi ki: Demek ben size izin vermeden O'na inandınız ha! Bu, şehirde tezgâhladığınız bir tuzaktır ki, bununla şehir halkını oradan çıkarmak peşindediniz. Yakında anlarsınız."

Araf Suresi, 124. ayet: "Ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama keseceğim, sonra da hepinizi asacağım."

Acılara Mektup

Cezayirli küçük bir kız çocuğu, defalarca tecavüze uğramışlığın etkisiyle yüksek bir yerden atlayıp intihar ediyor. Küçük bedeninin üzerinde haz patlamaları yaşayan aşağılık varlıkların iğrenç kokusunu hissediyor oluşundan doğan bir yıkımın etkisiyle, minik bedenini uçurumdan aşağı salıyor...

Vietnamlı Hao-Kim...

Kızılderili Ayelen...

Iraklı Ayşa...

Aynı mütecaviz çetenin döktüğü kanlarla sulanmış arzın üzerinde endamla salınan kodamanlar,

servet ve iktidar kulelerinden özgürlük narası attırıyor.

Ey özgürlük!

Gazetecilere, devrimcilere, kölelere, ezilenlere, horlanan-yitip gidenlere, mustazaf-alttakilere uğramayan o büyümlü kelime!

Uğruna milyonların kanını içtikleri o kara suyun (petrol) böbrekleri çalıştırması akabinde ortaya çıkan idrara verdikleri isim...

Özgürlük!

Şirketokratların, elitokratların parasının daha fazla şişebilmesi için temin edilmesi icap eden koşullara verilen isim...

Paranın daha rahat dolaşabilme özgürlüğü (liberalizm).

Ey özgürlük!

Benim mahallem duvarlarına henüz yazılmamış bir kelime. ÖZ-GÜR...

ÖZümde mevcut bulunan GÜRLüğün (bol ve güçlü olarak fişkıran) mutlak egemenliği.

İnsan, yaratılışı hasebiyle; doğanın efendisi değil, parçasıdır. Doğal sürece uyumlanma adına ihtiyaç duyduğu bütün materyaller, tabiatında mevcuttur.

İşte ÖZ olan GÜR tam olarak, doğal sürece uyumlanma adına var olan envanterlere işaret eder bir kavramdır.

Yani bir kişinin ÖZGÜR olabilmesi için, doğal süreçle çelişmeyen bir yaklaşım sergilemesi icap eder. Bu fitri-öz-hakiki “ÖZGÜRLÜKÇÜLÜKTÜR.”

O halde “zamanın ruhuna uygun düşen” özgürlükçülük motifi:

İnsanı ve içinde eridiği toplumu, doğal sürecin dışına iten tüm olgular karşısında konumlandırın yaklaşımların ta kendisi olacaktır...

Daha evvelce yazmıştım.

Kuran'ın Alak Suresi'nde iki kilit kavram vardır.

Alak ve istiğna...

“Oku, yaratan Rabb'in adıyla, o insanı Alak'tan yarattı.”

Alak, alaka. İlgi, birliktelik manalarına gelir. Embriyo olarak çevrilmesi, spermin rahimle kurduğu ilgiden dolaydır...

Ve Kuran'ın henüz ilk suresinde geçen istiğna!

“Hayır öyle düşünme, insan mutlaka azar, müstağnileştiğinden (servet ve refahla şımarıp, ilgi-alakayı yok edip bireycileştiğinden)...”

O halde alak ve istiğna zıt anlam kazanır.

Alak fitri, istiğna nefsi/egosalıdır.

Şu halde, özünde ne varsa; o gürlür.

Nefsi, müstağni bir benlikten açığa çıkan “özgürlükçülük”, egosal-bireyci bir özgürlükçülüktür. Buna “müstağnilik” diyelim. Tam da denklem oturuyor ya! Kuran’ın cehennemle tehdit ettiği “kenzo” sınıfın karakteri de tam olarak bu değil midir?

Bugün bu özgürlükçülüğün adı liberalizmdir. Türkiye’de ben “özgürlükçüyüm” diyen ve akşama kadar Hilary Clinton’ın taş attığı yerleri taşıyan “herkes” bu dairededir. Nefsin telakkilerine boyun eğmiş, kutte-i tarık, Fatiha Suresi’nin deyimiyle “dallin/sapık” olmuş olanlardır...

Fatiha demişken üzerinde duralım.

5 vakit namaz kılıp “dallinleşenler bu kısımdan nasiplenerek temizlenmelidir.”

Fatiha Suresi:

“Hamt (övgü-ilgi) âlemleri yaratan efendiyedir.” (İki ayaklı, zorba, bozguncu efendi bozmalarına övgü yapılmaz!)

“O esirger ve bağışlar.” (Kulluk ettiğiniz efendilerden münezzehtir.)

“Gerçeklerin ortaya çıkacağı günün mülk sahibidir.” (Malik/mülk sahibi. Din günü: Kıyamet/devrim. İnsanların ayaklanacağı ve kodamanlardan hesap soracağı gün, yeryüzündeki bütün mülk Allah’a ait kılınacak. O gün mülk sahibi Allah olacak ve kamu onda eşit hakka sahip olacak.)

“Yalnız sana kul oluruz. Yalnız sana boyun eğip, yardım isteriz.” (Kulluk, yaşam programı manasındadır. Sadece senin kurallarına uyarız! ABD’nin, emperyalistlerin, kenzoların kurallarına değil!)

“Bize en doğru yolu göster.”

“Bizi, üzerlerine gazap dökülmüşlerin ve şaşkınlığa saplanmışların yolunun dışındaki, kendilerine nimet verdiklerinin yolu olan dosdoğru yola ilet!”

“Biz bu kitabı dirileri uyarman için gönderdik” (Yasin 70) ayetinden gafil mollaların “kabir duası yaptığı” Fatiha, İslam’ın devrimci manifestosudur.

Ölüye değil, diriye okunmadıkça, hiçbir işe yaramaz. Ölü metne dönüştürülüp, sosyal hayattan çıkartıldığında, içinde okunduğu namaz “sahun/boş” olur.

Ve bu “boş” olma durumu; istiğnai özgürlükçülükten, nefse ve egoya-bireyciliğe tapıcılıktan ileri gelir.

Yani istiğna özgürlükçülüğü, üzerine gazap dökülmüşlerin yoludur!

Alak Özgürlükçülüğü

Hakların değil vazifelerin, bireysel arzuların değil toplumsal gereksinimlerin, sermayenin değil emeğin, ezenlerin değil ezilenlerin özgürleşmesini öngören bir anlayıştır.

Türkiye’de çok küçük azınlıkların savunabildiği, kadim bir değerdir. Akşama kadar yaygın medyada “özgürlükçülük” narası atanların yanından bile geçmemiş bir hakikattir...

Bizim mahalleye henüz uğramamıştır.

Doğal olarak da; sapla saman karışmış, özellikle de gençlik bu yalanı yutmuştur.

Zamana inanarak, umut ve devrimle...

Abdestsiz Namaz Kılan Muhafazakâr

Cünüp kelimesini hep yanlış biliriz. Türkiye’nin en önemli Kuran düşünürlerinden Hakkı Yılmaz, bu kavramın etimolojik köklerini şu şekilde tahlil ediyor:

“Cünüp sözcüğü Kuran’da 2 ayette aynen olmak üzere, farklı türevleriyle toplam 33 kez yer alır. Sözcüğün türevlerinin hepsi de ‘ana maddeden uzak parça’ anlamı ekseninde olup, bunların Nisa/36, 43; Kasas/11 ve Maide/6 ayetlerindeki cünüp kalıbında, diğerleri farklı kalıplardadır. Mesela, farklı kalıplarda olanlardan Zümer/17, Nisa/31, Şûra/37, Necm/53, Nahl/36, Hac/30, Hucurat/12, Maide/90 ve İbrahim/35 ayetlerindeki sözcükler, Türkçeye de aynen Arapçadaki anlamıyla girmiş olan, ‘uzak durma, kaçınma’ anlamındaki ‘ictinab’ formuyla yer almıştır:

Ve hani bir zaman İbrahim: ‘Rabbim! Bu şehri güvenli kıl! Beni ve oğullarımı putlara tapmaktan uzak tut!’ demişti. (İbrahim/35)

Sözcüğün Türevleri:

Bu sözcüğün türevlerinden, canib, ecnebi, cenab formları da aynı anlamda Türkçeleşmiş olup, canib; “yan, kenar”, ecnebi; ‘yurdundan kopmuş; yabancı’ demektir. Cenab sözcüğü ise ‘eksikliklerden uzaklaşmış’ anlamındadır ki bu sözcük başta Allah için ‘Cenab-ı Hak, Cenab-ı Allah’ diye kullanılmakta, bazen saygın kimselere, ‘... cenabları’ denmektedir.

Özetlersek cünüp sözcüğü kısaca, ‘uzak olan, kopuk olan’ anlamına gelir. Nisa/43 ve Maide/6 ayetleri ışığında değerlendirilecek olursa bu sözcüğün, ‘şehvetin kabarması, nefsin uyanması sebebiyle hayattan kopuk olan, dengesini yitirmiş, sağduyulu davranamayan’ demek olduğu anlaşılır.”

Cenabet Kenzolar!

Uzak olmak, kopuk olmak; insani ve toplumsal değerlerden uzaklaşıp, bireyci-egosal yoğunluğa adapte olmak babındadır. Yani, kapitalizmin reel-politik sürecine eklemlenip, liberal teranelere abdest aldırarak, cenabetliktir.

İnsani değerlerin karşısında konumlanmak cenabetliktir. İnsanı hedef alan vahşi kapitalizmle müttefik olmak cenabetliktir...

İffetli Olun!

Denklem şimdi oturacak: Abdest-Cünüp-Lüks Parti-İffet... “Acaba ne alaka?” diyenler sıkı dursun; iffet kelimesini hep cinsel içerikli bir kelime olarak biliriz. Kuran’da geçen bu kavram, karakteristik olarak kadınlara has, cinsel bir sakınışı temsil eder...

Lakin iffet, “aff” kökünden türemiş olup; az ile yetinmek, artanı vermek manalarına gelir. (Bkz.

Müfredat, Isfehane, "Aff" maddesi.)

"Zenginler iffetli davranırlar." (Nisa Suresi 6. ayet)

Bu ayet Şimdi ne manaya geldi? İffet, aŐırlıktan kaçınmak manasına gelir. AŐırlılıęa dalmak, iffetsizliktir... Durun, esas mesele Şudur:

İffetsizlik + Cünüplük = Kapitalizm

İffetsizlik ile cünüplük yakındır değil mi? Cünüp olmak için (toplumun zihnine göre) iffetsiz olmak gerekir.

Evet, asli anlamları gereği de aynen bu durum böyledir. Cünüp, yani insani değerlerden uzaklaŐımiŐı olmak için, aŐırlılıęa gitmek; hak sahiplerinin hakkını kendinde tutmak, toplumculuk yerine, bireyci damarı kabartmak lazım gelir...

Böyle bir durumda ne örtü, ne abdest, ne namaz kalır. Bunu eğer "muhafazakâr" geçinenler yapıyorsa, iŐın adı "muhafaza-kâr" olmuş, kazanç muhafazası; din elbisesi giymiŐ bir mesleğe dönuŐmüŐtür... Kuran'ı okumuyoruz. Bir okusak, bütün cenabetlerin, iffetsizlerin maskesi düŐecek!

Maun Tokadı!

Ve Maun Suresi, cenabet kılınan namazın eleştirisini ihtiva eder... Hatırlatarak bitirelim:

"Dini yalan sayanı gördün mü?

Odur yetimi itip kakan, yoksulu-miskini doyurmaya özendirmeyen.

Yazıklar olsun onun kıldığı namazlara ki.

Kıldığı namazdan gafildir.

En ufak bir yardımını bile esirger..."

Parateizm

Yeni yürürlüğe giren bir uygulamaya göre, hukuk davaları artık "300-1.000 TL" arası bir para yatırmadan açılamıyor.

Paran yoksa, hakkını araman imkânsız...

Paran varsa, davayı açarsın. Yoksa, hakkını arayamazsın. Hakkın gasp edilse dahi, susup oturacaksın. Paran yok çünkü.

Paran varsa askerlikten yırttın! Ne güzel memleket ama, gözünü sevdiğim para; her kapıyı açıyor.

Paran var mı? Paran varsa "üniversite" okursun güzel kardeşim. Paran yoksa, bir buçuk milyon rakibin var.

Paran yok mu? Yandın!

Paran varsa oruç tutmana gerek yok. Veriyorsun kefaleti; iş tamam. Paran yoksa, ibadet zorunlu oluyor.

Hem paran varsa “hacca gider” bütün günahlarından arınırsın. Paran yok mu? Eyvahlar olsun bütün günahlar kaldı üstüne...

Paran varsa yattığın yerden geçinirsin. Yatırırsın bankaya, alırsın “kâr payını”, yer içer yatarsın.

Paran yoksa “evlenemezsin.”

Evde kaldın! Yandın!

Paran varsa huzurun var. Para = huzur. Nasıl denklem ama?

Paran varsa başını sokacak bir hane bulursun. Yoksa sokaklardasın. Kış, soğuk, ayaz dinlemez namussuz.

Para!

Yeme içme, barınma, eğitim, sağlık, hukuk vs. Hayatın her alanını kontrol eden, yeryüzünün en acımasız putundan bahsediyorum.

Paran yoksa bir hiçsin! Evet, tam olarak öyle. Paran varsa milletvekili bile olursun. Bastırırsın parayı, şişme medya seni vezir bile yapar!

Paran varsa akrabalar var. Yoksa, kimsesizsin. Paran varsa gemicik alırsın. Koluna Rolex marka saat takarsın.

Paran varsa şatafatlı hastanelerde, yoksa; doktorsuz ameliyathanelerde...

Parası olan yaşadı! Milli Piyango’ya hücum.

Modern çağın en büyük putuna selam. Önünde eğilen milyarlarca insanın hayatını mahveden o kâğıt parçasına dikkat edin. Cebinize girdiği anda hayatınızı perişan eden o garip objeye!

Paran varsa “hiç kimseye ihtiyacın yoktur.” Paran yoksa “İETT otobüslerine talim edersin.”

Paran varsa devlet dairesinde işlerin çabuk yürür. Yoksa, ömrün boyunca kuyruk beklersin. Paran yoksa işin çok! Yandın güzel kardeşim..

Türkiye’nin %99’u Müslüman’mış? Yani “La ilahe illallah” fiilini yaşam ilkesine dönüştürmüş milyonlar varmış. Hayatımda put yok diyen, ama parayı en üst tanrısal kimliğe büründüren başka bir millet daha var mı?

Paranın “liboşlaştırdığı” eski solculara bakın. Ya da “maymunlaştırdığı ünlülere.”

Para için atılan onca takla. O taklaların tamamı bir “ibadet.” Ama Allah’a meyleden bir ibadet değil. Yeryüzünün sahte tanrısı önünde sergilenmiş bir ritüel...

Paran yoksa ve rızkın için seyyar satıcılık yapıyorsan “hırsızısın.” Paran varsa, banka hortumlasan da beyefendisiz.

Tezgâhına el koyulduğu için tepki veren seyyar satıcının yediği dayak! Paran varsa, bir sikke isabet etmez sana. Kurşun bile işlemez. İbrahim Tatlıses gibi, kafandan vurulsan da hayata dönersin!

Tezadına kurban olduğum memleketimdeki en büyük yalandır para.

Paran varsa “depremde ölme riskin çok azdır.” Paran mı yok? Dua et deprem olmasın...

Paran yoksa “matematik profesörü olursun.” 3 lira ila 5 liralık gideri denkleminin olanaksızlığı hususunda “doğal doktora” yaparsın.

Eğer durum biraz daha vahimse “filozof” olma garantisi var. Paran varsa dert etme, liboş olur; kurtulursun.

Paran varsa bankalar hesap cüzdanı verir. Yoksa “avukat kapına gelir.” Paran var mı?

Yalan be güzel kardeşim.

“Hem Allah’a, hem paraya tapamazsınız!” (Hz. İsa)

Abdestli Zamparalık

Çokeşlilik tartışmaları üzerinden yürütülen kadın düşmanlığı, mollanın beslendiği feodal yapıyı meşru kılan bir içerik kazanıyor. Molla, cinsel keyfiyeti üzerinden, zamparalığa abdest aldirmaya çalışıyor.

Kuran çokeşliliği emrediyormuş?

Hâşâ! Allah’a iftira etmekten utanmaz mollalar, yüzleri kızarmaksızın bu sözü edebiliyorlar...

Dilerseniz gelin bakalım, Kuran bu konuda ne demiş:

Uydurma Rivayetler...

Fıkıhta “mubahlaştırmak için her türlü yola başvuru” teaddüd-ü zevcat, yani çokeşlilik meselesinin anlaşılmasının nedeni; meşhur bir rivayettir. İslam Sosyalizmi adlı eseriyle önemli bir mevki edinmiş olan Sıbai’ye göre de, Urve Hadisi diye anılan rivayet, ilgili ayetlerin üzerini örtmüş, anlaşılmaz hale getirmiştir.

İlgili ayetler şu biçimdedir:

“Ey insanlar!

Rabb’inize takvalı olun. O Rabb’iniz ki, sizi bir tek canlıdan yarattı. O canlıdan da eşini yarattı. Onlardan da birçok erkek ve kadın türetti. Ve Allah’tan sakının! O Allah ki, O’nunla istekleşiyorsunuz. Ve akrabalarından sakının! Muhakkak Allah sizin üzerinizde tam bir kontrol edicidir. Ve yetimlerinize mallarını verin. Temizi pise değışmeyin. Onların mallarını kendi malınıza katarak yemeyin. Bunu yapmak kesinlikle büyük bir suçtur.

Ve eğer ki yetimleriniz konusunda adaleti koruyamayacağınızdan korktuysanız; o takdirde sizin için hoş (helal, uygun) olan, yetimlerin kadınlarından ikişer ikişer, üçer üçer, dörder dörder nikâhlayın.

Şayet o takdirde de adaleti gözetemeyeceğinizden korktuysanız, birini nikâhlayın. Ya da sahibi bulunduğunuz cariyenizi nikâhlayın. Bu haksızlığa sapmamanız için en uygundur.” (Nisa Suresi 1-2-3. ayetler)

Takvalı Olmak

1. ayette geçen “ittika” sözcüğü, meallerde korkma olarak çevrilir. Esas manası takvalı olmaktır. Ve pasajda takvanın koşulu, “adalet/eşit bölüştürme” olarak belirginleştirilir. Yani, bir insan bu ayet çerçevesinde, adalet dışına çıkacak bir işe tabi olursa, takva dairesinin dışına çıkar.

Pasajın devamında, adalet vurgusu “akrabalara yönelik” bir hal alır. Yani, akrabadan sakınma vurgusu, cinsel değildir. Pasajın temel vurgusu zaten bu değildir! Pasajın vurgusu, “adalet/eşit bölüştürme”dir. Akrabalardan sakının diyerek, onlara adil davranın gibi bir mantık üretilir.

Yetimlerle Evlenmek

Klasik meallerde, “yetimlerle evlendiğinizde” olarak çevrilen 2. ayette geçen “yetama” ifadesi, salt anlamda “yetimler” manasına gelir. Hiçbir surette evlilikle ilgili bir bahis yoktur.

Bu vurgu; yapılan bir işe işaret eder. Yani, birileri; yetimlerin mallarıyla kendi mallarını karıştırmaktadır. Ancak, belirsiz olan (lam-ı tarif) kavrama baktığımızda bu mana ortaya çıkar.

Yetim Malına Tecavüz

Halihazırda bazı erkekler, yetim anneleriyle evlenmiş, yetimlerin mallarıyla kendi mallarını karıştırmıştır. Yani, halihazırda bu geleneğin var olduğu gerçeği ortaya çıkmaktadır.

Bu yetimler, Bedir ve Uhut savaşlarında babası şehit olan çocuklar olduğu gibi, kabile seferlerinde ölenler de olabilir.

Mesele Evlilik Değil, Mal Mülk

Ve pasajın adalet vurgusu icabı; evlendiğiniz kadınların yetimleri ile “sizden olan çocuklar arasındaki adalet/eşit bölüştürme” ve yetimlerin kendi mallarını kendilerine verme manası çıkar.

Ayetin devamındaki “en-nisai/kadınlar” ifadesi, “el” yetama ifadesiyle perçinlenir. Belirsiz olan kavram, böylece belirli hale gelir. Yani, ikişer, üçer, dörder nikâhlanacak olanlar; yetime bakmakla yükümlü olan kadınlardır. (Anneleri, teyzeleri, halaları vs.)

İkişer, Üçer, Dörder Kadın?

“Mesna”, “sülase” ve “rüba” sayı sıfatlarıyla geçen, ikişer üçer, dörder olarak nikâhlama vurgusu; hiçbir surette “okuyan kişi muhatap alınarak ifade edilmez.”

Bu ayetten; ikinci, üçüncü, dördüncü, nikâhlayın manası çıkmamakla birlikte; üleştirme sayı sıfatlarıyla kullanılan bu ayetten şu anlam çıkmaktadır:

Bu kadınları (yetime bakmakla yükümlü kadınları), kendi özelliklerine uygun erkeklerle, ikişer, üçer, dörder halde nikâhlayın. Yani, onları evlendirin! İkişerli, üçerli, dörderli gruplar halinde evlendirin.

Toplu Nikâhlama Emri!

Bu durumu süreci göz önüne alarak incelersek durum iyice belirginleşecektir.

Erkekler ölmüştür, bekâr erkekler mevcuttur. Kadınlar ortada kalmıştır. Bir an önce birilerinin el atıp, toplu nikâhlamalar yaparak; bekâr erkeklerin öncelikli olarak “yetim yakınları” ile

evlendirilmeleri gerekmektedir. Bu bir anlamda “toplu nikâhlama töreni” manası gibidir...

Libidosu Yükselen Molla...

Libidosu yükselen herkes bu ayetten “cevaz aldığını iddia ederek” çokeşlilikten bahsetmektedir.

Bu durumun imkânsızlığının ikinci ispatı şudur:

Nisa Suresi 2. Ayette, “güç yetirme” vurgusu yapılır. Adaleti sağlamaya güç yetirmek biçiminde kalıba sokulan bu kavram; gelecek bütün zamanları kapsar. Yani manası,

“Kadınlar arasında adalete asla güç yetiremezsiniz” biçimindedir. Dolayısıyla, pasajın önkoşulu olan adalet ve takva gereği, çokeşlilik imkânsızdır.

Hatta, bu durumun varlığını meşru görmek; Kuran’ı tahrif etmeye teşebbüs olup, bizzat küfürdür...

Allah Sizi Çağırıyor

Kuran-ı Kerim’de geçen “dar/yurt” ile başlayan kavramların tümü yeryüzüne işaret eder. O gün, sıkıntıya duçar olmuş Arapların önüne koyulmuş tahlil ve hedefleri temsil eder kavramlardır.

Birçok meal bunları “ahiret yurdu” olarak tanımlıyor. Lakin ahiret kelimesi de yanlış bilindiğinden bu böyle oluyor.

Ahiret demek, yarınlar demektir. Yarınların hedefi...

Ahirete iman, yarınlardan emin olmaktır. Öldükten sonra olacakları da kapsar, ama salt ölüm ötesi değildir, evvela ölüm öncesidir.

Kuran’da “dar/yurt” ile başlayan kavramlara bir göz atalım:

Darüsselam:

Kuran’ın yeryüzü hedefidir. Selam yurdu manasına gelir. Barış, adalet, eşitlik yurdudur. Yaşadığınız topraklardaki hedefiniz olarak tayin edilir. Şu şekilde tanımlanır:

“Senin burada ne acıkman söz konusudur, ne de çıplak kalman.”

“Ve sen burada ne susayacaksın, ne de güneşten yanacaksın.” (Taha Suresi, 118-119. ayetler)

Kuran, insanları cennet yurduna davet eder...

“Allah, Darüsselam’a çağırır ve dilediğini dosdoğru bir yola kılavuzlar.” (Yunus Suresi, 25. ayet)

Darüsselam, Kuran’ın eşitlik, selamet önerisinin üstyapısıdır. İnsanların “aç, susuz, barınaksız, güvensiz” olmayacağı her yerdir. Eğer Türkiye’de bunu tesis ederseniz, Türkiye “Darüsselam” olur...

Darülhuld:

Darülhuld çok önemli bir kavramdır. Özetle manası, sınıflı toplumdur. Huld, ebedileşmek manasına geldiği gibi, bir hanenin, sarayın içinde bulunma haline işaret eder. Sürekli sizlerle paylaştığım “Yasak Ağaç” ayetinde de geçmektedir. “Şeceratil huld ve mulkil la yebila/Ebedileşme ağacı, yani yıkılmaz mülkiyet.” (Taha 120)

Darülhuld, mülkiyetçi, sınıflı, kastlara ve statülere ayrılmış, Darüsselam'ın tam zıddı olan; güvensizliğin, kavganın hâkim olduğu, bunun üzerinden varlığını sürdürebilenlerin beldesidir. Tıpkı şuna benzer: “Silah satarak var olabilenlerin döktüğü kanla ıslanmış yeryüzü, bu yapıya karşı mücadele edenlerin olmadığı her yer, Darülhuld'dur.”

“İşte bu, Allah düşmanlarının cezası olan ateştir. Ayetlerimize karşı çıkmalarından ötürü, orada kendileri için Darülhuld vardır.” (Fussilet Suresi, 28. ayet)

Bu ayet, yeryüzünün dengesi ve düzenini belirgin kılan doğal yasalar (Allah'ın ayetleri) karşısında konumlanma noktasına girmiş görülüyor. Allah'ın ayetlerini inkâr, biriktirme, çoğaltma hırsına dahil olma, yeryüzünü Darülhuld etmiştir.

Yasak Ağaç ve Müslüman

Mülkiyetçiler, sömürgeciler; asırlardır din metinlerini ihtirasları için araç haline dönüştürmüştür. Ortaçağda vuku bulan hadiselerin yoğunlukla bu çabayla doğrudan bağlantılı olduğunu görebiliriz. Dinin, emperyalizm ve sömürü karşısında durmadığını iddia etmeyi çoktan aşmış; dini, emperyalizmin yayılmacı politikalarının aracı haline dönüştürmüşler.

Doğu ve Batı

Bugün, dinin gerçekleri daha net ve görünür hale gelmiştir. O halde dini, doğru anladığımızda; onların oyunları daha hızlı ve keskin bir hamleyle bozulmuş olacaktır. Çünkü, tüm varlığını buna dayandıran ilgili odaklar, yaptıkları planları “uydurulmuş din” üzerinden kurgulamaktadır...

Batı dünyasının tarihsel gelişim sürecini incelediğimizde, bu olgunun karakteristik bir özelliğe dönüştüğünü görmekteyiz. Tüketimi merkeze alan toplumsal yapı, sınırlı kaynakların, yoğun nüfusun olduğu Batı nezdinde, yayılma gibi bir isteklilik üretmiştir. Bu Doğu için böyle değildir.

Çünkü Doğu, verimli kaynaklar ve düşük nüfus manasına gelir. Doğu'da, iç dinamiksel çelişkiler dışında belirgin bir yayılmacı tavır gözlemlemek pek olanaklı değildir.

Misyon: Mescid-i Haram

Günde 5 defa yüzümüzü döndüğümüz Mescid-i Haram, kible/hedef tayin edilmiştir. Aslolan bina değildir, etrafında oluşan yapıdır. Orada, ihram vardır. Eşitlik vardır. O halde, yüzünü Kâbe'ye dönen herkesin hedefi, ihram toplumu için mücadele etmektir. Bugün bunun nasıl olacağına dair tartışmaların yerini, dönerken elimizi nasıl bağlarız tartışmaları almış. İşte bu, aslolanı görünmez kılmak için yapılmış bir tezgâhtır...

Esas tartışmamız gereken ise, “Nasıl ihram toplumu olacağız, yani nasıl eşitleneceğiz?” çerçevesinde gelişmelidir...

SON SÖZ

Bu elbette son sözümüz değil.

Bu çalışmayı yaparken, vahyin öncelikli bir meselesini anlatabilme gayreti içinde oldum.

Kendisine Müslüman'ım diyenlerin ilkin bilmesi gereken mesele budur.

Aksi takdirde, sapla saman karışır ve ortalık, abdestli kapitalistlerin oynadığı "İslamcılık oyunu" ile çalkalanır durur.

Bu minvalde, yazdığımız bu kitabın hayırlara vesile olmasını temenni ederim.

Aydınlanışımız adına...

Eren Erdem

KAYNAKÇA

- Kuran-ı Kerim
- Tebyin'ül Kuran, Hakkı YILMAZ
- Kapitalizm, Sosyalizm ve Demokrasi, Joseph A. SCHUMPETER
- Toplum Sözleşmesi, Jean Jacques ROUSSEAU
- Şeyh Bedrettin, Durali YILMAZ
- Teori ve Politika dergisi
- Kuran'ı Soldan Okumak, Faruk ERGİNSOY
- Dincilik, Yaşar Nuri ÖZTÜRK
- Kuran Çevirilerindeki Hatalar, Edip YÜKSEL
- Sosyalizm Asıl Şimdi, Attilâ İLHAN
- El Müfredat, Ragıp el ISFEHANİ
- İslam Sosyalizmi, Mustafa SİBAİ
- Ebuzer, Ali ŞERİATİ
- Hac, Ali ŞERİATİ
- Kendini Devrimci Yetiştirmek, Ali ŞERİATİ
- Ali, Ali ŞERİATİ
- Dine Karşı Din, Ali ŞERİATİ
- İnsanın Dört Zindanı, Ali ŞERİATİ